

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

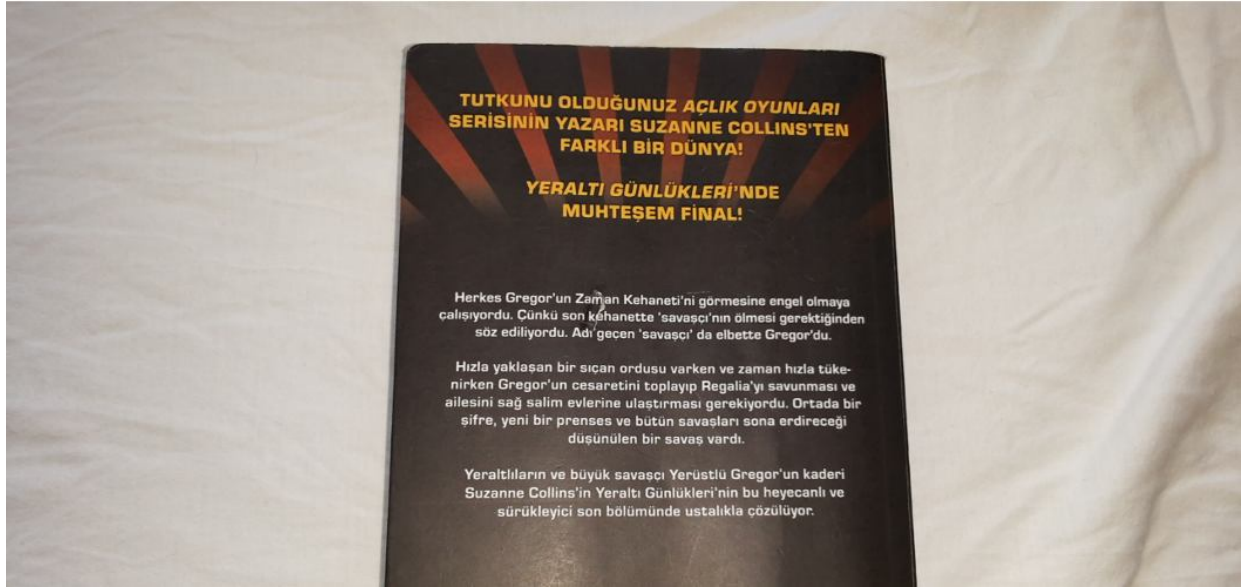
RESMİ WEB SİTEMİZ

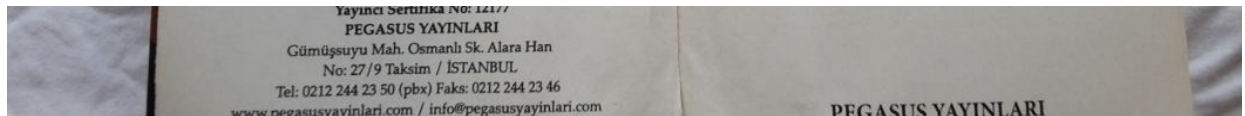
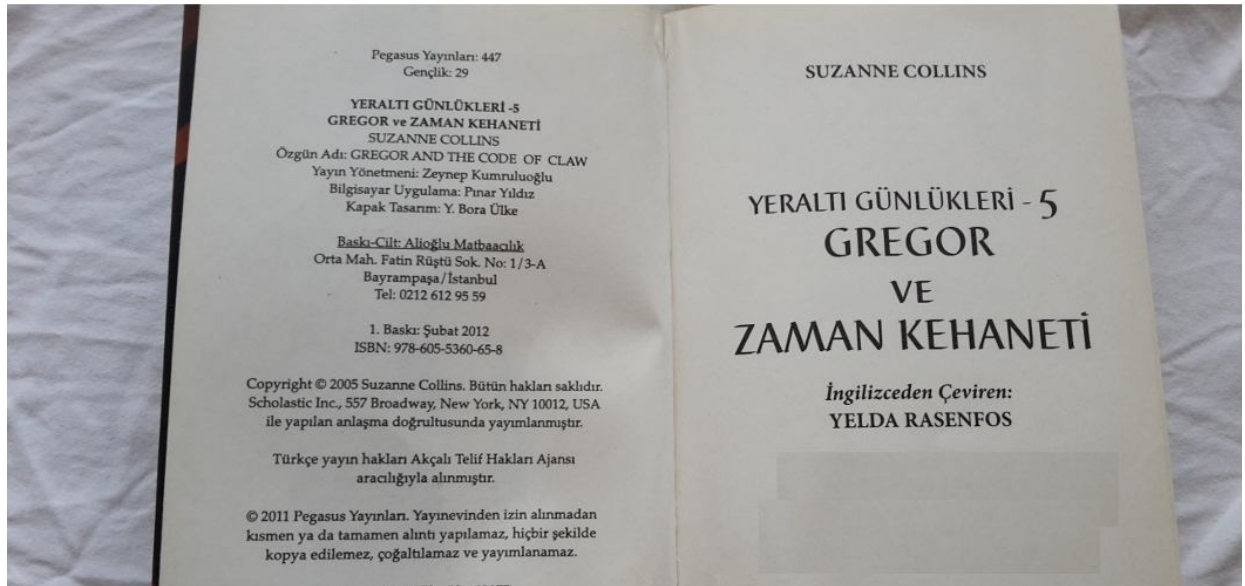
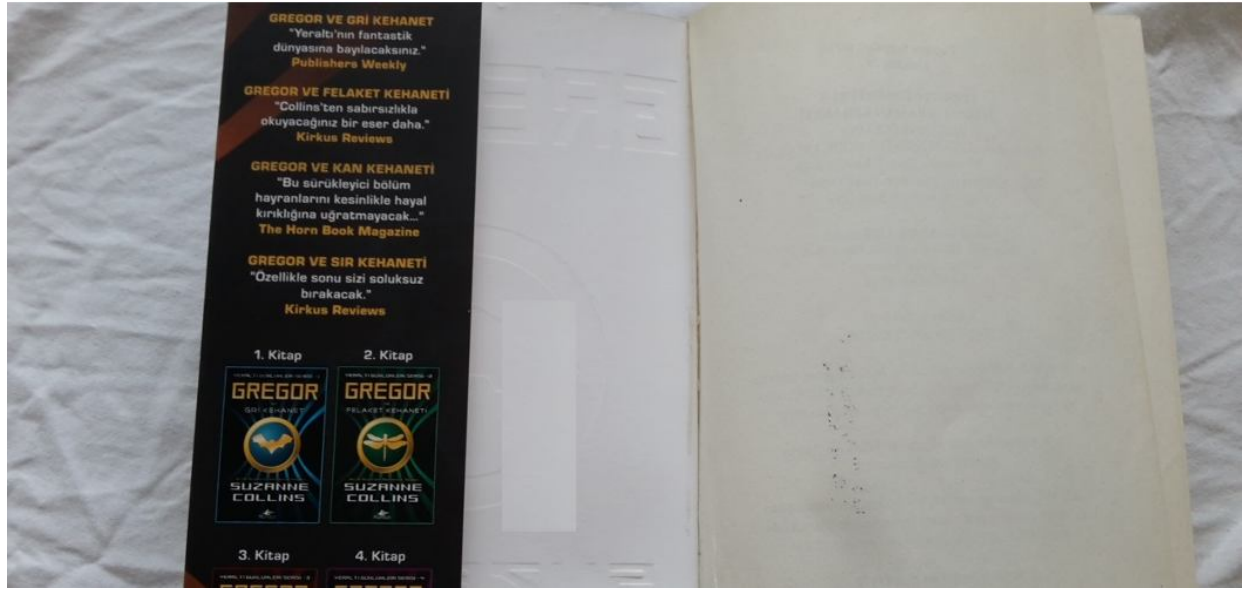
<https://rantey.org>

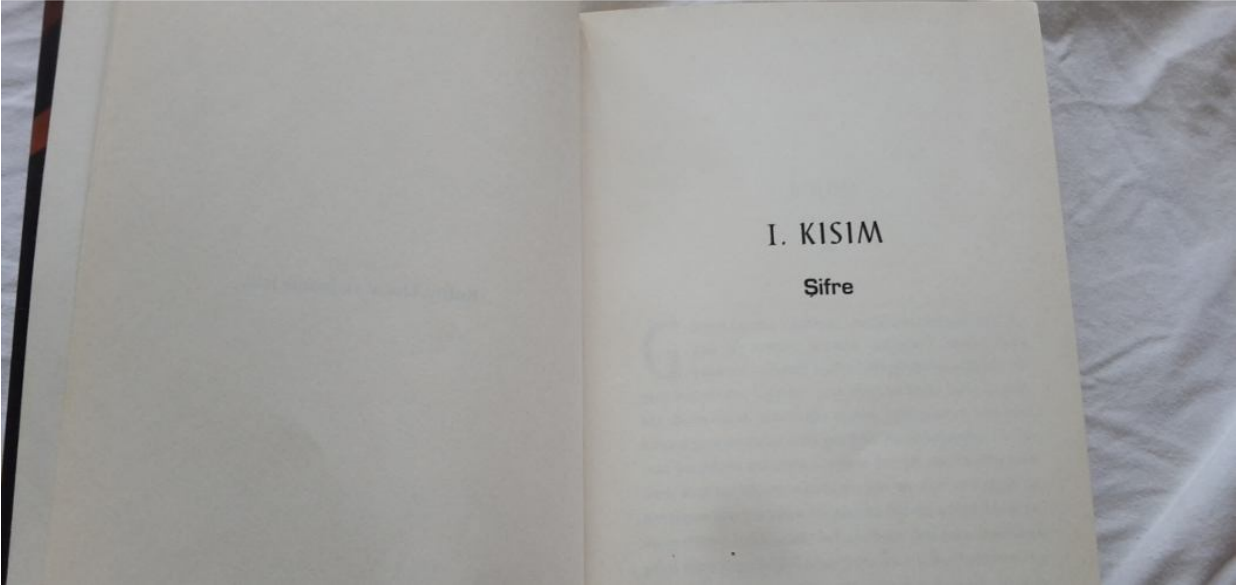
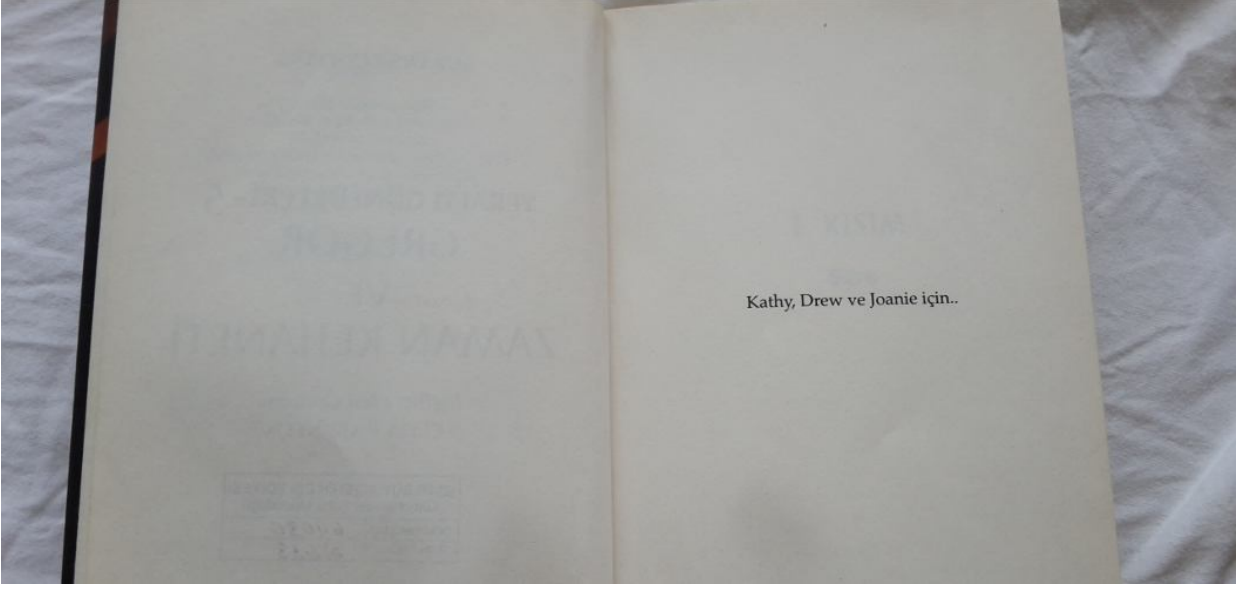
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÖLÜM

1

Gregor tavana kazınmış sözcükleri okumak için soguk taş zemine sırtüstü uzanmıştı. Saatler önce yuttuğu volkanik küller hâlâ gözlerini açtıyor, cildine batıyordu. Cığerleri yanarken ve kalbi hızla çarparken derin soluk almak çok zordu. Sakinleşmek için yeni kılıcını sınıksız tutan elini gevşetti. Kılıcı müzeden alırmaz bu odaya gelmişti. Duvarın her bir santimetrekaresi New York'un kilometrelerce altında yer alan ve Gregor'un hayatının son bir yılını ele geçiren Yeraltı adındaki bu savaşçı dünya hakkındaki kehanetlerle doluydu. İnsanların şehri olan Regalia'yı kuran Sandwich'li Bartholomew, bu kehanetleri buraya dört yüzyıl önce kazınmıştı. Sözlerin çoğu Regalialılar hakkında olsa da, içlerinde aşağıdaki komşu topraklarda yaşayan yarasalar, hamam böcekleri, örümcekler, fareler ve en çok da sıçanlar gibi dev yaratık-

larla ilgili olanlar da vardı. Gregor hakkında olan da. Hatta Gregor hakkındakiler birden fazlaydı. Ama yazılarda adı

• 9 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

geçmiyordu. Kehanetlerde ondan 'savaşçı' olarak söz ediliyordu.

Gregor odaya girerken yanına kimseyi almamıştı. Kehaneti ilk okuduğunda yalnız olmak istemişti. Son aylarda herkes bu kehaneti ondan saklama konusunda o kadar kararlı davranmıştı ki korkunç bir şeyler yazdığını tahmin edebiliyordu. Ve bu korkunçluğa verebileceği tepkiyi kimse görmesini istemiyordu. Ağlamak isterse ağlayacak, haykırmak isterse haykıracaktı. Ancak buna gerek kalmadı çünkü yazıyı okuduğunda neredeyse hiç tepki veremedi.

"Bununla yüzleşmelisin. Onu anlamalısın," diye tekrarladı. Kendini özenle kazınmış harfleri dikkatle incelemeye zorladı.

Sözcükleri okudukça, her satırda sanki bir saatin tık-taklarının yazıya eşlik ettiğini duyabiliyordu. Ne de olsa bu Zaman Kehaneti'ydi.

Tık, tak, tık, tak, tık, tak, tık, tak, tık, tak, tık, tak, tık, tak...

SAVAŞ İLAN EDİLDİ,
DÜŞMAN TUZAĞA DÜŞTÜ.
YA ŞİMDİ YA HIÇ,
YA ŞİFREYİ ÇÖZ YA OL.

ZAMAN AKIP GİDİYOR
AKIP GİDİYOR
AKIP GİDİYOR.

KILICIMI SAVAŞÇIYA VER.
KADERİNİZ ONUN ELLERİNDE.
AMA TIKLARI UNUTMAYIN.

• 10 •

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

YA DA KLIK, KLIK, KLIKLERİ.
SİÇANIN DİLİ KIVRAK OLSA DA,
ASİL OLAY AYAGINDA.
PENÇE ŞİFRESİNİ YAPAN
ÇENE DEĞİL, PENÇEDİR.

ZAMAN DURUYOR
DURUYOR
DURUYOR.

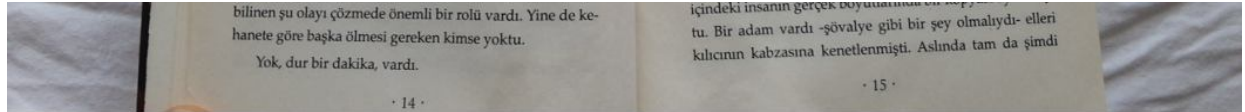
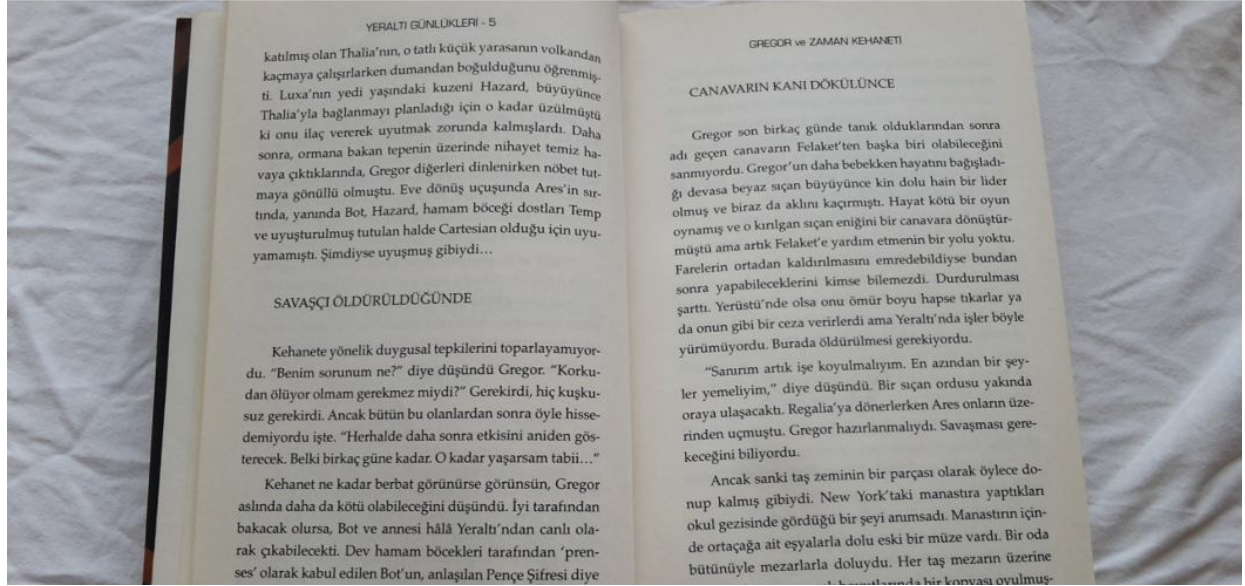
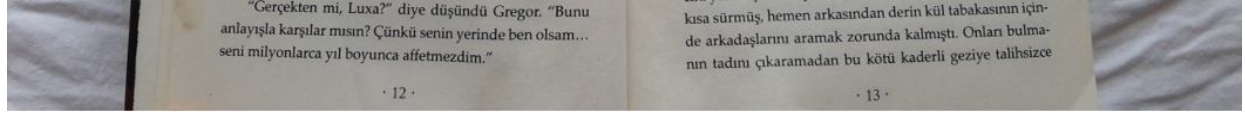
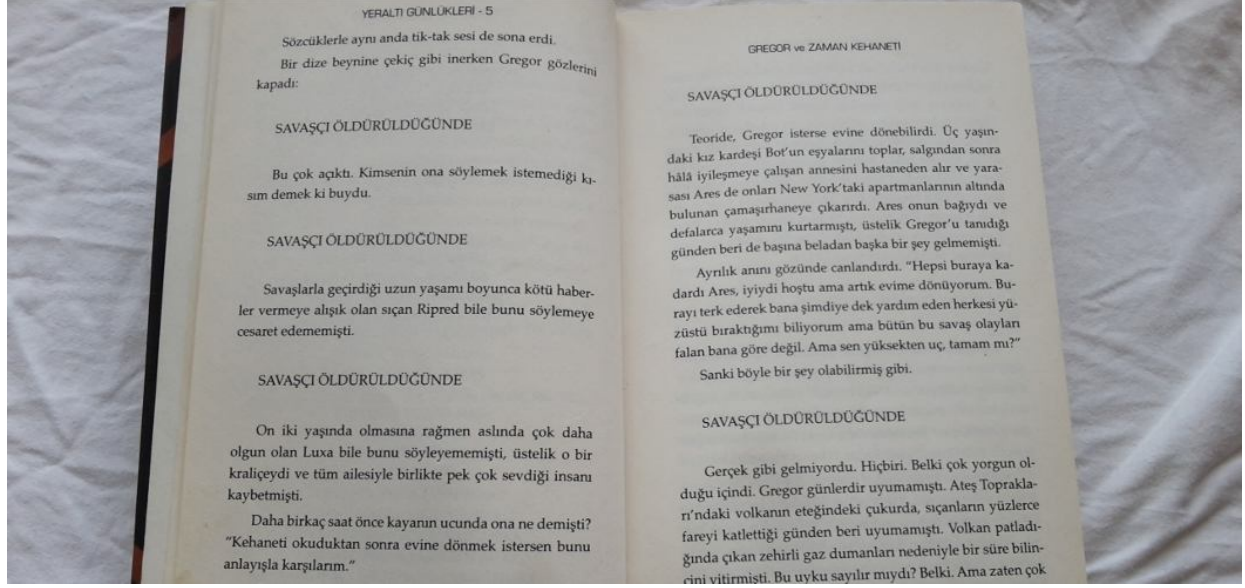
MADAM İHANETİ ÇÖZECEK
ANAHTAR PRENSESTİR.
BİRBİRİNE UYDURMALI
TIRMALAMAYI, TIRMALAMAYI.
GİZLİ YER ORTAYA ÇIKINCA,
PUF NOKTASI DOĞRU İSİMDE.
ONUN GÖRDÜCÜ HATA
PENÇE ŞİFRESİNDEDİR.

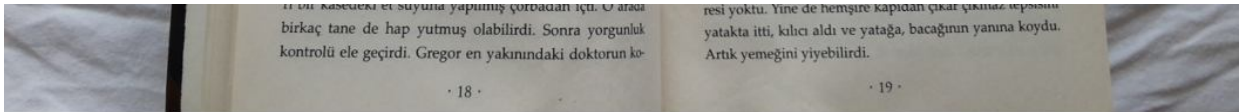
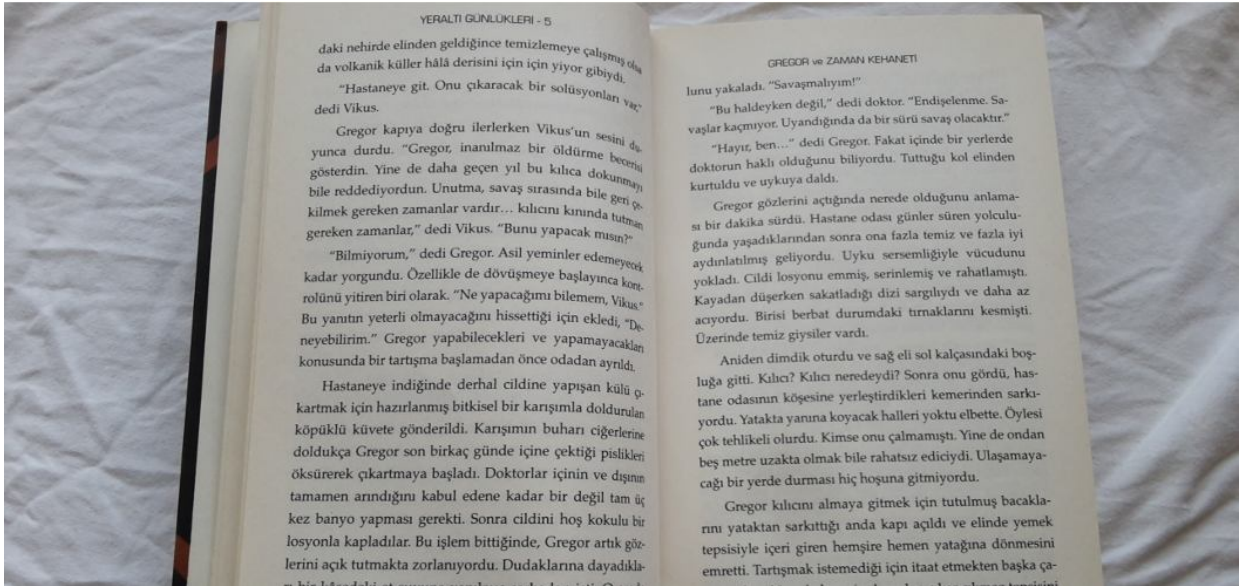
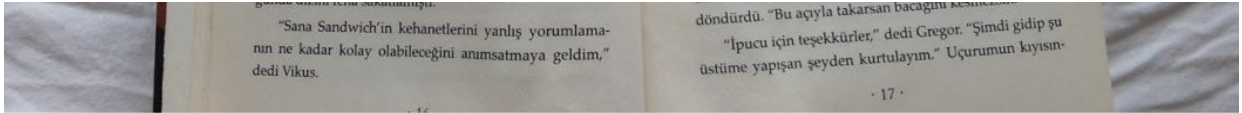
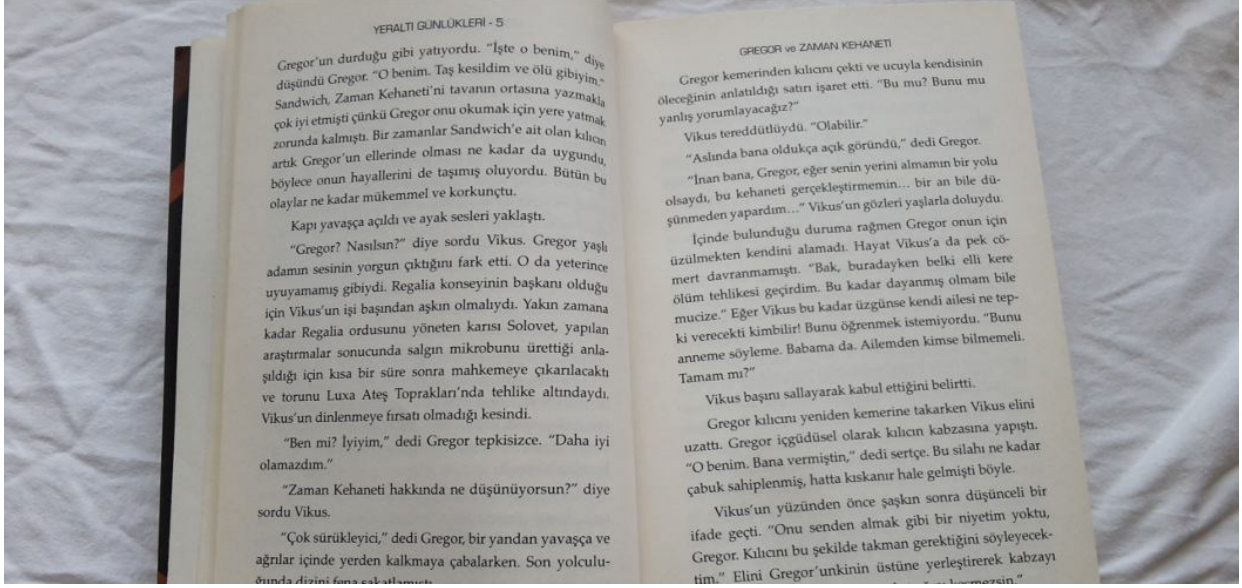
ZAMAN GERİ DÖNÜYOR
DÖNÜYOR
DÖNÜYOR.

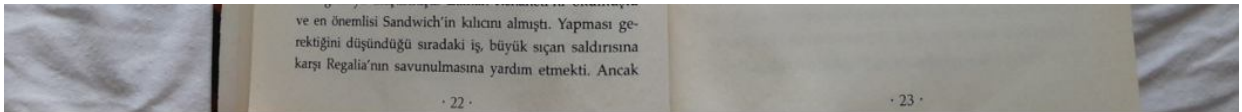
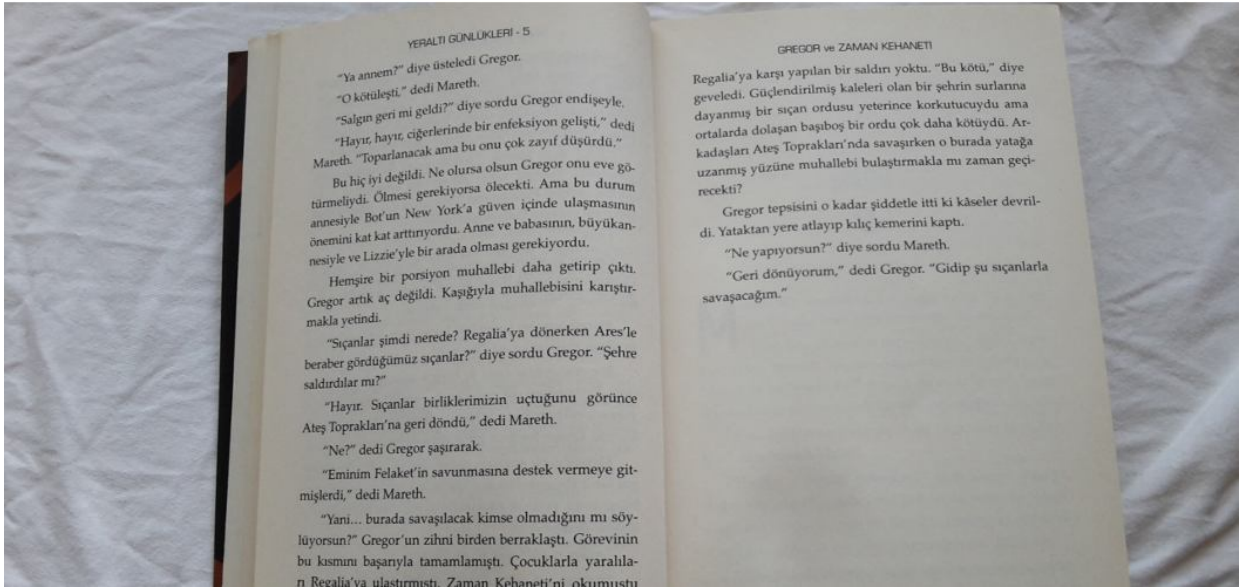
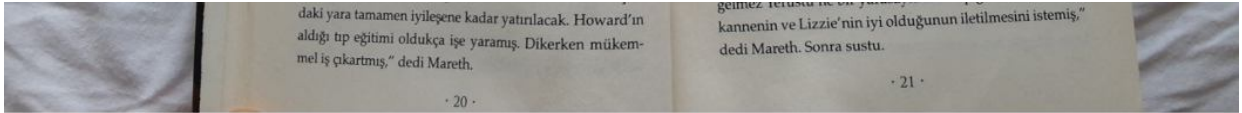
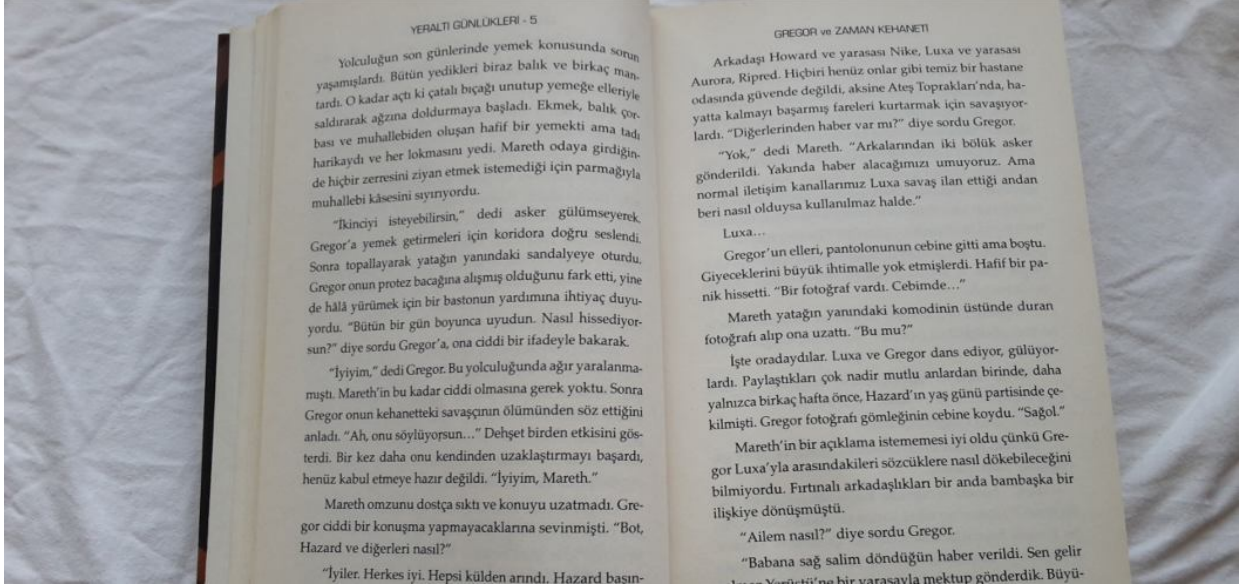
CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE,
SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE,
KAPI ÇALINCA GÖRMEZDEN GELME,
YA DA TIKLAMA TIKLAMA TIKLAMA.
KEMİRENLER SENİ UYKUDA YAKALARSA,
PENÇE ŞİFRESİNİ ÇÖZMEYİ.

ONLAR PLAN YAPARKEN OLUP GİDEKİLERİNİ
KEMİRENLERİN PLANINI BOZMAK İÇİN
PENÇE ŞİFRESİNİ ÇÖZMELİSİN.

• 11 •

BÖLÜM

2

Mareth onu durdurmak için ayağa kalktı. "Dur, Gregor. O kadar basit değil. Bir savaşın ortasındayız."

"Evet, ben de bundan söz ediyorum," dedi Gregor. Parmakları kemerin tokasını kapatmak için çabalıyordu. "Ares hâlâ hastanede mi?" Bağının da en az kendisi kadar arkadaşlarının yanına gitmek için sabırsızlandığını biliyordu.

"Evet, koridorun sonunda. Ama önce biraz beni dinle..." diye başladı Mareth.

"Harika, o zaman gidebiliriz," dedi Gregor. Kapıya doğru yürürken bir anda kendini havada, sonra da yatağa fırlatılmış buldu. Mareth bir bacağına kaybetmiş olabildi ama hâlâ Gregor'la top gibi oynayacak kadar güçlüydü.

"Dinle!" dedi Mareth. "Savaş döneminde sen bir asker-

sin. Belki de sahip olduğumuz en değerli askersin. Canının istediği gibi davranamazsın. Emirlere uymak bekleniyor."

"Kimin emirlerine?" diye sordu Gregor.

· 25 ·

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

"Solovet'in," dedi Mareth.

"Solovet'in mi?" dedi Gregor, afallayarak. Bildiği kadarıyla o artık kimseye emir verecek konumunda değildi. "Ben onun salgına neden olduğu için yargılanmak üzere odasına kapatıldığını sanıyordum."

"Luxa'nın savaş ilan ettiği duyulunca mahkeme erteledi," dedi Mareth.

"Ama... Neden? Bu Solovet'in suçlu olduğu gerçeğini değiştirmez ki," dedi Gregor. "O doktorlara salgının silah olarak kullanılmasını emretti. Pek çok insan ve yarasa onun yüzünden öldü. Neredeyse annemi de öldürüyordu."

"Kazayla. Onun planı sıçanları öldürmekti," dedi Mareth. "Ve şimdi onlarla savaşta olduğumuz için pek çok insan sıçan öldürmenin faydalı olduğunu kabul ediyor. Bu nedenle de konsey onu Regalia ordusunun başına getirdi."

"Başına mı... yok artık?" diye patladı Gregor. Onu belki bir bölüğün ya da birliğin başına getirmişlerdir diye düşünmüştü. Her şeyin mi başına geçmişti? "Başka birini bulamadılar mı?"

"Sen hariç sıçanların daha çok korktukları kimse yok," dedi Mareth. "Solovet savaşta kurnaz ve acımasızdır. Hayatta kalmak için ona ihtiyacımız olduğuna karar verildi."

"Ama... bu durumda o mahkeme asla yapılmayacak demektir!" dedi Gregor acı acı. Yapılmaz. Savaş başka her şeyin unutulmasına neden olacaktı. Sıçanlara olan nefret

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

değil, bir kahraman olarak görülecekti. Gregor hastanenin bir yerlerinde soluk almak için mücadele eden annesini düşündü. Ares'in, kürkünün hâlâ tam olarak gözlerden saklayamadığı mor yaralarını anımsadı. Ölen onca insanı ve sıçanı düşündü. "Bu adil değil, Mareth," dedi Gregor. "Sence doğru bir karar mı?"

Mareth içini çekip gözlerini devirdi. Gregor'u bıraktı ve geri çekildi. "Benim fikrimin ne olduğunun hiçbir önemi yok. Bütün yönetim yetkisi Solovet'te."

"Benimki değil," dedi Gregor. Bir şeyden emindi. Ölüme Solovet'in kurallarıyla değil kendi kurallarıyla gidecekti.

"Bunu kime söylediğine dikkat et, Gregor," dedi Mareth sakince. "Buradaki herkes senin dostun değil." Bunu söyledikten sonra asker topallayarak odadan çıktı.

Gregor kendini toparlamak için derin derin soluk aldı, sonra kemerini çözdü ve kılıcı odanın köşesine geri koydu. Yerlere saçtığı muhallebiyi temizledi ve tepsiyi düzelterek yerleştirdi. Sonra zihnini toparlayabilmek için uslu bir hasta gibi yatağına yerleşti.

Mareth haklıydı. Regalia'daki herkes Gregor'un dostu değildi. Gregor'u Solovet'e ihbar etmekten zevk alacak pek çok insan olmalıydı. Gregor onu nelerin beklediğini bilmiyordu ama Ares'in sırtına atlayıp Ateş Toprakları'na uçuşması şimdilik zor gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle büyük planın bir parçası olacaktı. Gregor'un hiç istemediği bir

o kadar artacaktı ki insanlar Solovet'in salgını silah olarak kullanmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Bir sürü insanın ölümüne neden olmuş olsa da katil

durumdu bu. Solovet onu istediği gibi kullanacağı bir silah olarak görüyor olmalıydı. Eğer Ateş Toprakları'na dönecekse bunu gizlice yapması gerekecekti. Ve büyük bir dikkatle.

· 26 ·

· 27 ·

"Planın nedir?" kafasının içinde Ripred'in sesini duydu. Sıçan onu sonuçlarını düşünmeden her şeyin ortasına dalma huyundan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Planın ne?"

"Öncelikle kimsenin geri dönmek istediğini anlamamız lazım," diye düşündü Gregor. Mareth'in bunu kimsenin söyleyeceğinden emindi ama başka kimsenin sadakate güvenemedi. Gregor'un içinden doğmuş Ares'in yanına konuşmak geliyordu ama bu tuhaf olurdu. Ates Toprakları'na dönmeye çalışıyorsa, Regali'da kalması niyeti iyi bir asker için anesinin geri dömek istemeye gerekmez miydi? Kendinden utandı. Zaten kendinden de anesinin geri dönmeye gerekmez miydi? Evet. Ama gerçek şuydu ki, eğer annesi onu görebilecek kadar iyi durumdaysa Ates Toprakları'na gittiği için son derece kızgın olacaktı ve onu New York'a göndermek için ısrar edecekti. Buna asla kabul edemedi. Bu yüzden ya orunla kavga etmek ya karşı çıkmak ya da yalan söylemek zorunda kalacaktı. Seçeneklerin üçü de kötüydü. Bütün bunları rağmen yine de onu görmek için yapıp tutuşuyordu.

Birkaç dakika sonra doktor geldiğinde ona annesini görmek istediğini söyledi ve buna izin verildi. Ancak kısa bir süre için. "Dizini rahatça kullanabilirsin ama ilk günler yine de dikkatli ol," dedi doktor, sandaletlerini giymesine yardımcı olurken.

"Anladım," dedi Gregor ve annesinin odasına yürür-

salgına yakalandığında ilk gördüğü zamanki kadar hatta belki de daha hastaydı. O zaman ona eve gitmesini emredercek kadar gücü vardı. Şimdiye konuşulacak kadar zayıftı. Bütün gücünü soluk almaya çalışırken harcıyordu. Elini tuttuğunda cildinin ateşten sıcak ve kuru olduğunu hissetti. Gözlerinde boş bir bakış vardı.

"Salgına yeniden yakalanmadı, değil mi?" diye sordu Gregor doktora.

"Hayır, bu akciğer enfeksiyonu. Sanırım Yerüstü'nde buna 'zatürre' diyorsunuz," dedi doktor.

"Seyahat edebilecek haldeyse eve gidebilir mi?" dedi Gregor.

"Seyahat edebilecek halde olsaydı gidebilirdi ama değil," dedi doktor.

Gregor annesinin yanagını okşadı. "Endişelenme, her şey yoluna girecek. Her şey düzelecek." Annesinin onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

Odanın dışında doktor, Gregor'u kenara çekip fısılda-
yarak konuştu. Gregor önce bunun annesini rahatsız etme-
mek için olduğunu sandı ama sonra doktorun, söyledik-
leri kimsenin duymaması için böyle davrandığını anladı.
"Savaşçı, eğer o benim annem olsaydı onu Yerusü'ne ge-
türmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Senin hasta-
nelerinin bu durumdayken onu bizzatlikler kadar iyi tedavi
edebilir. Savaş başladığına göre saray her an saldırıya uğ-

"Ama yola çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylemişsiniz," dedi Gregor.

"Öyle söylemem gerektiği için söyledim. Ve bu barış zamanında olsaydık doğru olurdu," dedi doktor. "Ama şimdi savaş sırasında burada kalmasının tehlikelerini hesaba katmalısın." Gergin bir tavırla etrafına baktı. "Lütfen sana bunları söylediğimi kimse bilmesin." Sonra huzla uzaklaştı.

Bir an için Gregor Ateş Toprakları'na gidip savaşmak, la annesini güvenliğe ulaştırmak arasında kaldı. Annesi kazandı. Ateş Toprakları'ndaki arkadaşları yalnız değildi, onlara yardım edecek bir ordu vardı ama annesinin kendisinden başka kimsesi yoktu.

Gregor izin almadan hastaneden ayrıldı ve Büyük Salon'un arkasındaki odasında Vikus'u buldu. "Babama ne zaman tekrar mesaj göndereceksiniz?" diye sordu.

"Ben de tam onunla ilgileniyordum, Gregor. Mektuba eklemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu Vikus.

"Evet var, annem," dedi Gregor.

Vikus eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bunu denedim, Gregor. Üç kez denedim hem de. Konsey her seferinde talebimi geri çevirdi."

Gregor, Vikus'un konseyin izni olmadan annesini gönderemeyeceğini biliyordu ama yaşlı adamın her şeyi konseye danışmak zorunda olmasından bıkmıştı. "Savaş sırasında burada kalmaz. Ya saraya saldırırlarsa? Onu nasıl olsa bir yere nakletmek zorunda kalacaksınız." Gregor

sey kabul etmedi. Onun gitmesine izin vermediler. Karım onları annenin sağlık durumunun yolculuğa dayanamayacağına inandırdı."

Aniden Gregor neler döndüğünü anladı. "Konu onun sağlığı değil. Konu benim. Konu beni burada tutmak," dedi. Solovet annesini burada rehin olarak tutuyordu. Gregor'un asla annesini burada bırakıp gitmeyeceğini biliyordu.

Vikus'un sessizliği düşüncelerini doğruladı.

"Konseye onu hayatta tutmaları gerektiğini söyle. Eğer ölürse savaşçımızı kaybettiniz demektir!" dedi Gregor.

"Bunu söylememi istediğinden emin misin?" diye sordu Vikus.

"Neden olmasın?" dedi Gregor.

"Bu sana hiçbir şey kazandırmaz ve niyetini onlara belli eder," dedi Vikus. "Ben işe yarayacakları zamana kadar düşüncelerimi kendime saklamanın daha akıllıca olduğunu düşünüyorum."

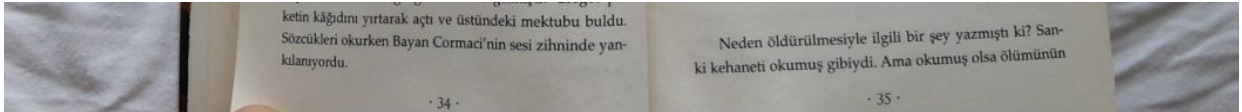
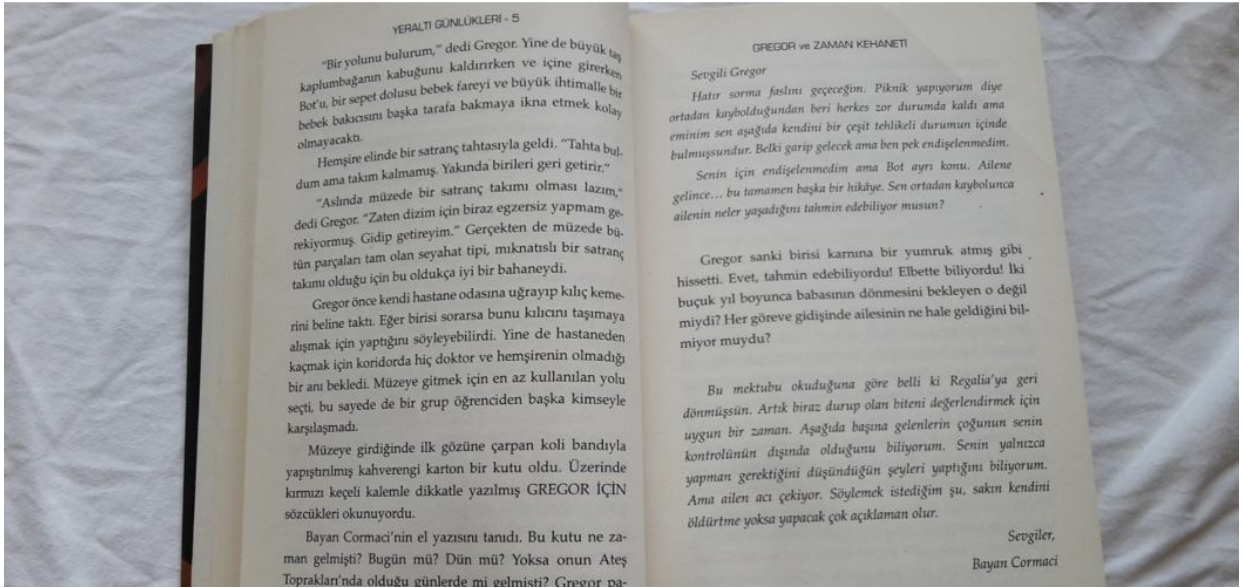
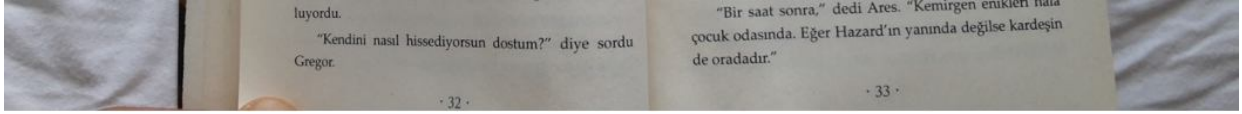
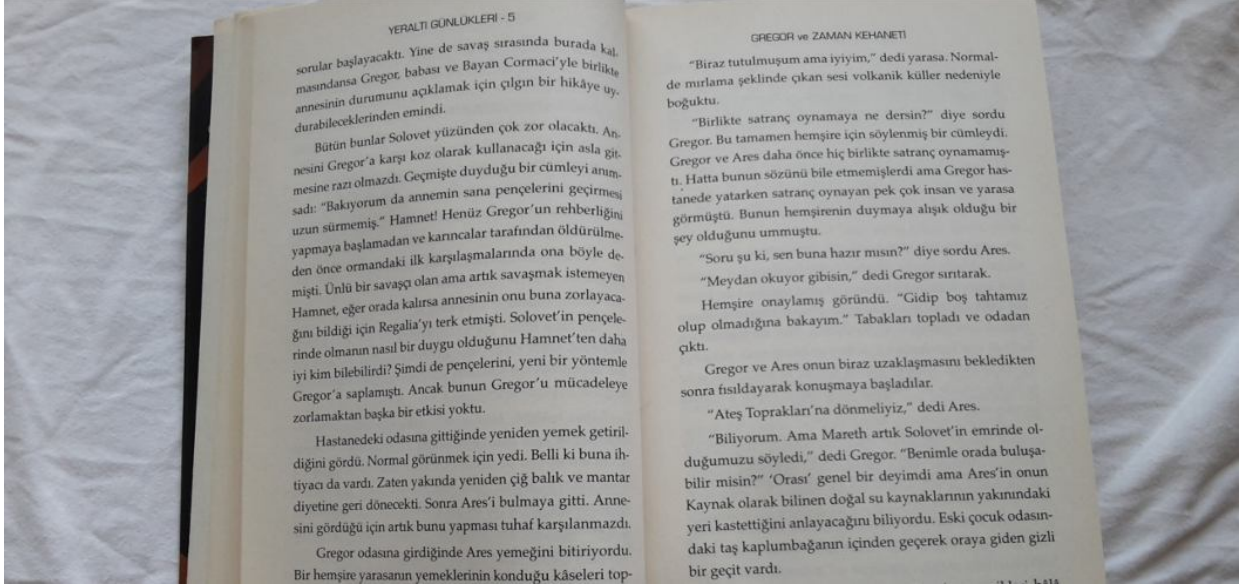
Vikus hakiydı. Hastanedeki doktorlar zaten annesini iyileştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Konsey tehdit etmek tam da onları istedikleri gibi davranacağına inandırmaya çalıştı; anda kendisi hakkında şüphelerini arttırmaktan başka bir iş yapamazdı. "Ne demek istediğini anladım. Teşekkürler," dedi Gregor. En azından Vikus hâlâ onu koruyordu.

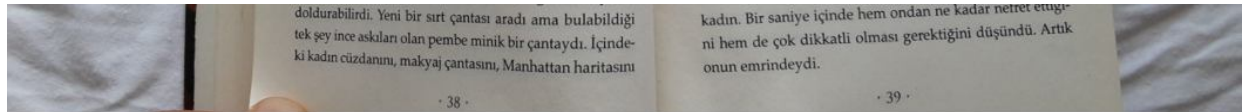
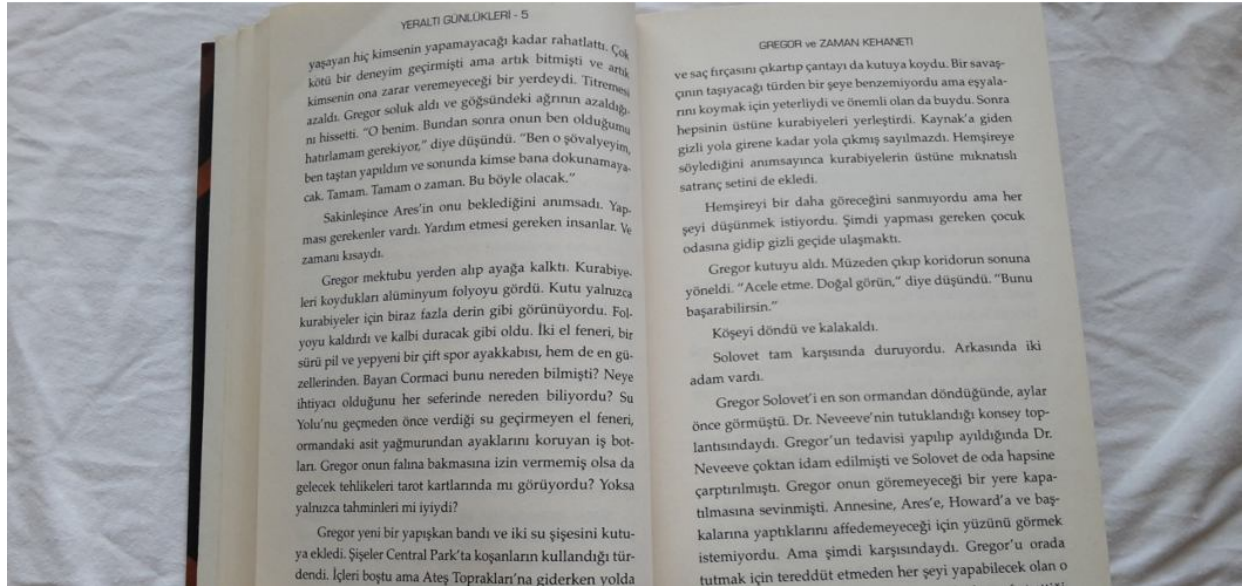
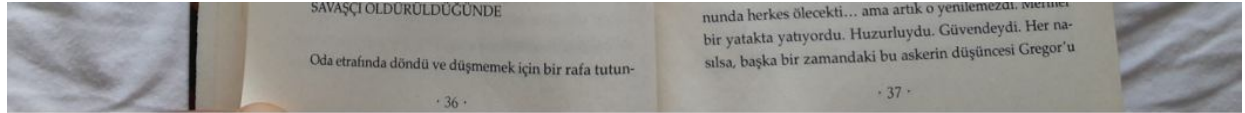
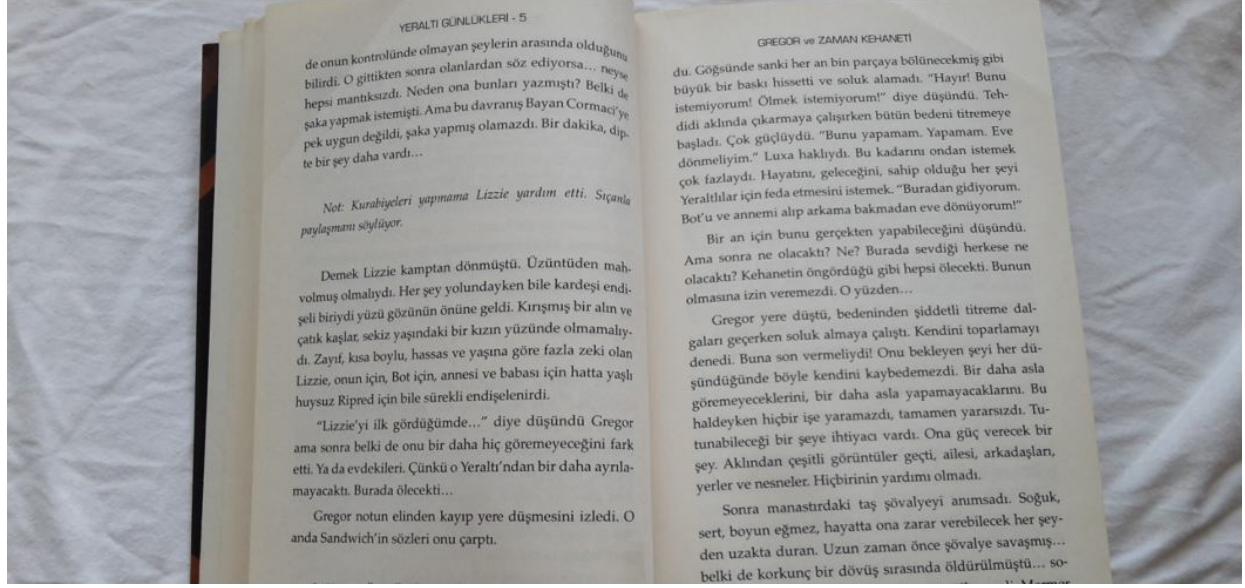
Annesi için endişelenerek hastaneye geri döndü. Onu

doktorun başını belaya sokmadan ancak bu kadarını söyleyebileceğini düşünmüştü.

"Ben de bu fikri savundum," dedi Vikus. "Ama kon-

tek başına götürmeyi başarabilir miydi? Hayır, bunu yapamayacak kadar hastaydı. Bir doktor ekibine ihtiyaç vardı. Evine döner dönmez hastaneye yatırılması gerekecekti ve

"Gregor," dedi sıcak bir gülümsemeyle. O da gülümsedi. "Merhaba, Solovet. Nasılsın?"
 "Çok iyiyim. Ya sen?" diye sordu.
 "Fena değil," dedi Gregor.
 "Onun içinde ne var?" diye sordu, kutuyu göstererek.
 "Bayan Cormaci bana kurabiye göndermiş. Hastaneye götürmeyi düşünüyordum. Bu güzel lezzeti başkalarıyla paylaşmak lazım," dedi Gregor. "Bir tane ister misin?" Kurabiyelemin ambalajını açtı ve koridoru nefis bir yulaf ve kuru üzüm kokusu kapladı.
 "Neden olmasın?" Solovet kurabiye alıp bir lokma ısırdu. Düşünceli bir ifadeyle çiğnedikten sonra başını sallayarak beğendiğini ifade etti. "Mükemmel."
 "Demek yakında seninle konuşmamız gerekecek, öyle değil mi?" diye sordu Gregor kutuyu kalçasına dayarken.
 "Ne yapmanı istediğini söylersin. Mareth savaşı senin yönettiğini söyledi."
 "Evet. Evet. Ve sen de benim için çok değerlisin. Horatio ve Marcus'u tanıyor muydun?" Solovet önemsemez bir tavırla arkasındaki adamları işaret etti.
 "Selam." Gregor elini salladı, onlar da aynı şekilde karşılık verdi. İlk kez nasıl giyindiklerine dikkat etti. İkisi de göğüs, bacak ve kol kısımları metalden yapılmış zırhlı deti zivisler içindeydi. Başlarını koruyan miğferleri vardı.

"Hayır, Gregor. Onlar senin özel korumaların," dedi Solovet. "Güvenliğin bizim için çok önemli bir konu."
 "Özel korumaların mı? Harika." Gerçek anlamını yavaş yavaş anlamaya başlasa da yalnızca güldü. "Keşke birkaç gün önce yanımda olsalardı, çok işe yararlardı. Ama burada onlara ihtiyacım yok. Etrafta hiç saçan yok."
 "Korumaların görevi saçanları dışarıda tutmak değil," dedi Solovet eğlenerek. "Seni içeride tutmak."

Kemerlerinden korkutucu görünümlü kılıçlar ve hançerler sarkıyordu. "Onlar general ya da ona benzer bir rütbede mi?"

BÖLÜM

3

Gregor aklından bütün seçeneklerini geçirirken öylece durdu. Kaçmak, dövüşmek, gülmek, itiraz etmek, alınmış görünmek, bütün kozlarını oynamak, hiçbir şey yapmamak...

Hiçbir şey yapmamak kazandı.

"Kaçıp başka pikniklere gitmene göz yumamam," dedi Solovet. "Bir saat sonra beni görmeye gel. Geleceğini o zaman tartışırız."

Gregor'u iki harika askerle baş başa bırakarak gitti. Cüsselerine bakınca Gregor onlarla dövüşmemeye karar vermekle iyi ettiğini anladı. Uzunlular, boğum boğum kasları ve yüzlerinde de sert bir ifade vardı. Tepeden tırnağa tam Solovet'e göre adamlardı. Gregor silahlarını çekse onlara karşı hiçbir şansı olmayacağını düşündü. Öfkeci

tarafı ortaya çıkabilirse belki. Gregor, Yeraltılıların 'öfkeci' diye adlandırdıkları şeye dönüştüğünde ölümcül bir savaşçı oluyordu. Ama buna fazla güvenemezdi. Bu yüzden

korumaları iyi geçinse daha iyi olacaktı.

"Kurabiye?" dedi Gregor, paketi uzatarak. İkisi de temediklerini belirtmek için başlarını salladı. "Neyse, emnim kız kardeşim ister. Şimdi herhalde fareleridir. Gelin, bu taraftan." Gregor kendisini izlemelerini işaret ederek eski çocuk odasına doğru yürümeye başladı. Özellikle çok abartarak topallıyordu, böylece onun koşarak kaçamayacağını düşüneceklerdi. "Şimdi ne olacak?" diye düşündü. "Bu adamları ekmeyi nasıl başaracağım?"

Çocuk odasına giderken hiç acele etmedi, yolda aniden aklına müthiş bir fikrin geleceğini umuyordu. Ama gelmedi. Artık doğaçlama yapmaktan başka çaresi yoktu.

Çocuk odası sarayın tamamen terk edilmiş bir kanaldıydı. Koridordan geçerken göz atabildiği odaların genellikle depo olarak kullanıldığını gördü.

Çocuk odasının kapısından sıcak bir ışık süzülüyordu. İçeri girdi ve neşeli bir cikleme duydu. "Gre-go!" Bot ona doğru koşarak gelip kollarını dizlerine doladı.

Gregor kutuyu yere bırakıp sarılmak için onu kucağına aldı.

"Merhaba, Bot," dedi, yüzünü kız kardeşinin kıvrık saçlı başına bastırırken. Bitki banyosu, süt ve kendisi gibi tatlı kokuyordu. O kadar huzur verici bir kokuydu ki bir dakika boyunca kendini neredeyse iyi hissetti. Sonra gözleri odanın dibinde duran hain bakış taş kaplumbağaya

haline getirdiği oyunu işaret etti. Battaniyelerin üzerinde oturan Dulcet'in etrafında altı bebek fare emekliyordu.

Gregor'un Ateş Toprakları'ndan getirdiği yetkin fare, Cartesian da yuvada yatıyordu. İki ön bacağı alçıkdaydı. Hala çok güçsüzdü. Yine de Gregor'un onu ilk kez, uçurumun dibinde ölüme terk edilmiş halde, etrafında düşüştü kurtulmayı başaramamış yüzlerce farenin cesetleri arasında yataarken gördüğünden çok daha iyi durumdaydı. Bebek farelerden biri Cartesian'ın sırtına tırmadı. Canı yanmış olmalıydı ama onu durdurmak için bir şey yapmadı.

"Selamlar, Gregor," dedi Dulcet. Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Bakıyorum yanında birilerini getirmişsin."

Gregor arkasına baktı ve Horatio ile Marcus'un kapının ağzında nöbetçi gibi dikildiklerini gördü. "Evet, onlar benim yeni korumalarım."

"Horatio, Marcus, kapının dışında bekleyebilir misiniz lütfen? Kemirgen eniklerini korkutacaksınız," dedi Dulcet.

"Yerüstünün yanından ayrılmamak için emir aldık," dedi Horatio şüpheyle.

"Benim yanımda güvende olacağına söz veriyorum," dedi Dulcet gülerek.

Bir an için, Horatio'nun yüzündeki sert ifade yumuşar gibi oldu ve Gregor onun Dulcet'e karşı bir şeyler hissettiğini anladı. "Eyvah," diye düşündü. "İnsanların benim de Luxa için neler hissettiğini anlaması bu kadar kolay mı

ilişti. "Nasıl gidiyor?"

"Dulcet'in bebek fa'elere bakmasına yardım ediyorum," dedi Bot. Bebek bakıcısı Dulcet'in battaniyelerle yuva

oluyor yoksa?"

"Sanırım kapının dışında durmamızın bir sakıncası olmaz," diye karar verdi Horatio. "Gel, Marcus."

"Teşekkürler, Horatio," dedi Dulcet. Gregor onun yüzünde Horatio'nun duygularına bir karşılık aradı. Yoktu. Belki de duygularını gizlemekte başarılıydı. Bir an beğlenin dikkatini dağıtıp kaplumbağanın kabuğunu açmak için ondan faydalanabileceğini düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Dulcet'in başını Solovet'le belaya sokmak istemiyordu. Bir yolunu bulup onun odada olmadığı bir anda kaçmayı denemeliydi.

Bot kucağından inip yuvaya tırmadı. "Bebekleri sallıyorum." En yakındaki fare enişini yakalayıp kollarında sallamaya başladı. Yavru bir süre izin verdi sonra kurtulmak için çırpındı ve iki ön pençesini küçük kızın omzuna dayayarak buklelerinden biriyle oynamaya başladı. Bot kırdı. "Fa'eler saçımı seviyor."

Gregor yuvaya yaklaştı ve kadife tüylü eniklerden birini okşadı. "Beni anımsadın mı?" diye sordu Cartesian'a. Fare Ateş Toprakları'ndayken ya sanırlar içinde ya da ağır uyutulmuş halde olduğu için Gregor kendisini hatırlayamayabileceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

"Sen savaşçısın," dedi Cartesian. "Evet, seni anımsıyorum. Ateş Toprakları'ndaki dostlarımızdan haber var mı?"

"Hayır, Mareth onlara yardım için iki bölük gönderdiklerini söyledi. Henüz haber alınmamış," dedi Gregor, şu anda savaş alanında neler olabileceğini düşünmekten kaçınarak. "Bu enikler tanıyor musun?"

"Haklıymış," dedi Gregor, volkan çukurunda boğularak ölen diğer fare eniklerini anımsayınca. "Acaba annele-ri...?"

"Bilmiyorum. Bunu onların önünde konuşmak istemiyorum," dedi Cartesian, alçıklarından biriyle enikleri işaret ederek. "Artık insan dilini anlamaya başladılar ve şimdiden yeterince kabus görüyorlar."

"Affedersin," dedi Gregor, konuyu açtığına pişman olarak. "Hey, Bot, bebeklere güzel bir şey yedirmek ister misin?"

Bot kutuya doğru emekledi ve kurabiyeleri görünce çok mutlu oldu. Bir tanesini hemen ağzına tıkaştırdı. "Mmm," dedi.

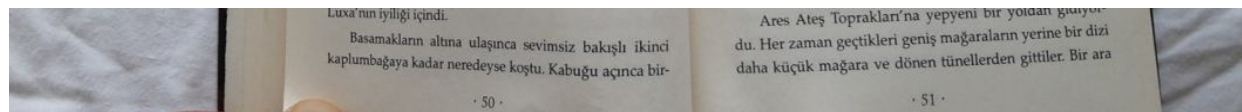
"Güzelmış, değil mi? Herkese birer tane vermek ister misin?" diye önerdi Gregor. Kutunun altından kendi malzemeleri görünmeyecek şekilde ambalajı dikkatle aralayarak kurabiyeleri kardeşinin eline koydu.

"Tatlımız var!" diye bağırarak Bot, her yere kırıntı püs-kürterek. Yuvadaki herkese heyecanla kurabiye dağıttı.

Enikler kurabiyeleri hızlı hızlı çiğneyip mutlu sesler çıkartıyordu. Gregor bu sahneyi izlerken yüzüne bir gülümseme yerleşmişti ama zihni çılgin gibi çalışıyordu. "Buradan çıkmam lazım. Hem de hemen!" diye düşündü. Ares Kaynak'ın çevresinde uçuyor olmalıydı. Ama odadan nasıl çıkacaktı? Saray da bir gezintiye çıkmalarını mı öner-

seydi?

Bu tuhaf olurdu çünkü Cartesian bu haliyle fazla yürüyemezdi. Yanlışlıkla olmuş gibi bir meşaleyi devirip yan-

Gregor kaya duvardaki bir çataktan sığabilmeleri için Ares'in sırtından inmek zorunda kaldı. Sonra bir dizi tünelden daha geçerek uçmaya devam ettiler.

"Bu yolu nasıl buldun?" diye sordu Gregor.

"Henry'yle bulmuştuk. Değişik yollar aramak için saatlerimizi harcadık. Bu çok önemliydi çünkü neredeyse yaptığımız bütün işler gizliydi," dedi Ares.

Henry, Luxa'nın kuzeni ve Ares'in de eski bağıydı. Gregor'un Yeraltı'na ilk gelişinde hepsine ihanet edip suçanlarla işbirliği yapmıştı. Ne Luxa ne de Ares ondan söz etmekten hoşlanmazdı. Önceleri Gregor ondan nefret etmekte hoşlanmazdı. Önceleri Gregor ondan nefret etmekte hoşlanmazdı. Önceleri Gregor ondan nefret etmekte hoşlanmazdı. Önceleri Gregor ondan nefret etmekte hoşlanmazdı.

"O zaman bu yol oldukça güvenlidir herhalde, değil mi?" diye sordu Gregor.

"Kimse bizi bulamaz," dedi Ares. "Sen uyu istersen."

Gregor zihni bu kadar meşgulken uyuyabileceğini hiç sanmıyordu ama yine de uzandı. Hâlâ çok yorgun olmalıydı ki hatırladığı ilk şey Ares'in onu uyandırışı oldu. İki gün önce arkadaşlarıyla vedalaştıkları yer olan ormana bakan uçuruma geri gelmişlerdi. Yolculukları altı-yedi saat sürmüştü olmalıydı. Ares bitkindi.

şişelerini temizleyerek kaynak suyuyla doldurdu. Yeni ayakkabılarını giyip bağladı. Sandwich'in kılıcıyla havayı kesme çalışmaları yaptı. Ne silahtı ama! Bir hareketi yapmasına gerek kalmadan yalnızca düşünmesi yetiyordu, silah orada oluyordu. Önce bütün başarıyı kılıca bağladı ama sonra kendisinin de etkisi olduğunu kabullendi. Şu anda bir tehlike olmamasına rağmen öfkeli duygusu yavaş yavaş içinden yükseliyor gibiydi. Çalışmayı bıraktığı anda bitti. Tekrar başladı, uyandı. Acaba sonunda öfkeliğini kontrol etme konusunda bir ilerleme kaydediyor olabilir miydi? Bu düşünce ona yepyeni bir güven duygusu verdi ama geçmişteki bazı başarısızlıklarını anımsayınca biraz azaldı. Yine de keşke bu öfkeli olayını istediği gibi açıp kapatabilseydi... süper olurdu.

Ares birkaç saat sonra uyandı. Balık yakaladı ve birlikte hızla yediler. Kaynak suyu içtiler.

"Hazır mısın?" diye sordu Gregor. Manastırdaki şövalye gibi dokunulmaz hissetmek için sabırsızlanıyordu.

"Evet," dedi Ares. "Bizi bekleyen her neyse hazırım. Gidip Kraliçe'ye bir baksak mı?" Kemingenleri öldüren volkanın önceki kehanetteki adı buydu. Fareleri ve onları tutsak eden suçanları en son orada görmüşlerdi.

"Olur, oradan başlayalım," dedi Gregor, Ares'in sırtında yerini alırken. Ares volkandan çıkarken izledikleri yolu, hâlâ külle kaplı tünellerden geçerek tersinden gitti. Yanına

"Uyumalıyım," dedi yarası. "Ama fazla uzun sürmez."

Ares hemen uykuya dalarken Gregor nöbet tuttu. Su

ulaştıklarında Kraliçe sessizce bekliyordu. Onu bekleyen Ares'in götürüp çukura taşıdığı küçük yarası Thalia, hepsi lavların altına gömülmüştü. Hiçbirinden iz kalmamıştı.

Ares'in yönünü belirlemesi uzun sürmedi. Geniş mağaradan geçerek uzun, basık tünele girdi. Gregor'un kulaqlarına da bazı sesler ulaşmaya başlamıştı. Çığlıklar, gıyıklamalar, metalin taşla çarpışma sesleri. Hava tozla kaplanarak ağırlaşmıştı.

Gregor kendisini bekleyen duruma hazırlanmak için kılıcını çekti ama tünelden çıktıkları anda soluğu kestirdi ve neredeyse kılıcını elinden düşürüyordu.

Bugüne kadar yaşadığı hiçbir deneyim onu insanlar ve suçanlar arasındaki bu savaşın görüntüsüne hazırlamamıştı.

BÖLÜM

4

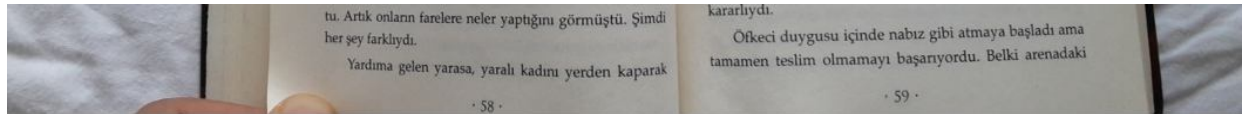
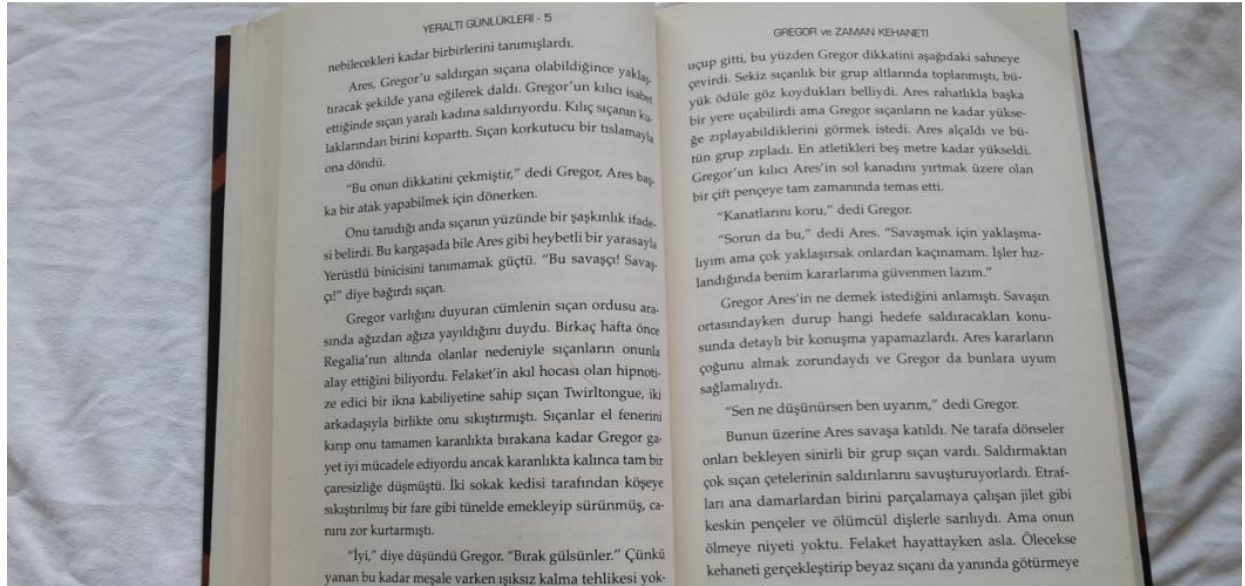
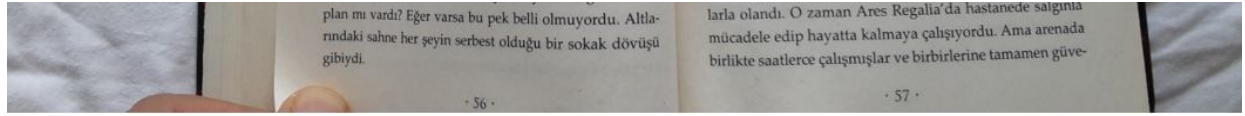
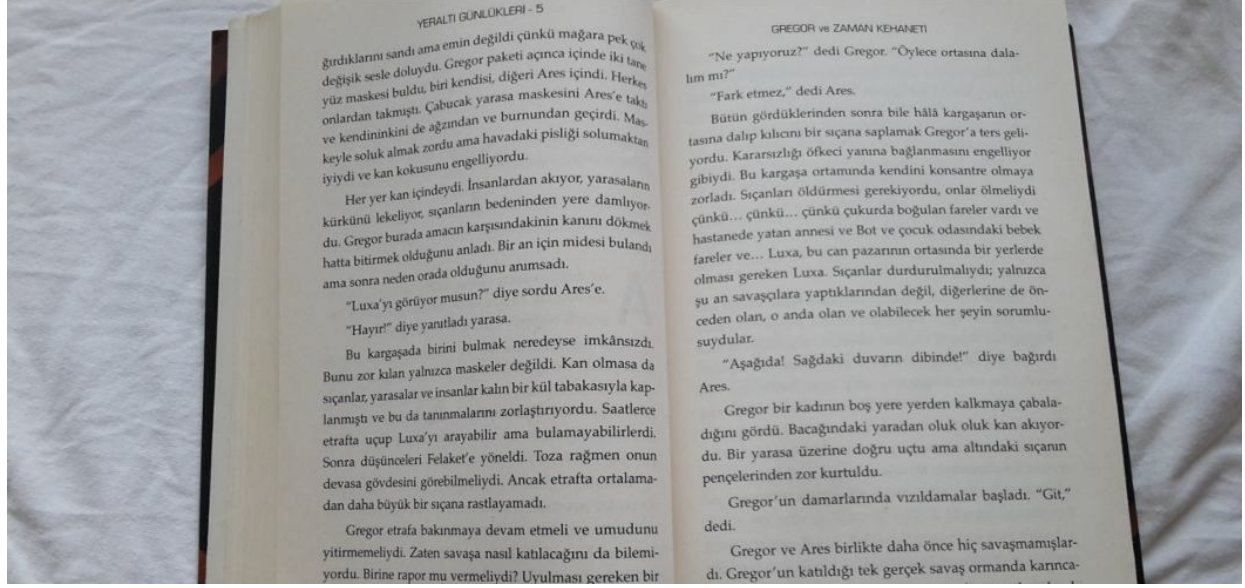
Ares doğrudan savaş alanına daldı. Gregor'un duyuları önünde, altında ve çevresinde gördükleri karışısında saldırtıya uğrayıp körelmiş gibiydi.

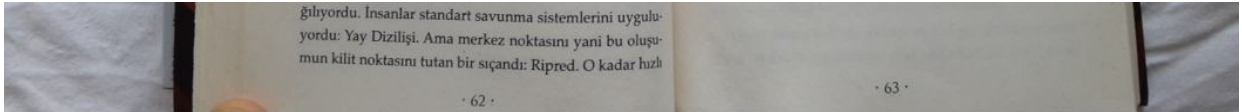
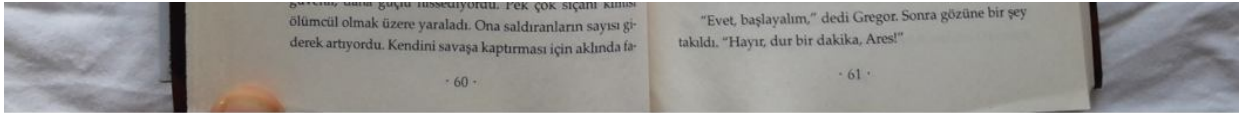
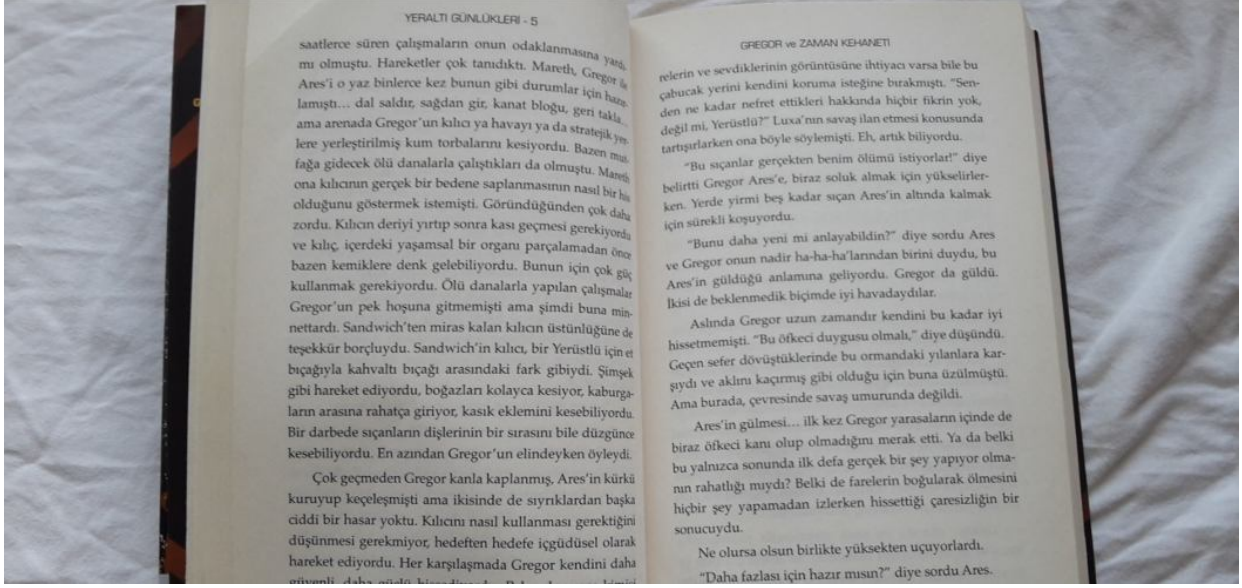
Ateş Toprakları'nın devasa mağaralarından birinin içindeydiler. Savaş alanı Gregor'un beklediğinden daha aydınlıktı çünkü duvarlara, alevlerinin çevresinde küre gibi koruyucular olan meşaleler yerleştirilmişti. Kumdan mı yapılmışlardı? Bir Yeraltı kadının sönen bir meşaleyi yere atıp yerine bir yenisini koyduğunu gördü.

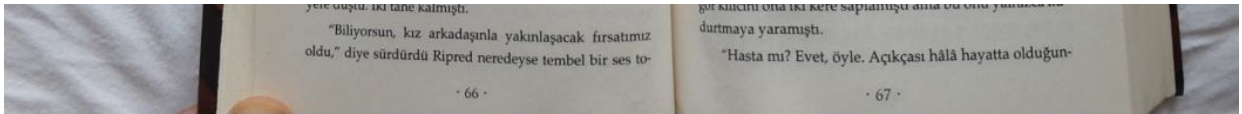
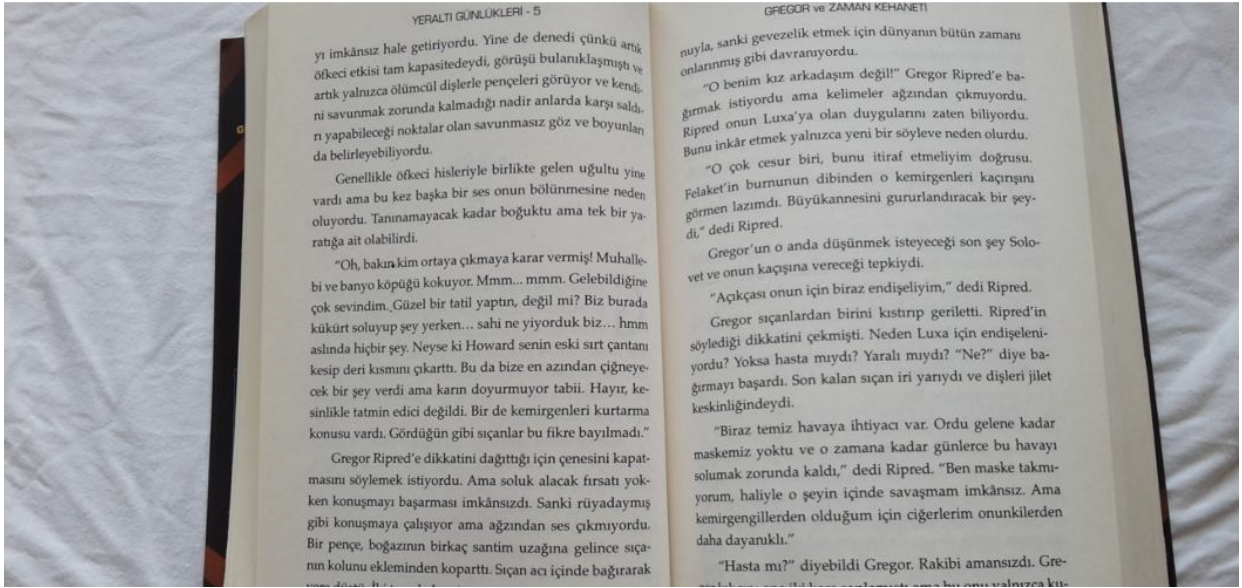
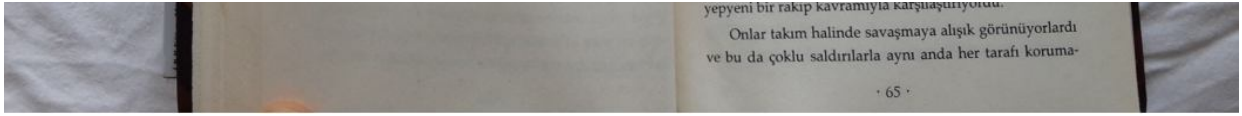
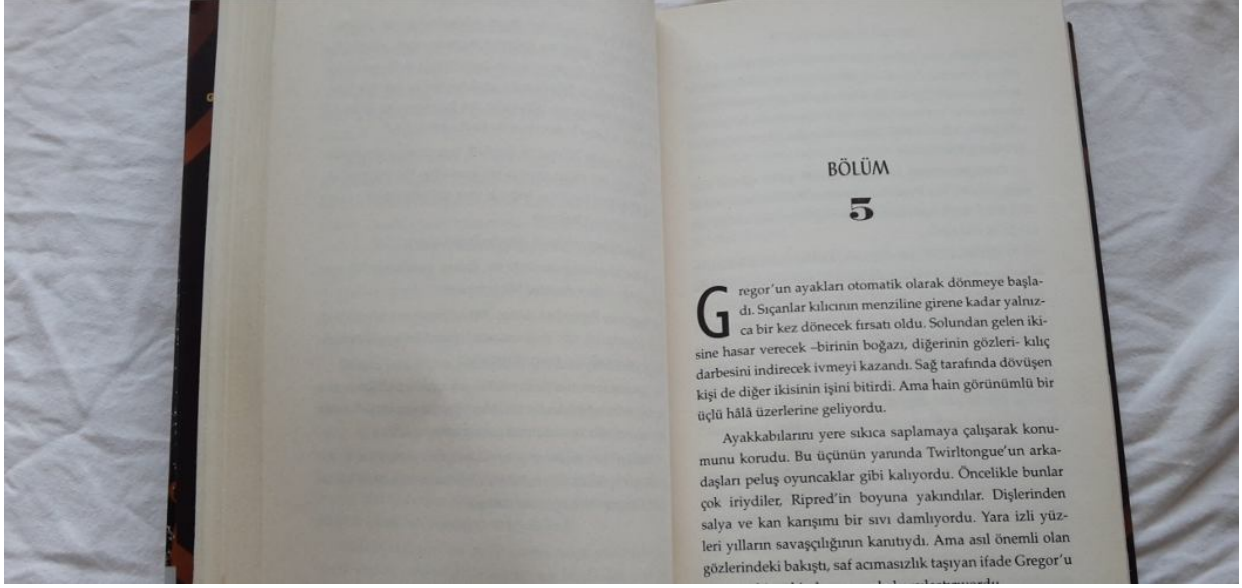
Fazladan sağlamış ışığa rağmen görmek yine de zordu çünkü suçanların ordusu yerdeki volkanik külleri havalandırılmış, boğucu bir duman tavana kadar yükselmişti. Yarasalar Gregor'un etrafında uçuyor, insan bağlarını taşıyordu. İnsanların çoğu kılıcını çekmişti. İnsanların ve

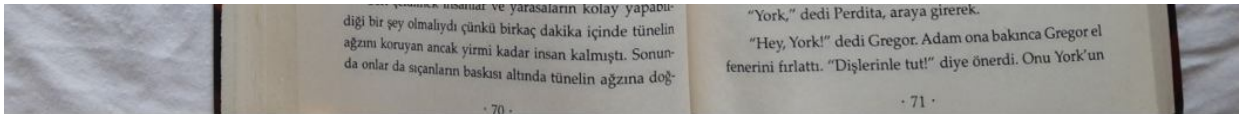
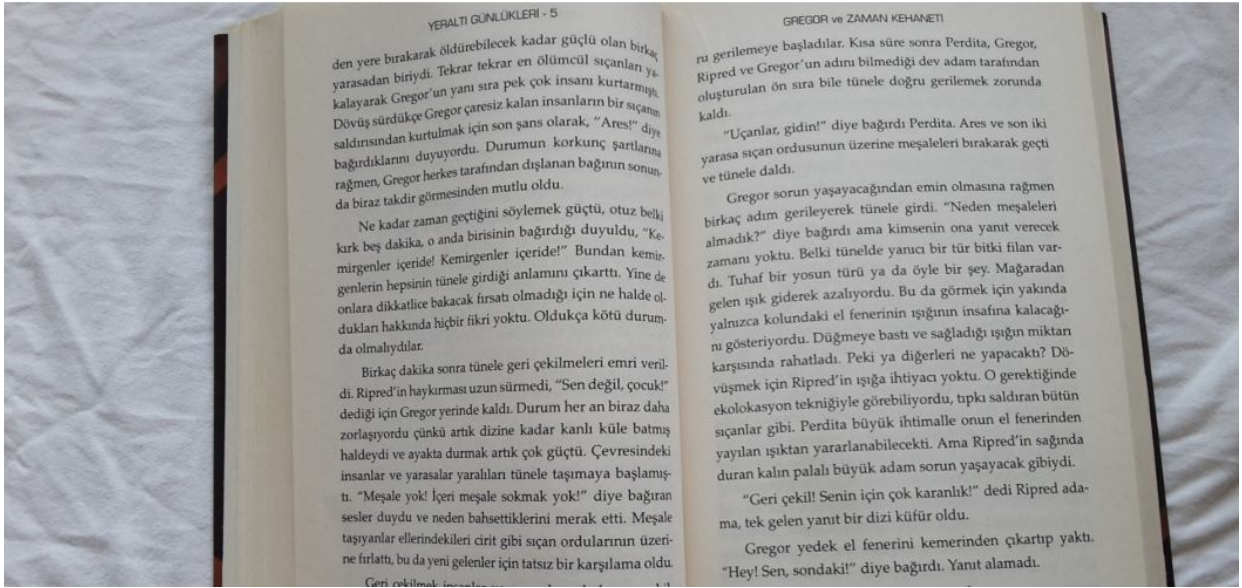
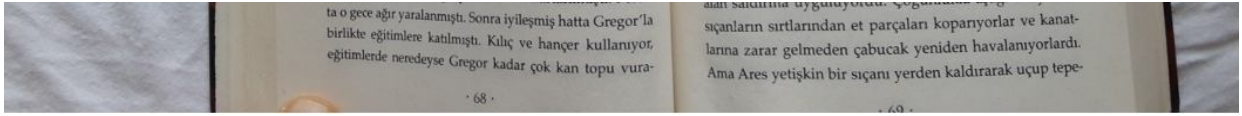
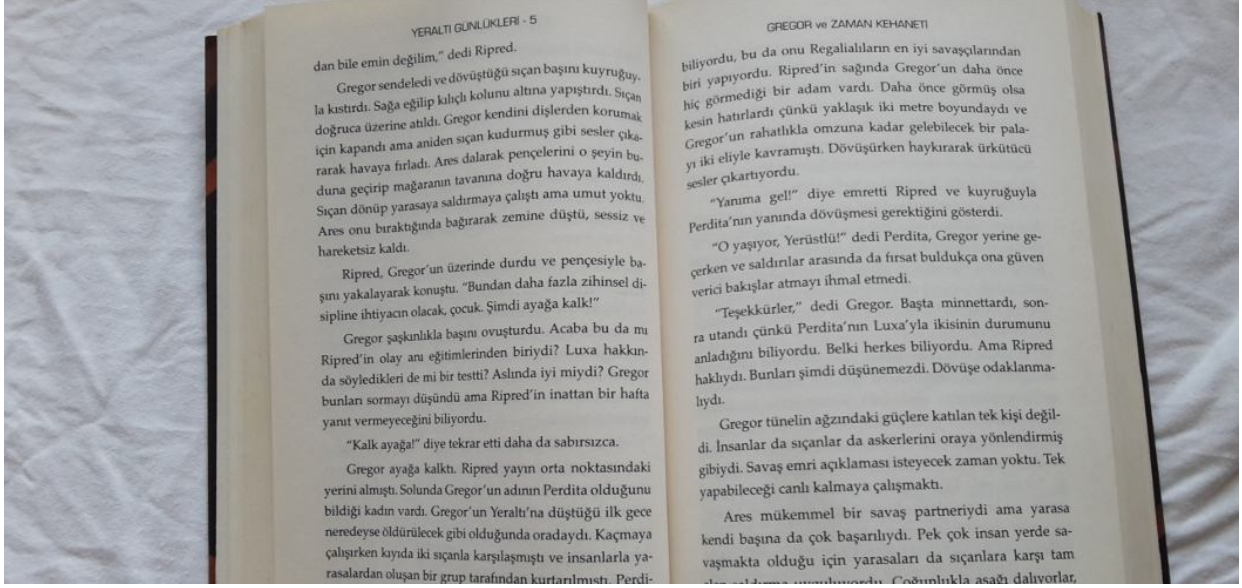
yarasaların yüzünü bir şey örtüyordu.

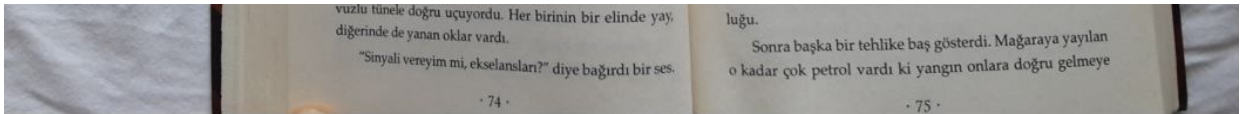
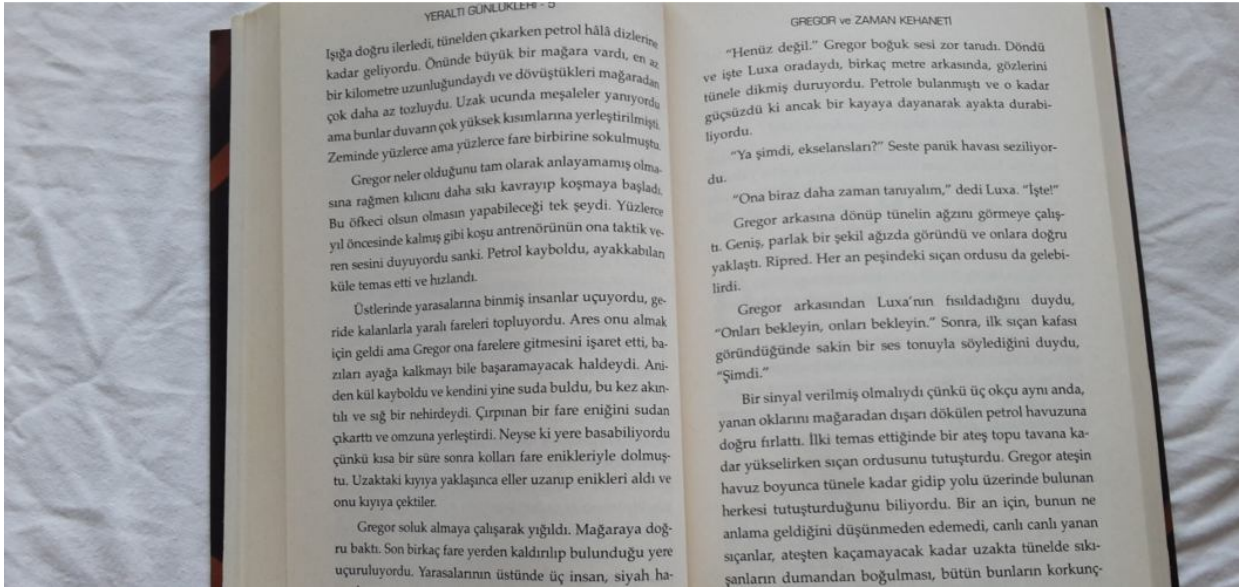
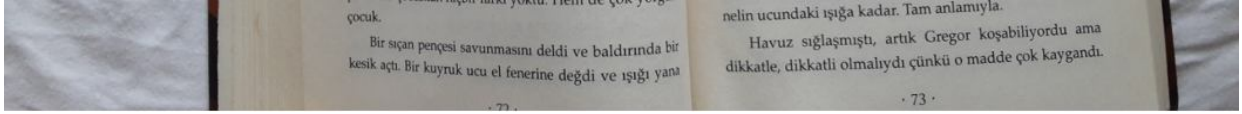
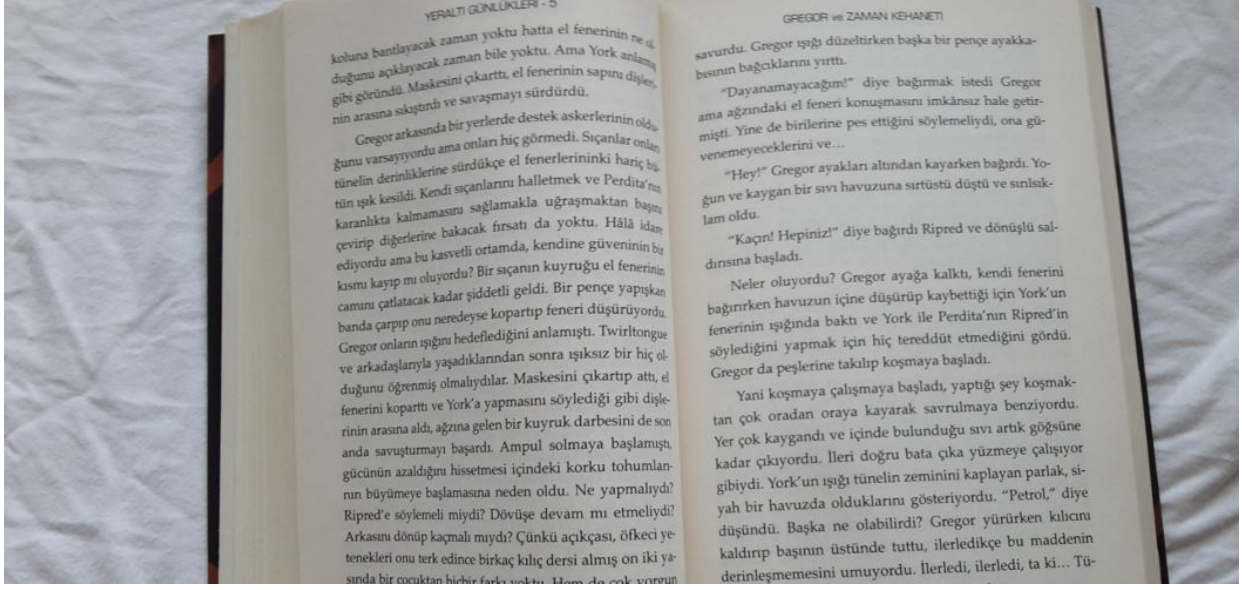
Birisinin uçarak yanlarından geçerken onlara fırlattığı bir paket Gregor'un göğsüne çarptı. "Tak şunu!" diye ba-

başlamıştı. Çok şiddetli olmamasına rağmen petrole bu-
lanmış bedenlere temas ederse ölümcül olabilirdi.

Gregor ayağa fırladı. "Ripred? Ripred nerede?" diye
bağırdı, baktığında büyük sıçan önündeki nehire çoktan
dalmıştı bile. Başının üstünde uçan Ares'e baktı.

Ripred yavaşça kendini kıyıya doğru çekti ve olanları
izlemeye başladı. Sıçan ordusundan hiç iz yoktu, yalnızca
tünelden gelen ateşin kükreme sesi vardı. Alevler suyun
etkisiyle kesilmiş, nehrin öbür tarafında durmuştu. Gü-
vendeydiler. "Bu kimin fikriydi?" diye sordu.

"Kraliçe Luxa'nın," dedi yakındaki bir Yeraltlı.

Ripred başını çevirdi ve sırtını kayaya yaslamış duran
Luxa'yı görünce bir süre ona baktı. Sonra onaylarcasına
başını salladı. "İyi plan."

Luxa yanıt vermek ister gibi ağzını açtı ama onun ye-
rine eline öksürdü. Çok korkunç, bütün bedenini sarsan,
içini parçalayan bir öksürüktü. Ağzından çıktığı eli kıp-
kırmıyordu. Bir an için şaşkınlıkla kana baktı, sonra zemine
yığılıp hareketsiz kaldı.

BÖLÜM

6

Ona doğru koşan en az on kişi oldu ama yanına ilk
ulaşan Gregor'du. "Luxa? Luxa?" Sesindeki en-
dişeli tona engel olamadı. Onu sırtüstü çevirdi ve
başını kucağına koydu. Hâlâ bilinci yerindeydi ama belli
belirsiz. Başka bir öksürük dalgası bedenini iki büklüm bı-
raktı ve ağzının kenarından taze kan aktı.

Doktor olduğunun belli olması için beyaz giyinmiş bir
Yeraltlı kadın, bir şişenin mantarını çıkartıp Luxa'nın du-
daklarına göttürdü.

"Şu haline bakın! Günler önce evine gönderilmiş ol-
malıydı!" diye söylendi bir adam. Gregor başını kaldırıncı
onlara doğru eğilmiş, tepelerinde duran York'u gördü.

"Gitmeye ikna edemedik," dedi başka bir ses. En az
bir kişi, York'un yanına Howard'ın namı bir bezle kuzeni-

Luxa kadar kötü görünen Howard, nehir bu kesiminde
nin yüzünü silmek için yere çömeldi.

"Sen de mi hâlâ buradasın?" diye sordu York hiddetle.

"Bana ihtiyaç vardı," dedi Howard zayıfça. "Çok yaza-
lı vardı, baba."

Baba mı? Demek bu dev adam Howard'ın babasıydı.
Gregor onun hakkında bildiklerini anımsamaya çalıştı.
Foun'in valisiydi. Farelere iyi davranırdı. Bu kadar.

"Bu haline kimseye yardımın dokunmaz. İkizinin de
Regalia'ya! Hemen! Elini havaya kaldırdı. "Biraz canı
olan bir uçan arıyorum!" diye bağırdı York.

Ares zemine indi. "Benim canım," dedi Ares. "Daha-
birkaç saatir kıldırım."

"Biz onları götürebiliriz," dedi Gregor. "O çok hızlı-
dır."

York ikisini de inceledikten sonra mağaradayken kul-
landığı el fenerini Gregor'a geri verdi. "Bindirin!" diye
emretti ve Luxa'yı kollarına alıp oyuncak bir bebek gibi
havaya kaldırdı.

Gregor kimse ona gitmemesini söylemeden önce
Ares'in sırtına atlayıp yerleşti.

"Eğer oturarak gödebilirse daha iyi olur," dedi doktor.
"Soluk alması kolaylaşır."

York Luxa'yı Gregor'un önüne oturttu. "Onu dik tuta-
bilir misin?"

"Evet," dedi Gregor. Kollarını kızın beline doladı ve
başını omzuna dayamasını sağladı. "Yapabilirim."

"Öksürükleri bitince birkaç damla içmesini sağla,"
dedi doktor ve mantar kapaklı şişeyi Gregor'un eline tu-
tuşturdu. "Howard sana gösterir. Bunun dışında, tek şansı

Regalia'da hastaneye gitmek."

Howard, Ares'in sırtına kaldınırken Luxa mücadele
etmeye başladı. "Aurora..." dedi.

"Benim kendi uçanımda, yeğenim. Tam arkanızdan
gelecek," dedi York, Luxa'nın saçını sakince tırstırmasına ok-
sayarak.

"Ripred," diyebilirdi Luxa. Sıçan belirdi ve burnunu ka-
zınkine yapıştırdı.

"Buradayım," dedi.

"Kemirgenler... Eğer ölürsem..." dedi Luxa.

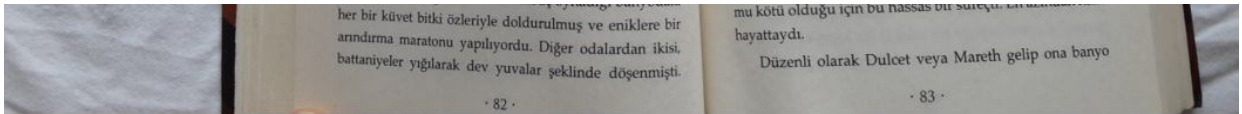
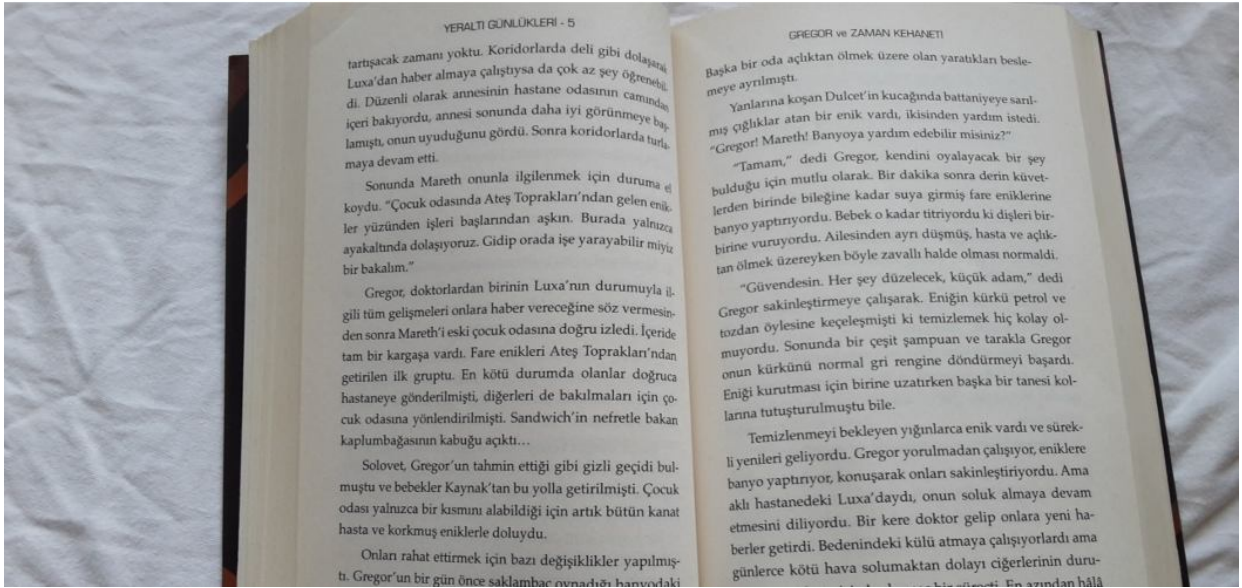
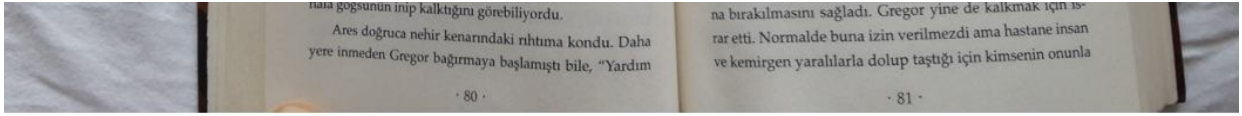
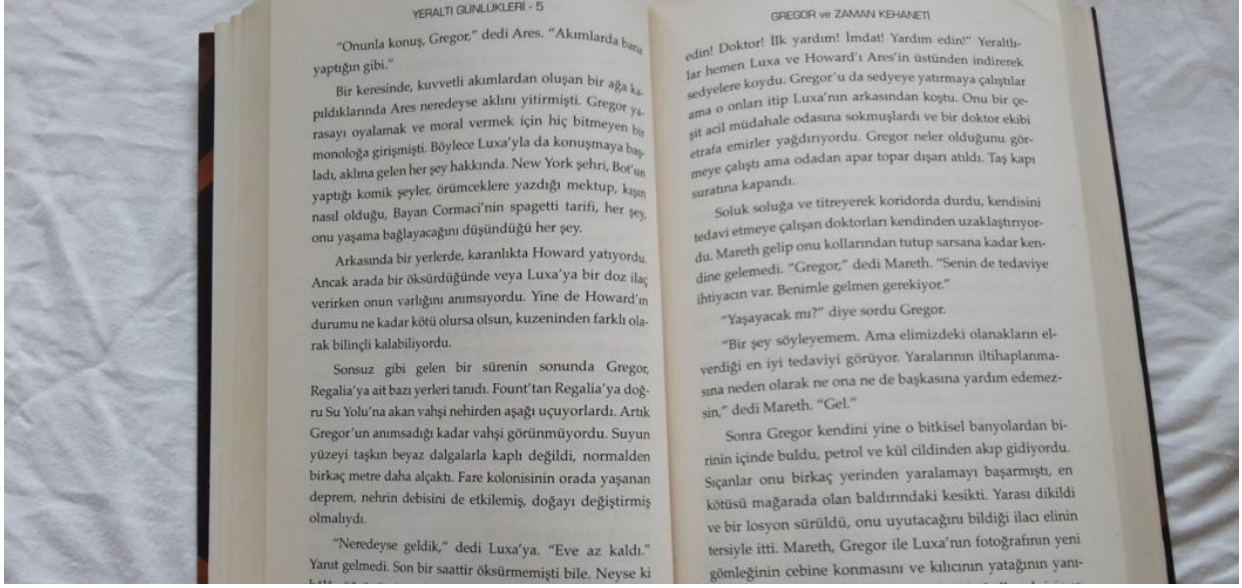
Ama Ripred sözünü kesti. "Sen mi? Ölmek mi? Sen
ölmeyecek kadar hainsin." Luxa bu kez gülümsemeyi ba-
şardı. "Ama merak etme, ekselansları, ben onlarla ilgile-
nirim." Ripred Ares'i başıyla uğurladı. "Yüksekten uç ve
acele et."

Ares havalandı ve güçlü kanatlarını hızla açtı. Dönüş
yolunda onları buraya getiren rüzgârı tünellerden geçen
gizli yolu kullanmalarına gerek yoktu.

Ama anayollardan geçseler bile yolculuk yine de fazla
uzun sürecekti.

Savaş alanlarında yaşadığı hiçbir şey Gregor'u eve
dönüş yolundaki kadar korkutmamıştı. Luxa o kadar has-
taydı ki zorlukla soluk alabiliyordu, pek çok yarası vardı,
ateşten yanıyordu ve bazen onun zamanında yetişebilece-
ğinden emin olamıyordu. Bir ara o kadar uzun süre hare-

ketsiz kaldı ki onu kaybettiğini bile düşündü. "Luxa!" diye
bağırarak onu sarsınca, tekrar öksürmeye başladı, daha
fazla kan geldi ama en azından hâlâ hayattaydı.

işine son vermesini söylüyordu ama bunu yapamazdı, bırakamazdı. Bir ara, bir eniği uzatırken Bot'un elinde bir tabakla küvetin yanına çömeldiğini ve ona el salladığını fark etti.

"Selam, Bot," dedi Gregor ve yanına gitti. "Neler oluyor?"

"Dulcie'nin bebekleri beslemesine yardım ediyorum," dedi Bot. "Şimdi de seni beslememi söyledi."

Tabakta bir dilim et, biraz ekmek ve bir kupa çay vardı. Gregor daha çok Bot'u memnun etmek için yediye de midesine bir şeyler girince kendini daha iyi hissetti. "Teşekkürler, Bot."

"Gidip bebekleri daha çok besleyeyim," dedi Bot.

"Aferin sana," dedi Gregor.

"Sen banyo yaptır," diye anımsattı kardeşi.

"Doğru," dedi Gregor ve başka bir eniği almak için uzandı. Bu şekilde Dulcet omzuna dokunana kadar saatlerce çalıştı.

"Gregor, hastaneye çağınıyorsun," dedi Dulcet.

Gregor hiç zaman kaybetmeden kucakındaki fare eniğini yakınlardaki bir Yeraltıya verdi ve sudan çıktı. Derisi buruşmuş ve saatlerce bitkisel suyun içinde kalmaktan tahriş olmuş, bacakları uyuşmuştu. "O iyi mi? Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Ah, korumalarım geri gelmiş," dedi Gregor, kılıç kemerini beline bağlarken. Aldırmıyordu. Luxa'yı görmeye gittiği sürece sorun yoktu. Hiçbir şey söylemeden yanlarından yürüyüp geçti ama peşinden geldiklerini duyarlıyordu. Fare eniklerinin kalabalığından geçerken, koridorlarda ve hastaneye inen merdivende onu izlediler. Son kat için az kullanılan bir merdiveni seçip kestirmeden gitti. Merdivenlerin dibinde hastaneye girilen küçük taş bir kapı vardı. Ama Gregor kapıya hiç ulaşamadı. On basamak kala Horatio aniden onu duvara savurdu ve daha kendine gelemeden Marcus ellerini arkasında bağlamıştı bile. Bağarmaya başlayınca ağzını da bir şeyle kapattılar. Sonra yerden kaldırıldı, basamaklardan yukarı taşındı, dar geçitlerden geçirildi ve Regalia şehrinin derinliklerine indirildi. Deli gibi mücadele ediyordu ama onun için fazla kuvvetliydiler. Sonunda onu taş bir zemine indirdiler ve silahlarını çekerek gerilediler. Gregor alçak tavanlı küçük bir odadaydı. Dizlerinin üstünde doğrulduğunda Solovet kapının eşiğinde belirdi.

"Sen ve ben artık bir anlaşma yapmak zorundayız," dedi.

Kapı kapandı, kilitte bir anahtar döndü ve Gregor zifiri karanlıkta kaldı.

"Bunları biliyorum," dedi Dulcet. "Yalnızca çağırıldığını biliyorum." Gözleri belirgin bir şekilde bir kapıya bir geri gidip geliyordu. Girişte Horatio ve Marcus duruyordu.

BÖLÜM

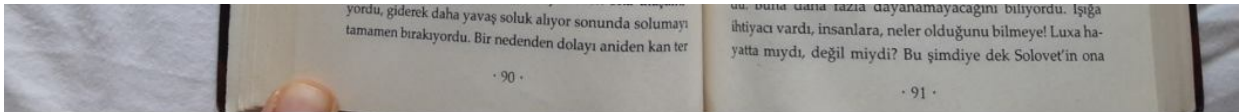
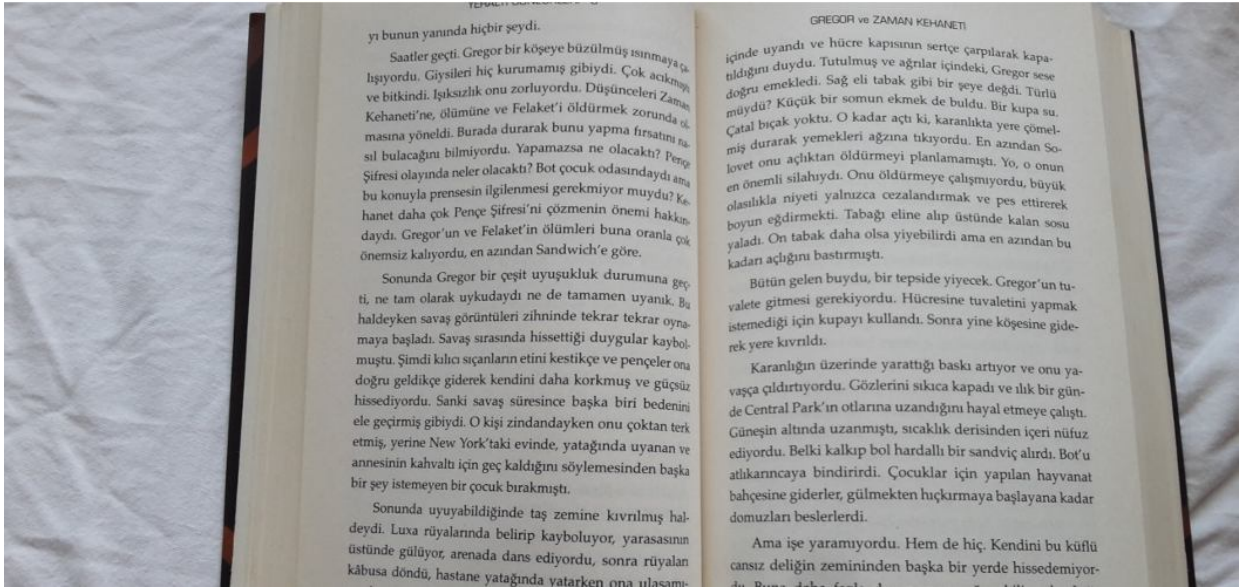
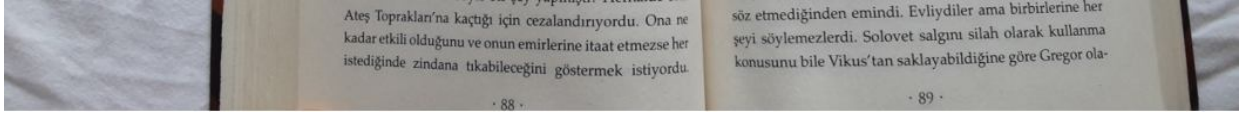
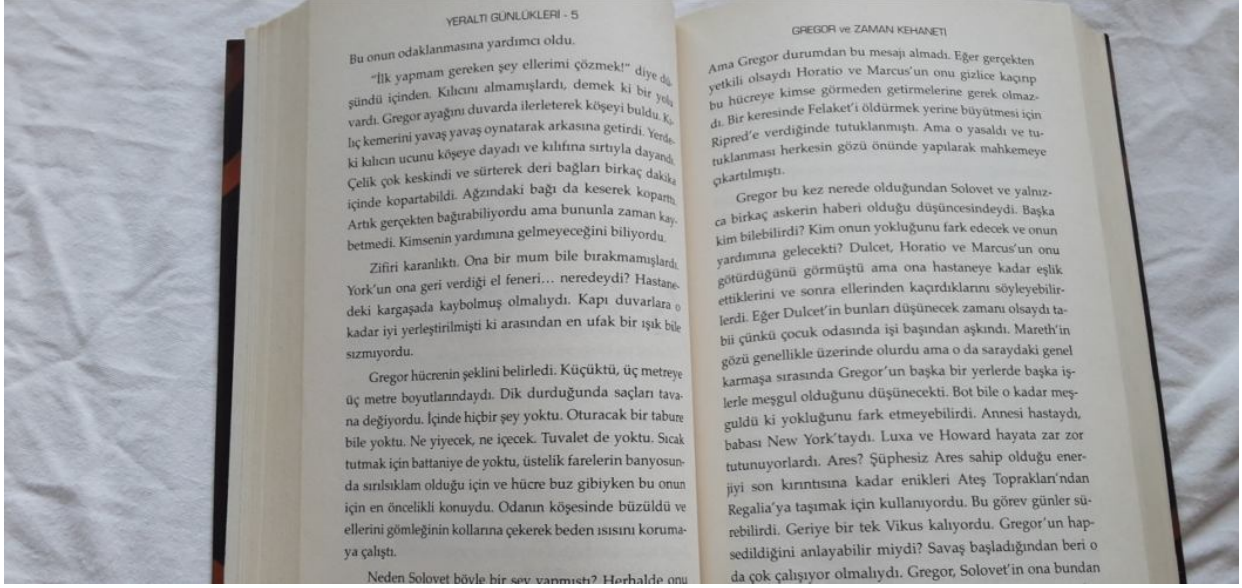
7

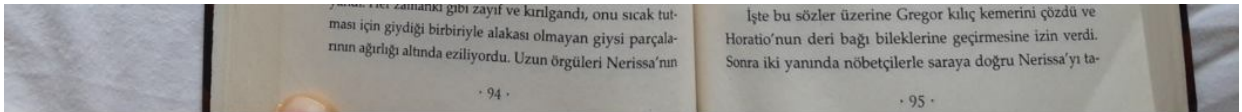
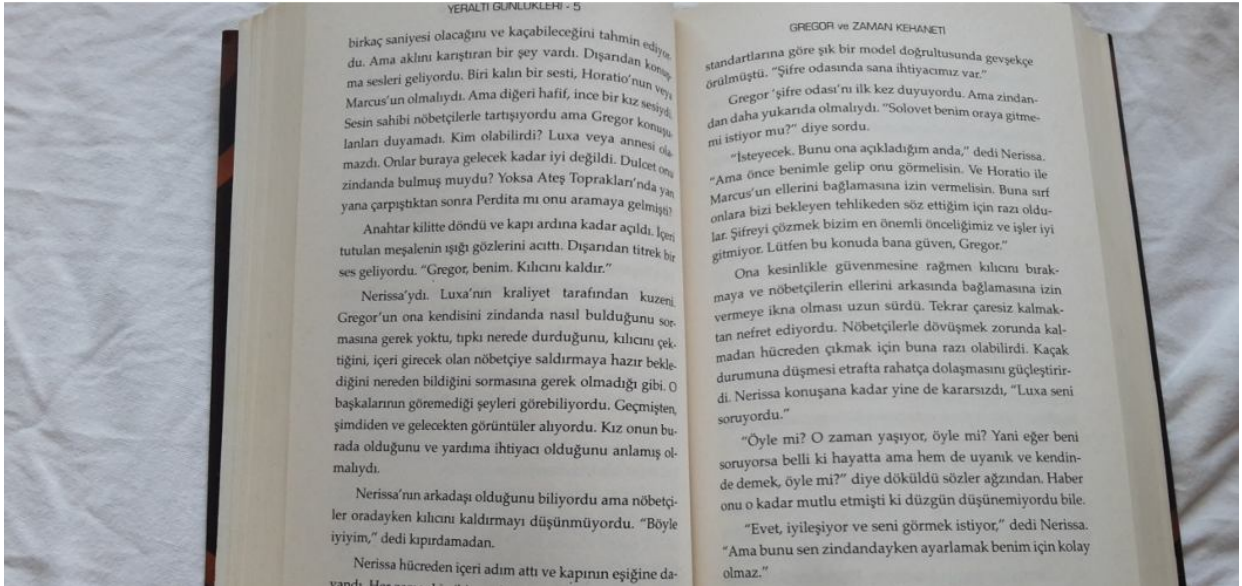
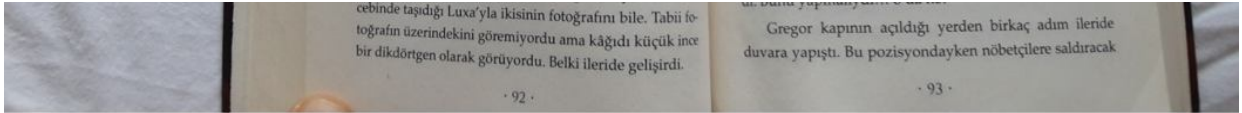
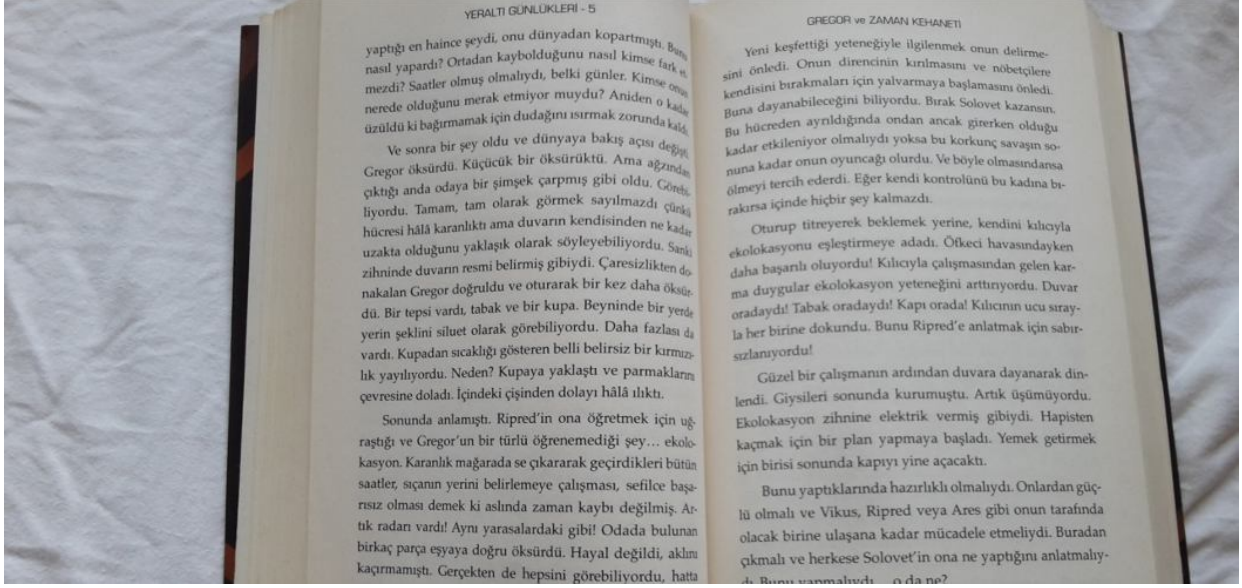
Gregor ağzındaki tıkaç nedeniyle boğuk çıkan bir dehşet çığlığı attı. Ayaga kalkarak körlemesine hücrenin kapısına koştu ve çarptı. İşe yaramamıştı. Kalın bir taş bloğundan yapılmıştı ve yalnızca omzuna zarar verdiğiyle kaldı. Bir süre bağarmaya devam etti ama o da işe yaramadı. Hücresinin dışından hiç ses gelmiyordu. Dışarıda bekçiler varsa bile sessiz kalıp tepki vermiyorlardı. Kapıya yaslanıp kendini kontrol etmeye çalıştı. Bu hiç kolay değildi. Kapının kapandığı andan itibaren içindeki öfkeci duygusu yükselmeye başlamıştı. Tuhaf duyguyu örneğin sıçanlarla savaşmak gibi, odaklayacak bir yer olmayınca kontrolü kaybettiğini hissetti. Ellerini arkasında bağlı tutan deri bağları zorladı ve çaresizlikle homurdandı. O anda birini öldürebilirdi.

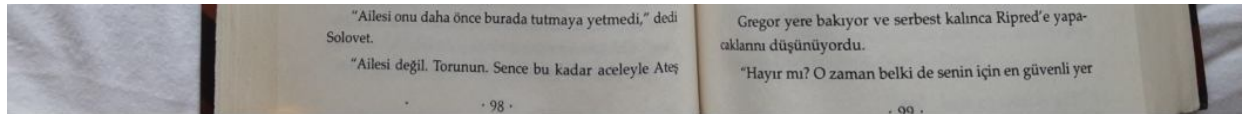
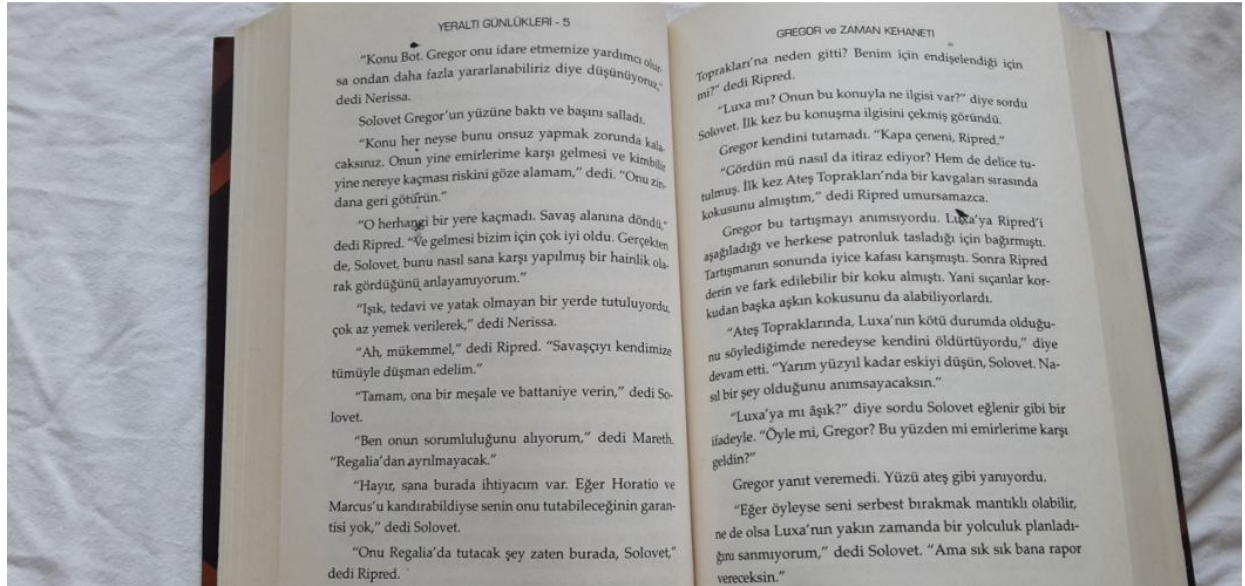
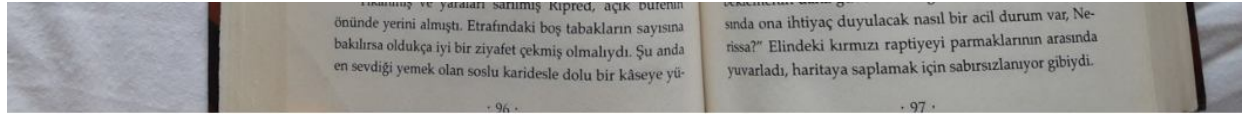
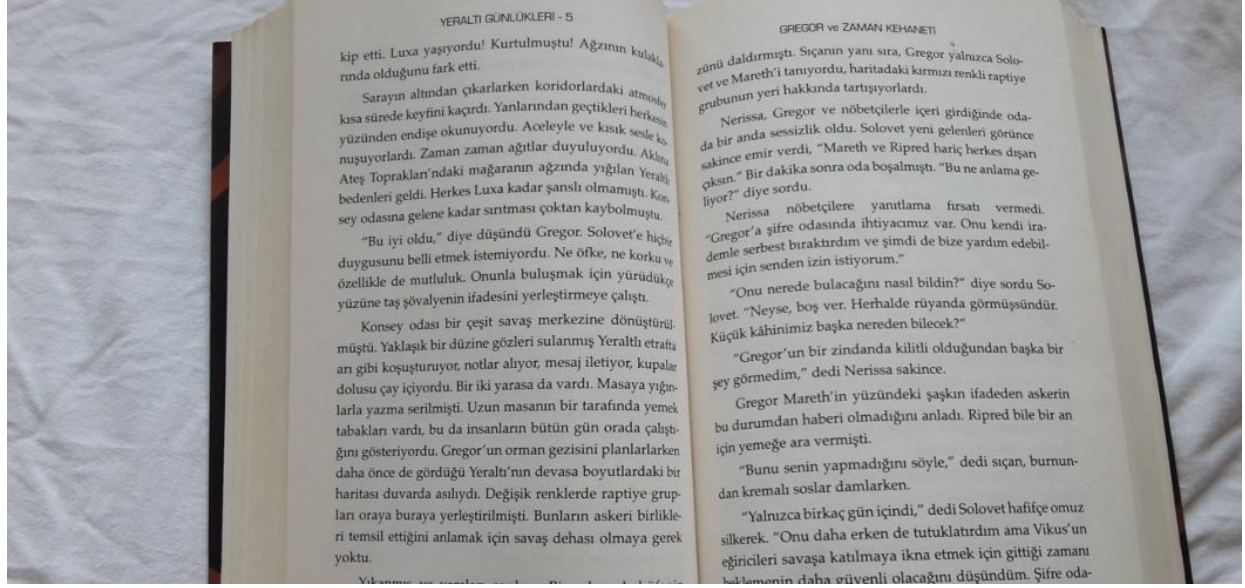
"Sakin ol," diye emretti kendine. "Sakin ol!" Durumu

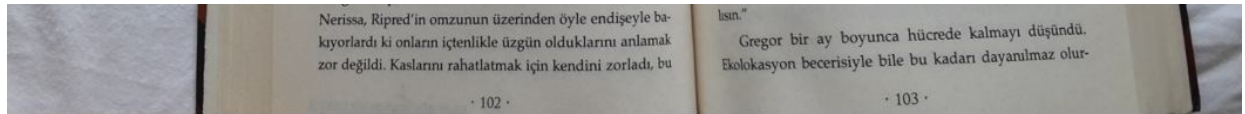
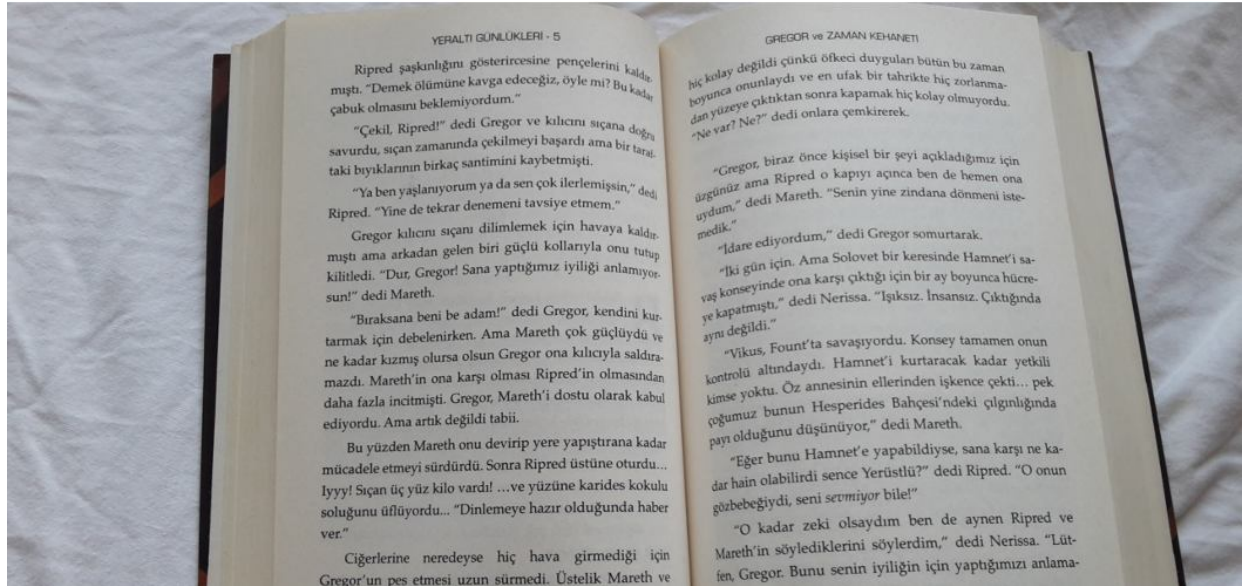
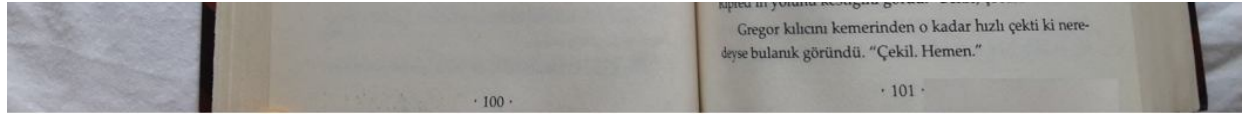
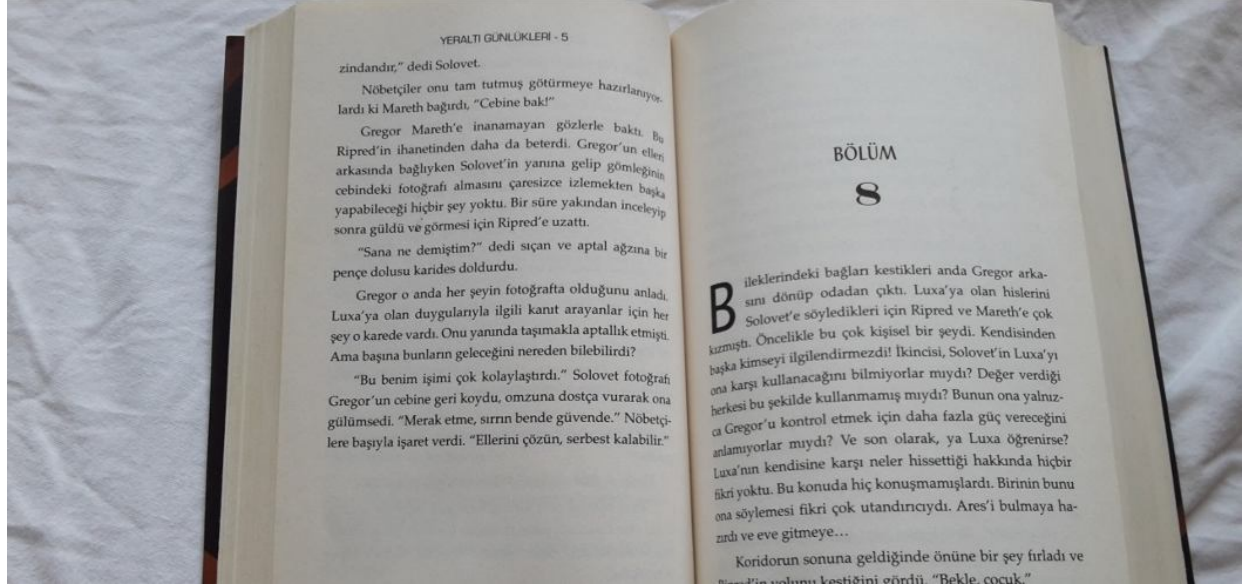
"Sakin ol," diye emretti kendine. "Sakin ol!" Durumu değerlendirirken derin derin soluk almaya çalıştı.

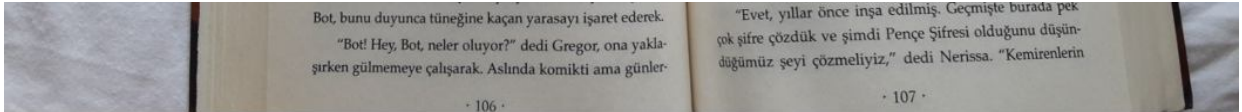
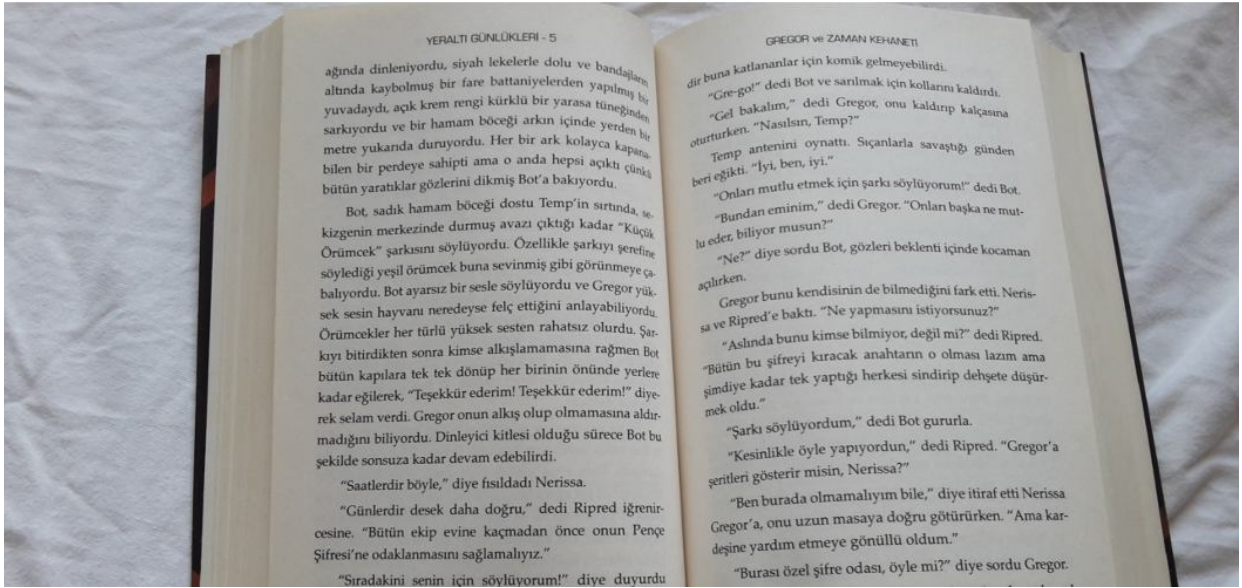
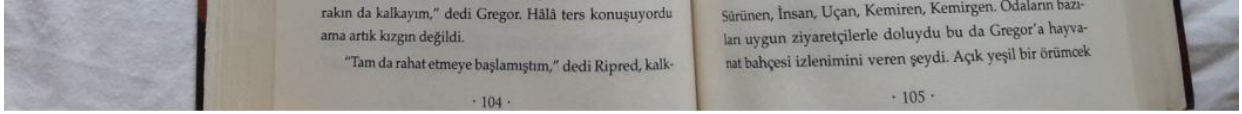
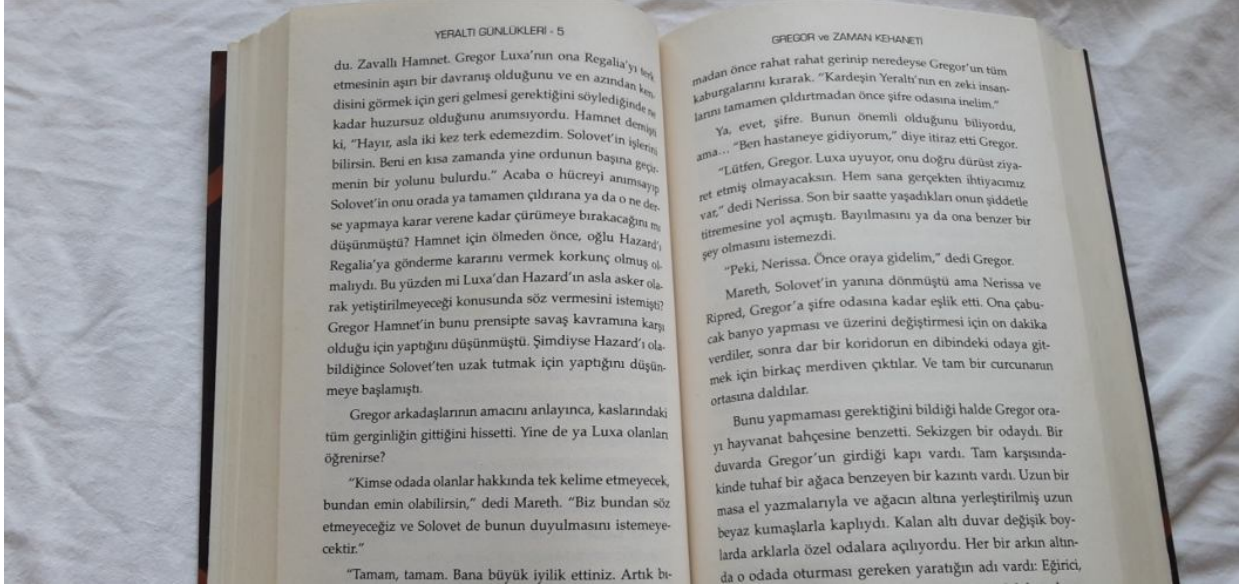
"Planın ne?" zihninde Ripred'in sesini tekrar duydu.

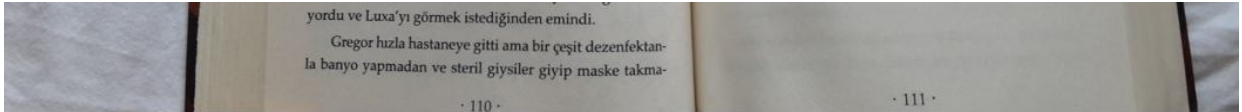
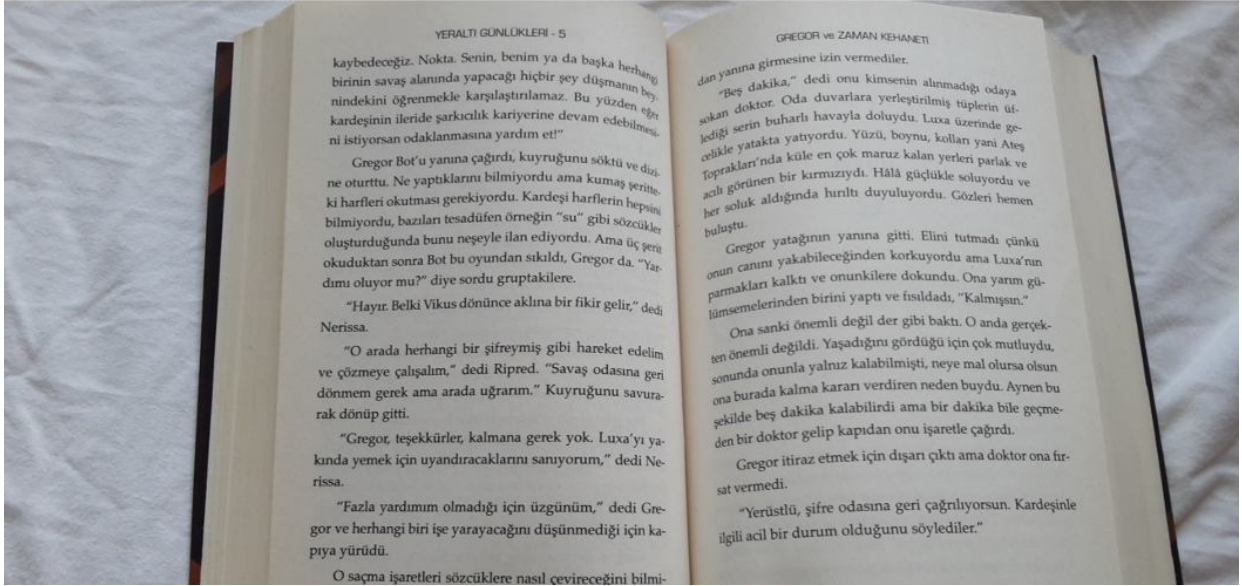
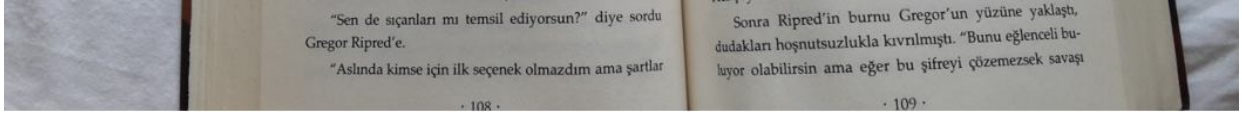
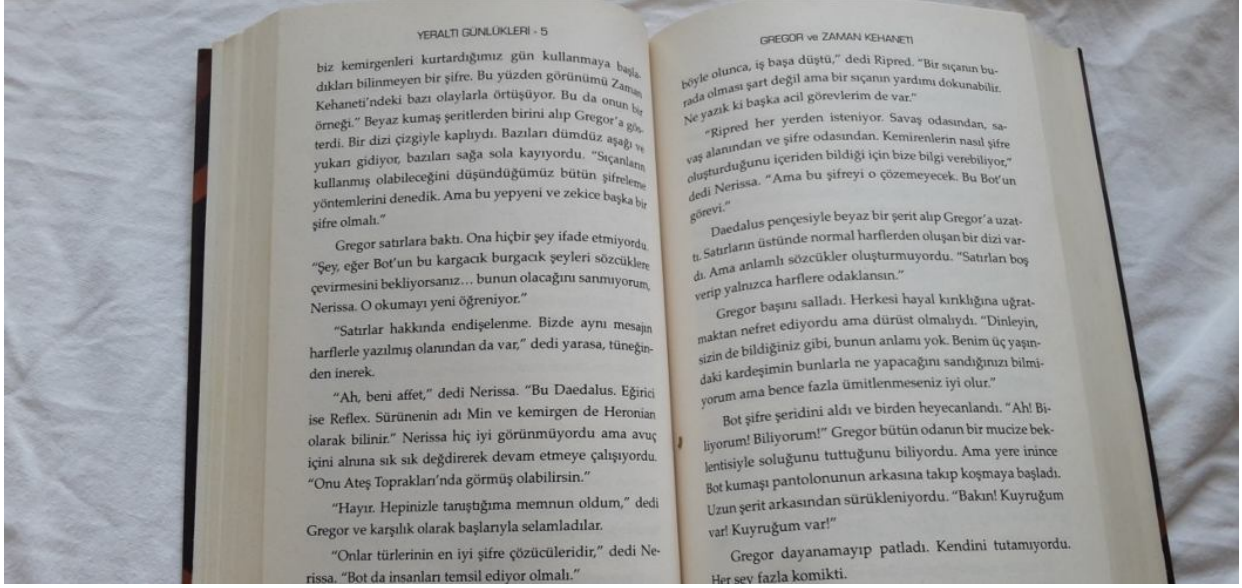

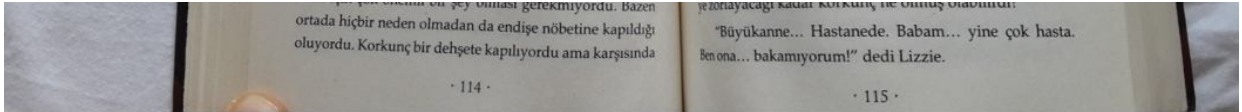
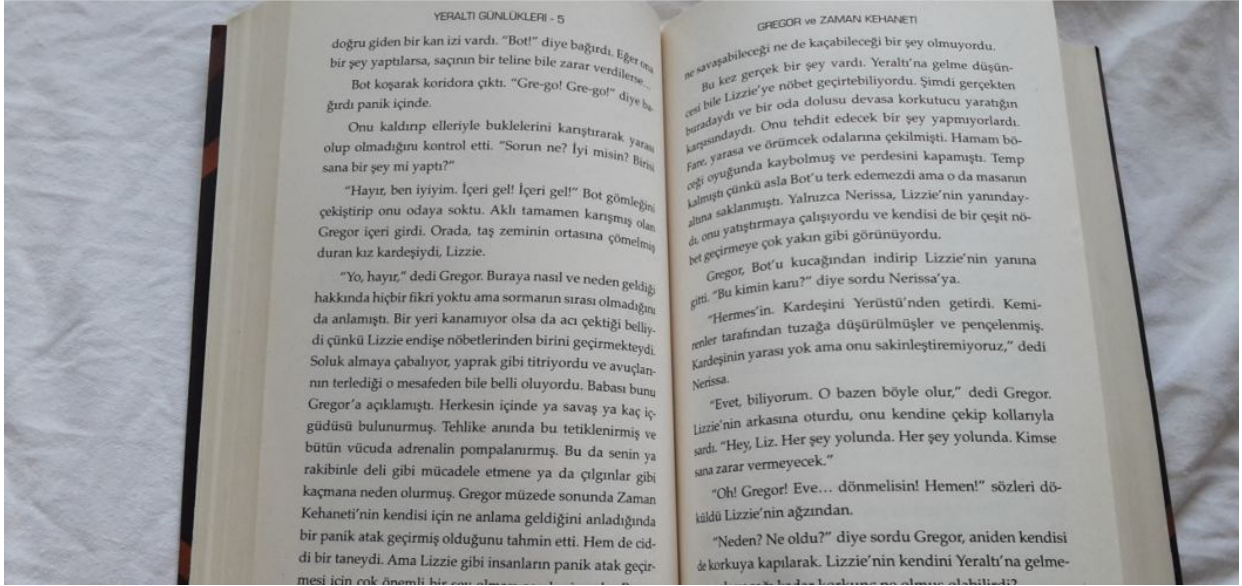
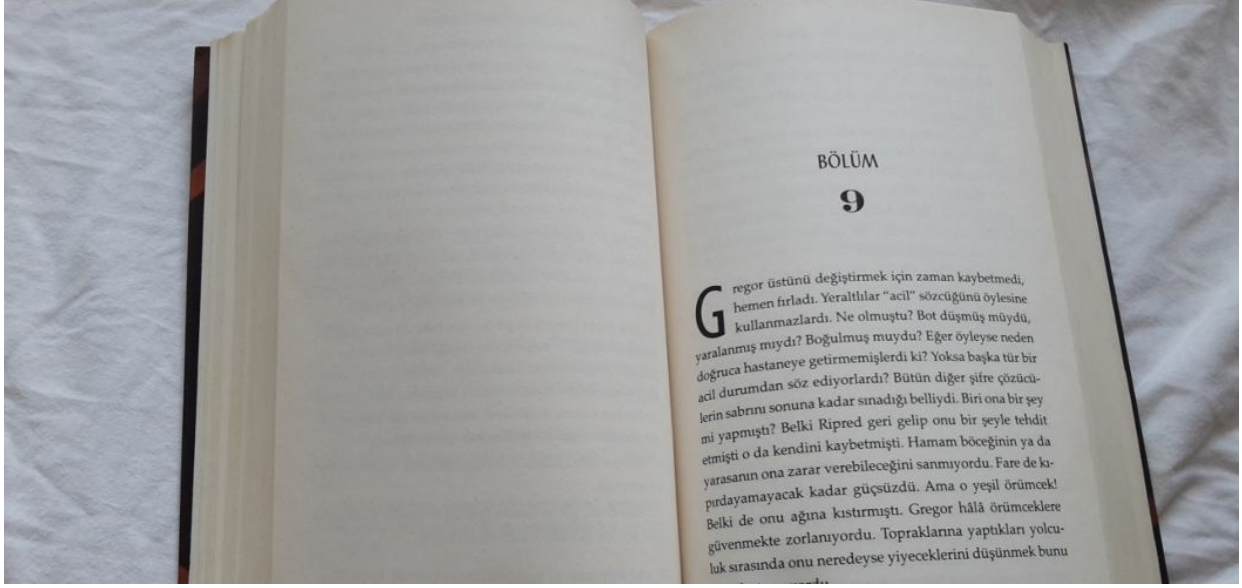

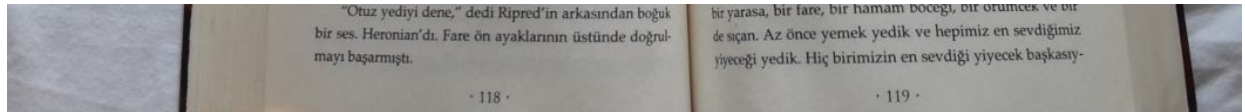
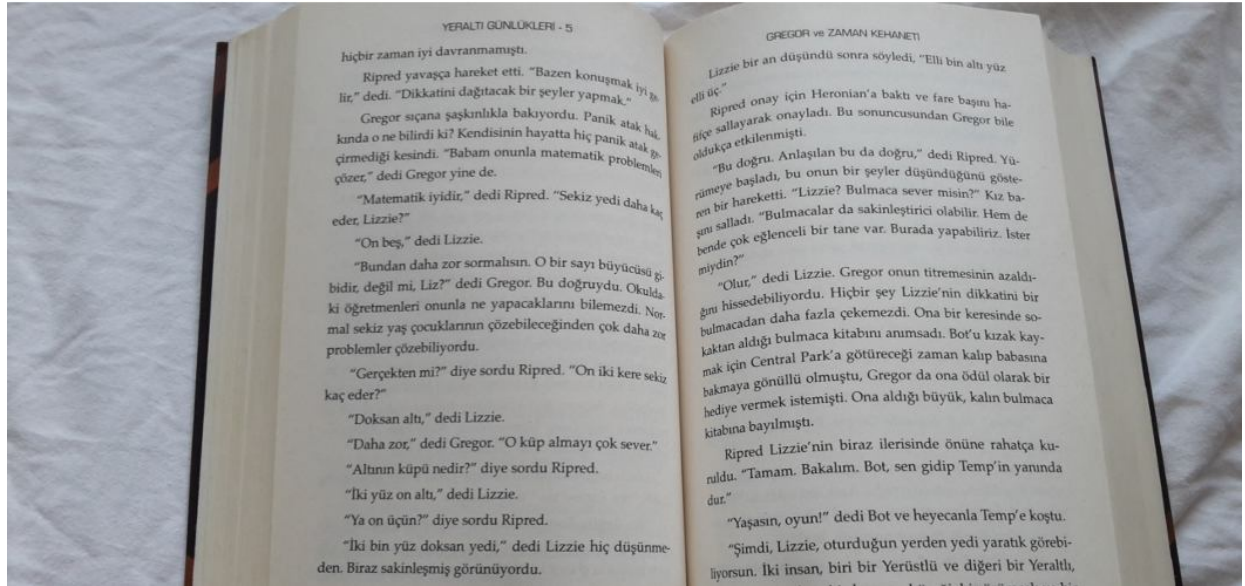
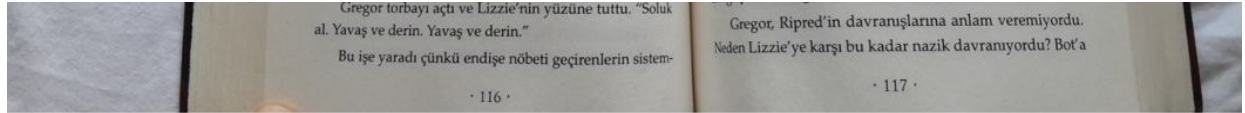
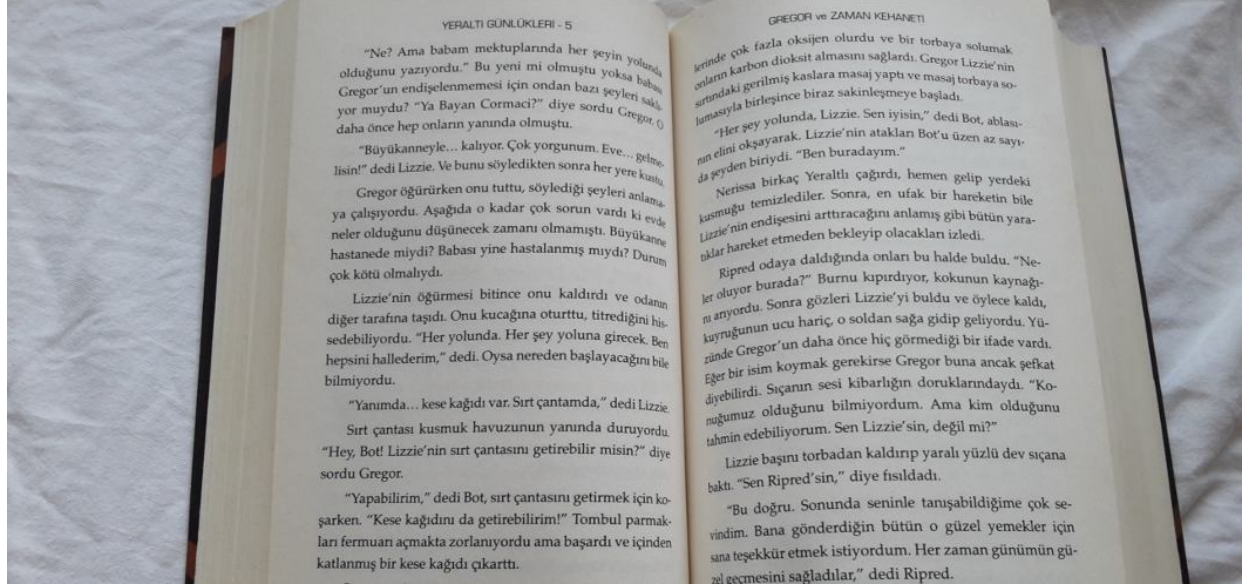

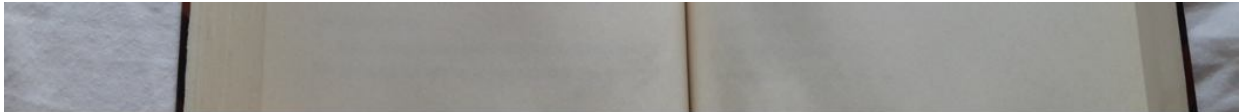
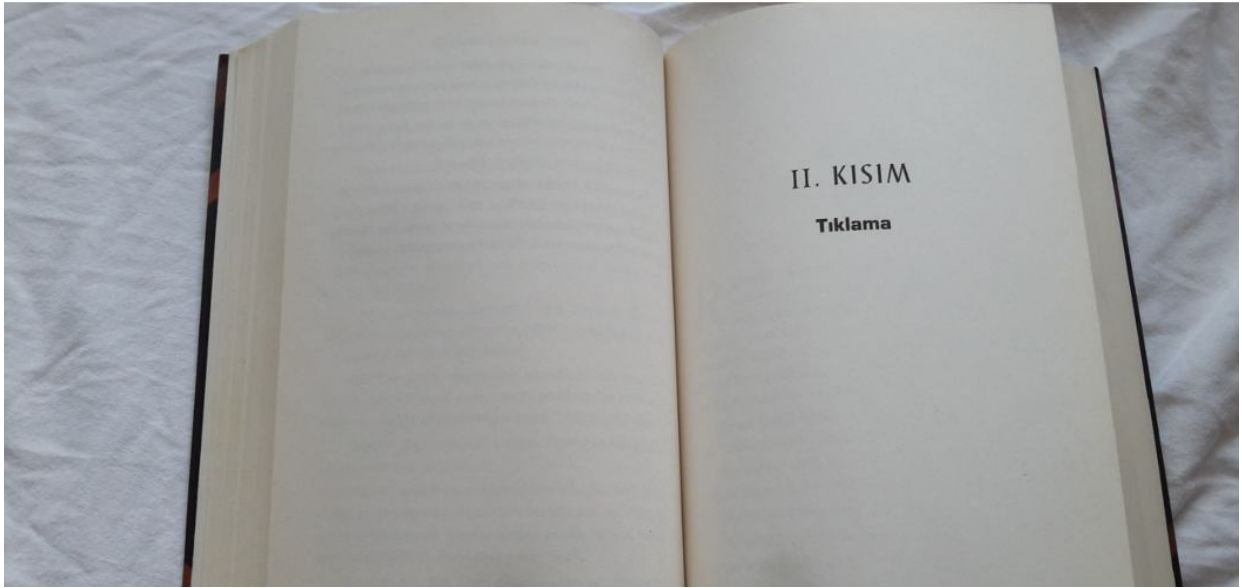
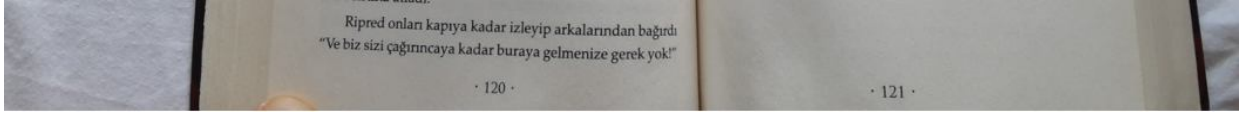
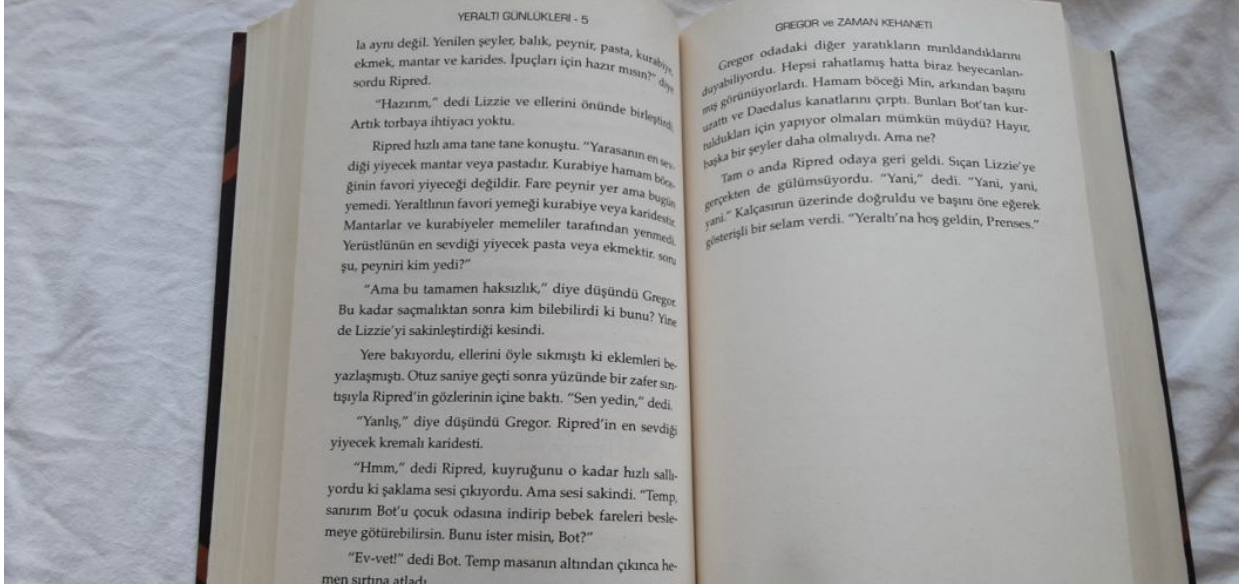

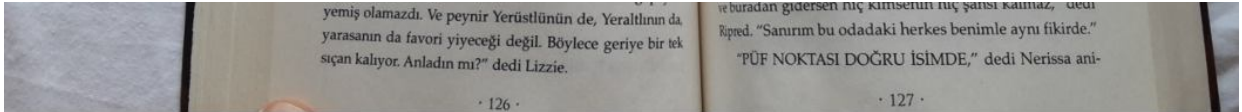
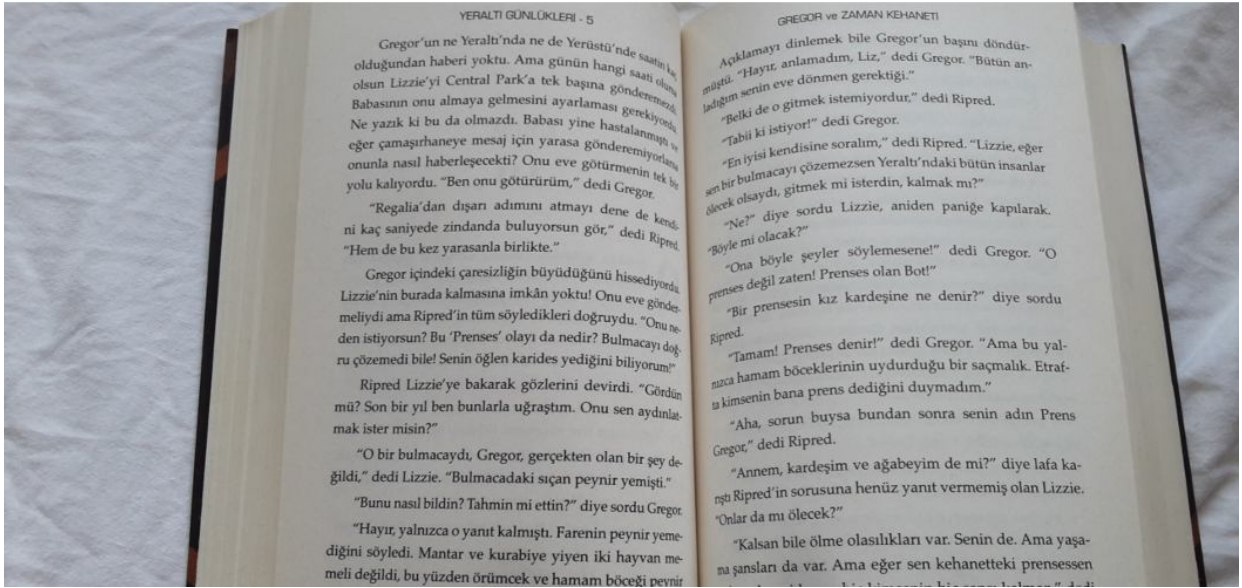
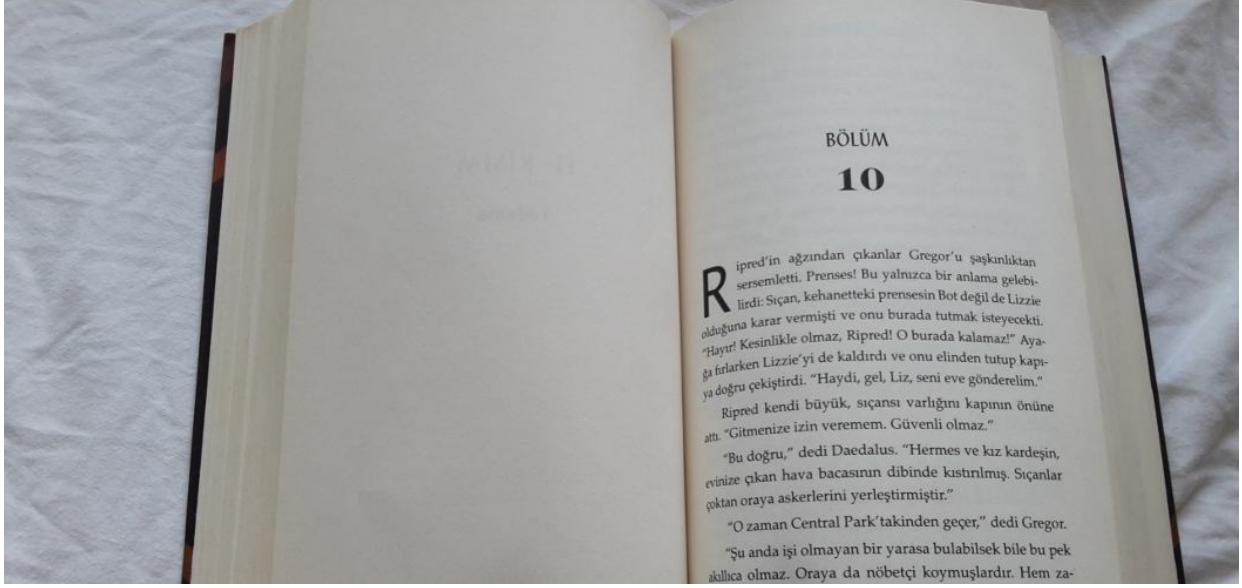

den. "Zaman Kehaneti"ndeki o satır bu anlama geliyor ol-
malı. Bir presnesimiz vardı ama doğru isimdeki değil.
Püf noktası buydu. Gerçek presnes sen olmalısın. Lizzie,
Pençe Şifresi'ni çözmemize yardım edecek olan sensin."

"O zaman kalmalıyım, Gregor," dedi Lizzie. "Burada ki herkesin ölmesine izin veremem."

"Ya babam ne olacak?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Lizzie. Soluğu yine sıklaşmaya başlamıştı. "Onu bilmiyorum."

"Oraya para göndertirim. Ve talimatlar. Sizin nazik Ba-
yan Cormaci'niz bir hemşire tutabilir, öyle değil mi? Bu işi
yapan insanlar vardır herhalde, değil mi?" dedi Ripred.

"Eğer oraya not gönderebiliyorsanız o zaman söyleyin Bayan Cormaci Lizzie'yi Central Park'tan alsın," dedi Gregor.

"Ama ben gitmiyorum, Gregor," dedi Lizzie mutsuz bir ifadeyle. "Kalmam gerekiyor." Ripred'e döndü. "Bayan Cormaci'ye nasıl ulaşacaksınız? Siçanlarla mı? Yukarıda yaşayan, küçük olanlarla mı?"

"Kesinlikle. Sürekli kendimi açıklamaya çalışmamak ne büyük rahatlık," dedi Ripred.

"Ben notu yazıp parayı bulayım," dedi Nerissa. "Ripred, bana ihtiyacın kaldı mı?"

Nerissa'nun rengi o kadar solmuştu ki teninin altındaki koyu morumsu damarlar görünüyordu. Lizzie'nin apar topar gelişi ona fazla gelmiş olmalıydı. Her an bayılabilecek

gibi duruyordu.

gibi duruyordu.

"Hayır," dedi Ripred. "Git bir hemşireye görün, sonra da dinlen."

"Tamam," dedi Nerissa, kapiya yürürken duvara tutunarak "Olur."

"Nerissa, bugünkü yardımların paha biçilmezdi," diye
... da başıyla teşekkür etti.

Siçan Nerissa'ya iltifatlar yağdırmaya başladyısa gerekten keyfi yerinde olmalıydı! Ripred mutluya bile Grevin'le görüşmekten keyfi yerinde olmalıydı! Ama bu durumda Lizzie'yle tartışmanın gerek hiç değildi. Ama bu durumda Lizzie'yle tartışmanın gerek hiç değildi. Ama bu durumda Lizzie'yle tartışmanın gerek hiç değildi. Ama bu durumda Lizzie'yle tartışmanın gerek hiç değildi.

İki Yeraltı buharı tüten tabaklarla dolu iki arabayı iterek gelince Gregor ne kadar aç olduğunu fark etti. Kendi ne mantarlar ve sığuş etli kocaman bir sandviç hazırladı ve onu yarım litre süt eşliğinde yerken başka bir plan düşünmeye çalıştı.

Lizzie midesi boş olduğu halde ancak Ripred'in ısrarları sonucunda bir dilim tereyağlı ekmeğe aldı. "Gel de şifre takımımızın diğer üyeleriyle tanış," dedi şiçan, kuşağını kendi etrafına dolayıp ona odada herhalik eukerken. "Hepsinin sana çok tuhaf göründüğünü biliyorum ama inan bana, onlarla Prens Gregor'la olduğundan çok daha fazla ortak nokta var."

"Neden?" diye sordu Lizzie, Gregor'a endişeli bir bakış atarken.

"Çünkü aynı şekilde düşünüyorsunuz," dedi Ripred.
"Ah, bu arada sorayım, şarkı söylemiyorsun, değil mi?"

100

"Pek değil. Sözlü müzikten hoşlanmıyorum," dedi
Lizzie.

Odada gözle görülür bir rahatlama oldu.

"İyi, iyi," dedi Ripred. Sonra eğilip Lizzie'nin kulağına fısıldadıklarını Gregor zar zor duyabildi. "Bazılarının çok sabırlı olman gerek. Çok utangaçlar."

Bu kende de çok utançan olan Lizzie için söylenebilecek en mükemmel şeydi. Her zaman arkadaşını edinecek güçlük çekmişti. Dürüst olmak gerekirse onun tok bir arkadaşını vardı. Jedediah isiminde tuhaf bir çocuk. Lizzie'yle aynı okuldaydı ama o diğer çocukların beş-onu kadar akademik olarak çok ilerdeydi. Daha sekiz yaşındaydı ve sefer her şeyin nasıl çalıştığını söyleyebiliyordu. Araba, bisiklet, bilgisayar. Bir keresinde oyun grubu için geldiğinde tam bir saat fırın hakkında konuşmuştu. Gregor somnada çözümü oksidin de çıkarıp çocuk parkına götürmekle bulmuş, orada top oynatmaya çalışmış. Lizzie işiymiş. Jedediah'nın gözü büyük ölçümlenmiş gibi trafik ışıklarına takılıp kalmıştı. Umutsuz bir durumdu. Bir de Jedediah her zaman Lizzie'ye Elizabeth demekle ısrar ediyordu ve kendisine de Jed'ya buna benzer bir şey dendiğinde çok kızardı. Gregor için ikisini konuşurken dinlemekten daha kolay bir şey olamazdı. "Ne düşünüyorsun, Jedediah?" "Bilmiyorum, Elizabeth." Yine de Jedediah'ya teşekkür borçluydu çünkü o olmasa Lizzie'nin bir arkadaşını olamayacaktı.

Diğer şifre çözücülerin de utangaç olması fikri Lizzie'ye cesaret vermişti. Tanıştırılırken hepsine nazikçe "merhaba" dedi. Ondan hoşlanmış olmalıydılar çünkü odalarından çıkmaya başlamışlardı. Daedalus neredese

hemen yanlarına geldi, yarasalarla insanlar birbirleriyle zaten iyi anlaşıyorlardı. Min yerinden yavaşça çıktı. Yaşlı bir dişi hamam böceğiymiş, bu yüzden yürürken gıcırta-

benzer sesler çıkartıyordu ve kabuğunun grimsi bir tonu vardı. Heronian ayağa kalkıp ona doğru gitmeye çalıştı ve hafifçe eğilerek selam verdi, Lizzie de karşılığında dikkatle selam verdi. Ve son olarak Reflex temkinli bir tavırla dışarı çıktı ve geri döndü.

Sonra Ripred duvara kazınmış ağacı gösterdi. "Bu Akırtma Ağacı. Yıllar önce uzun mesafelerden İletişim kurmayı kolaylaştırmak için bulunmuş. İnsanlar, sıçanlar, kurtlar, örümcekler, hamam böcekleri ve yarasaalar birlikte tanrıya, ölümlere ve sırf böyle olması bile çok büyük bir başarı. Bu bizim çok nadir barış zamanlarımızdan birinde olmuş, anlayabileceğin gibi. Günümüzde hâlâ kullanılıyor. Ona dokunamazsın ya bana ne düşündüğünü söyle." dedi.

Gregor ağaca bütün dikkatiyle baktı, gördüğü şeydi:

AKTARMA AGACI

KLİKLEME

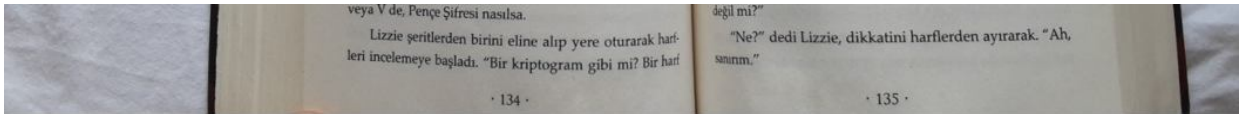
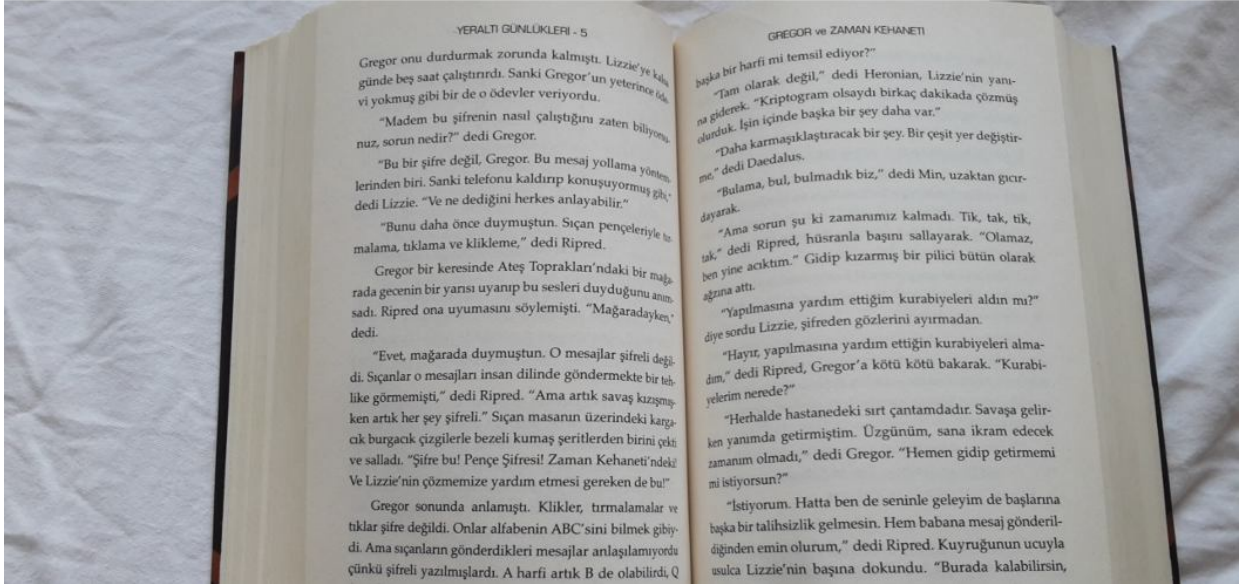
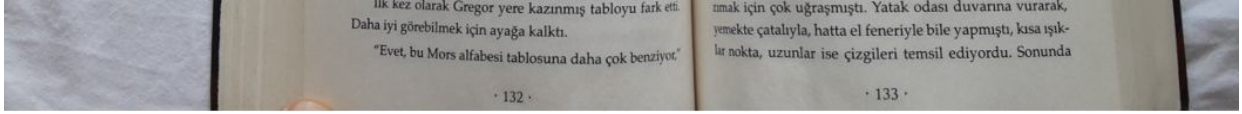
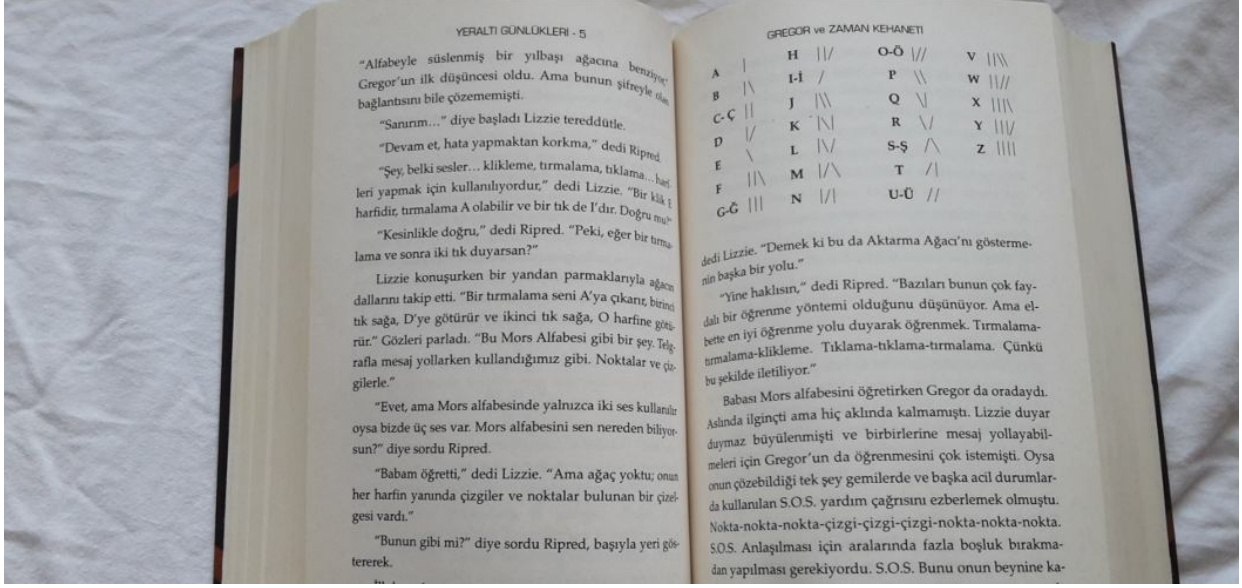
Sola git

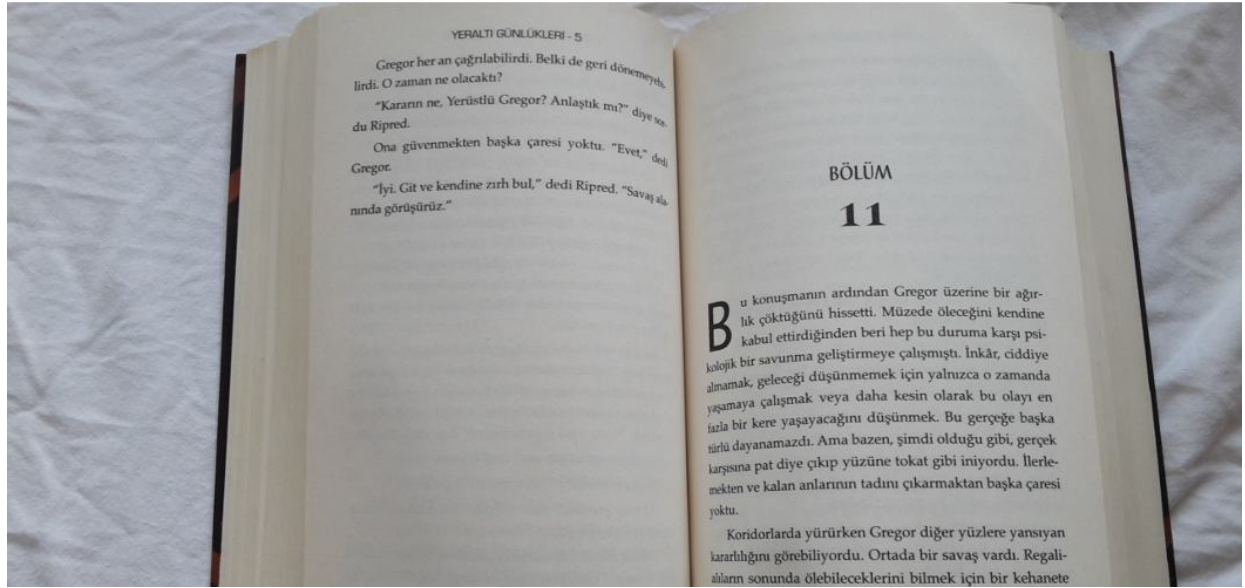
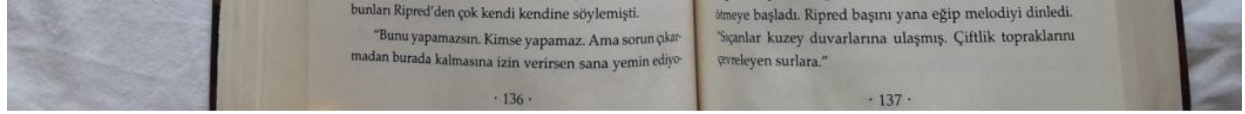
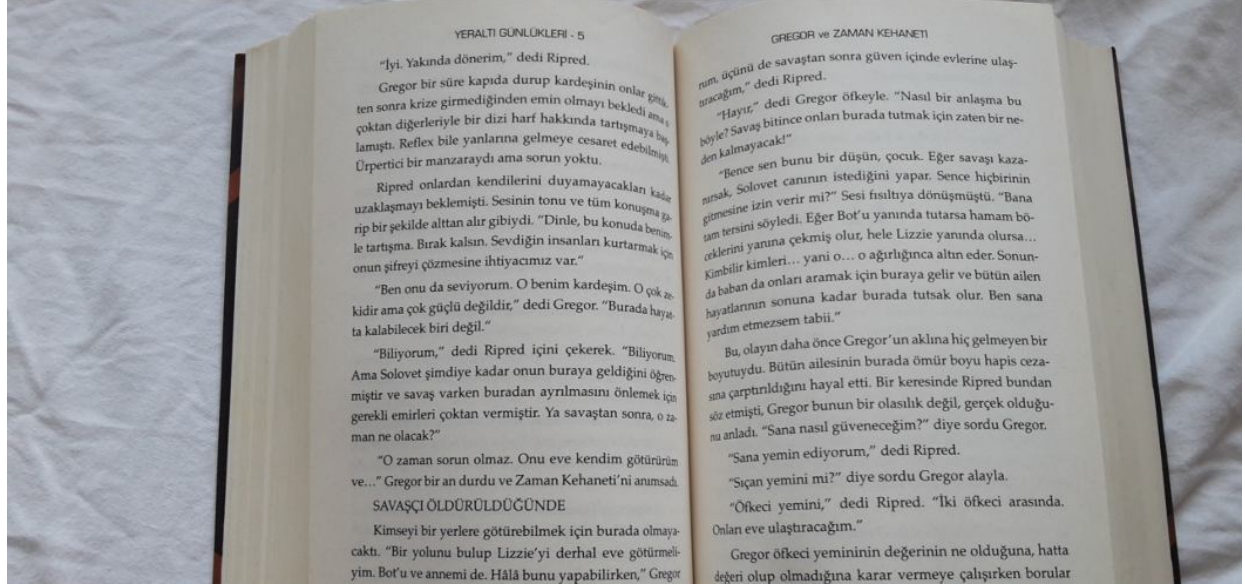
TIRMALAMA

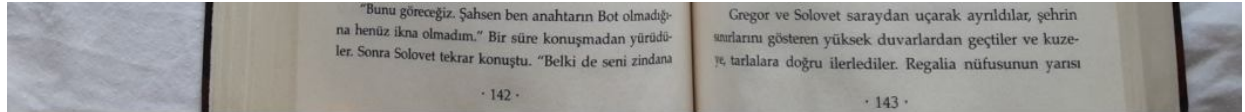
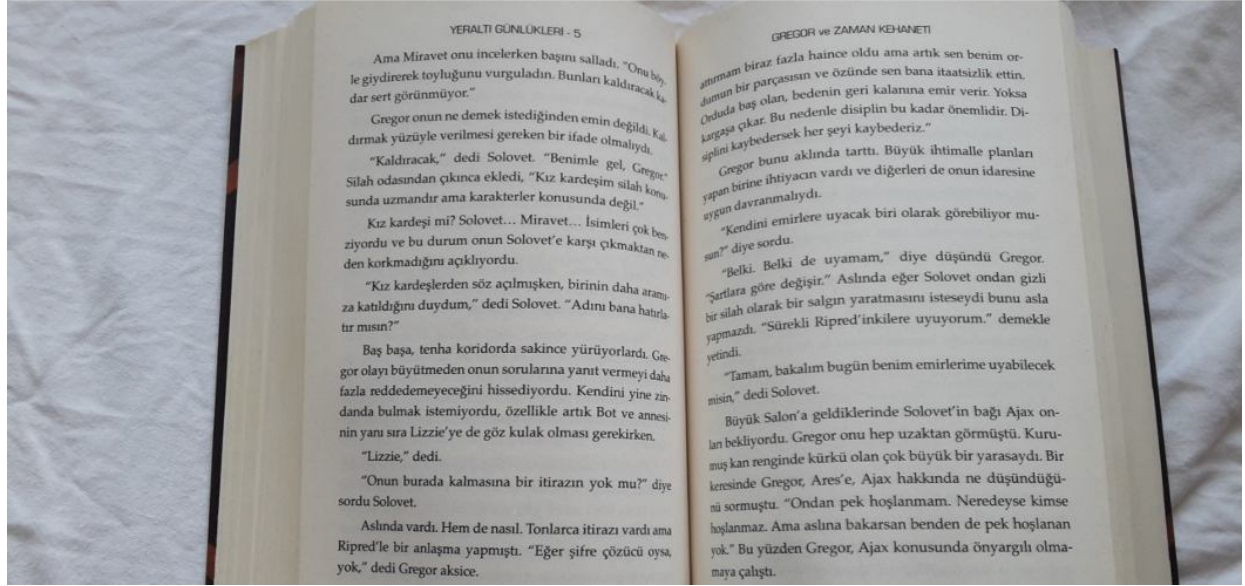
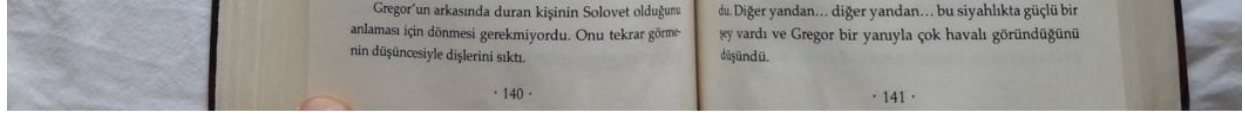
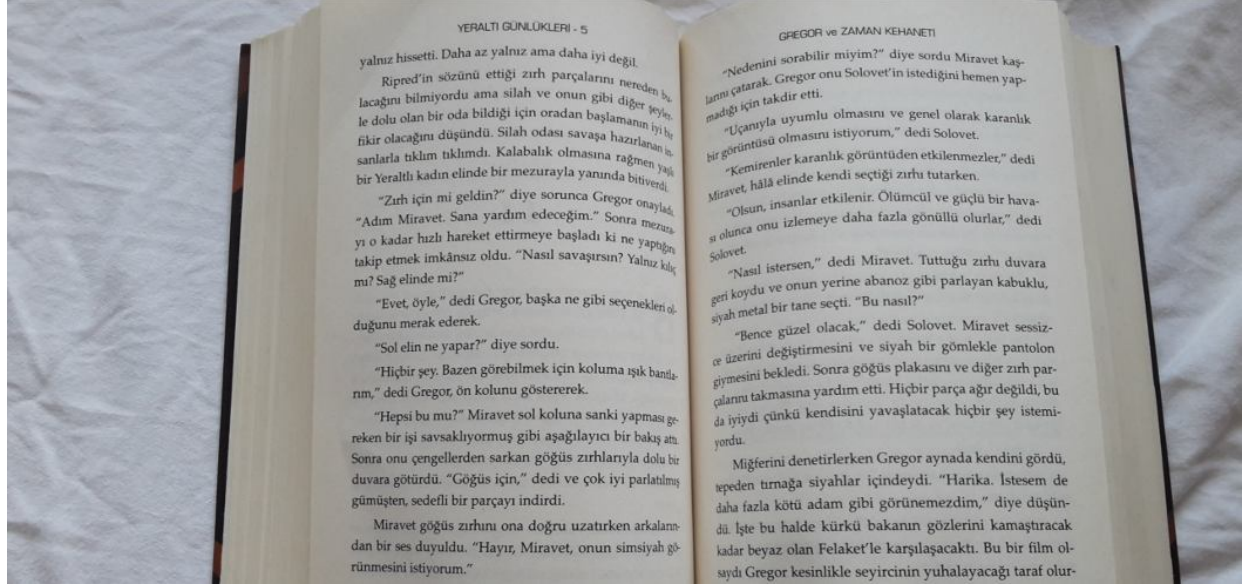
Yukarı git

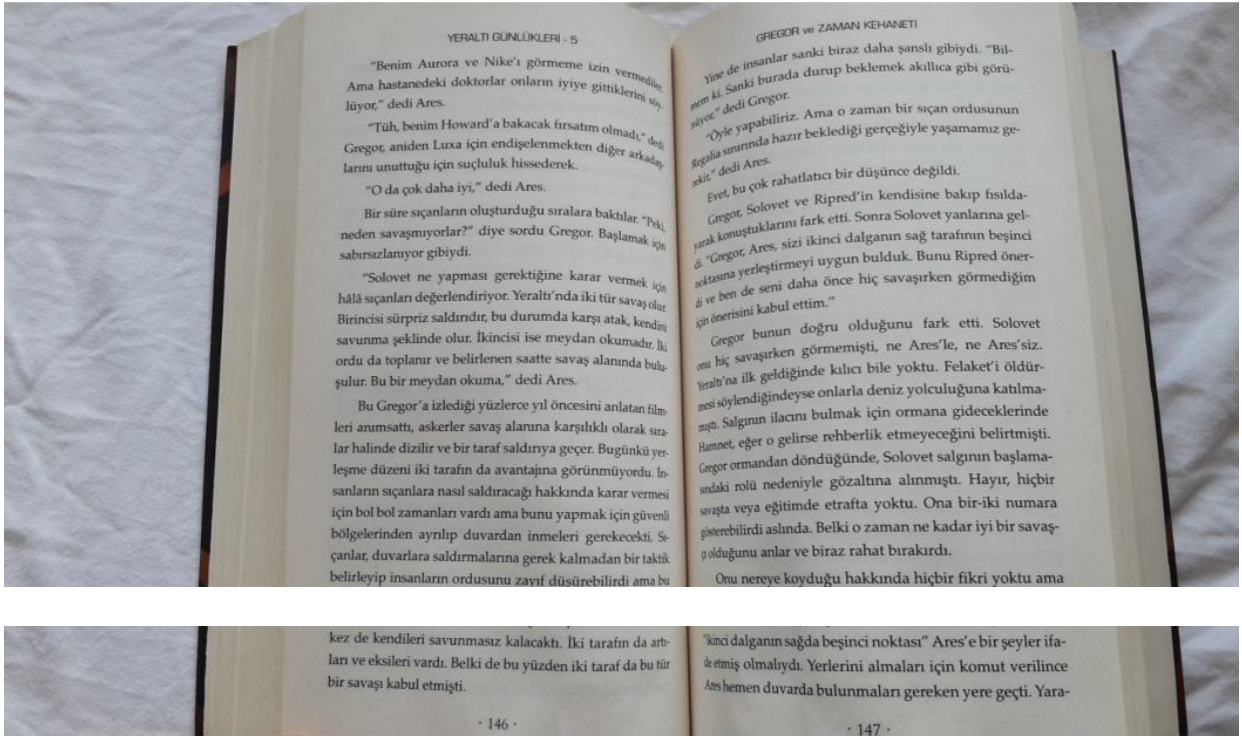
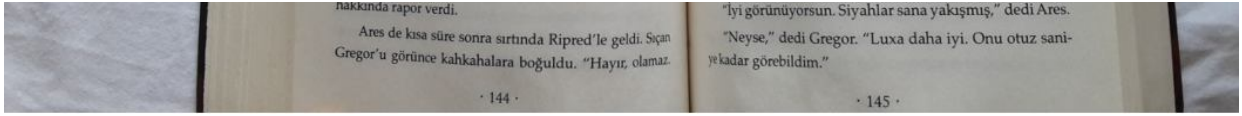
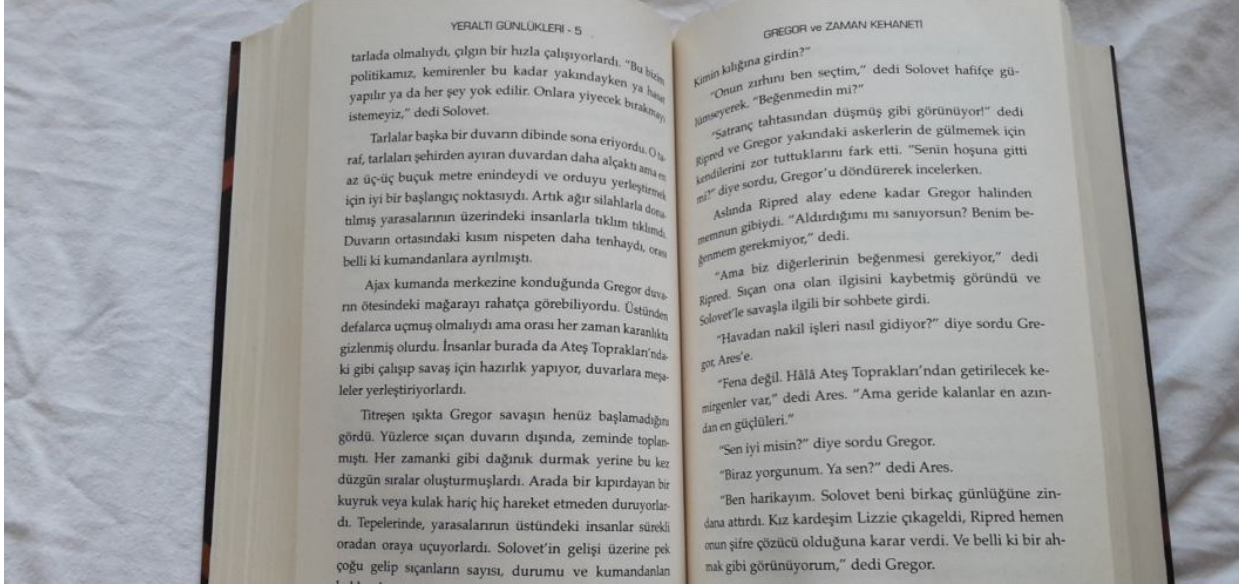
TIKLAMA

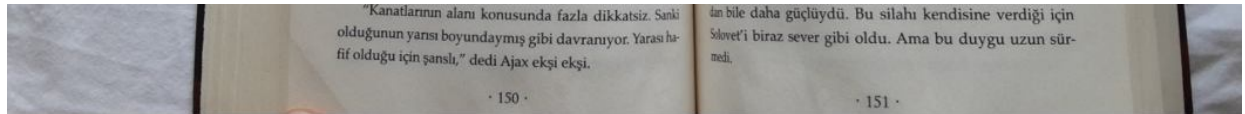
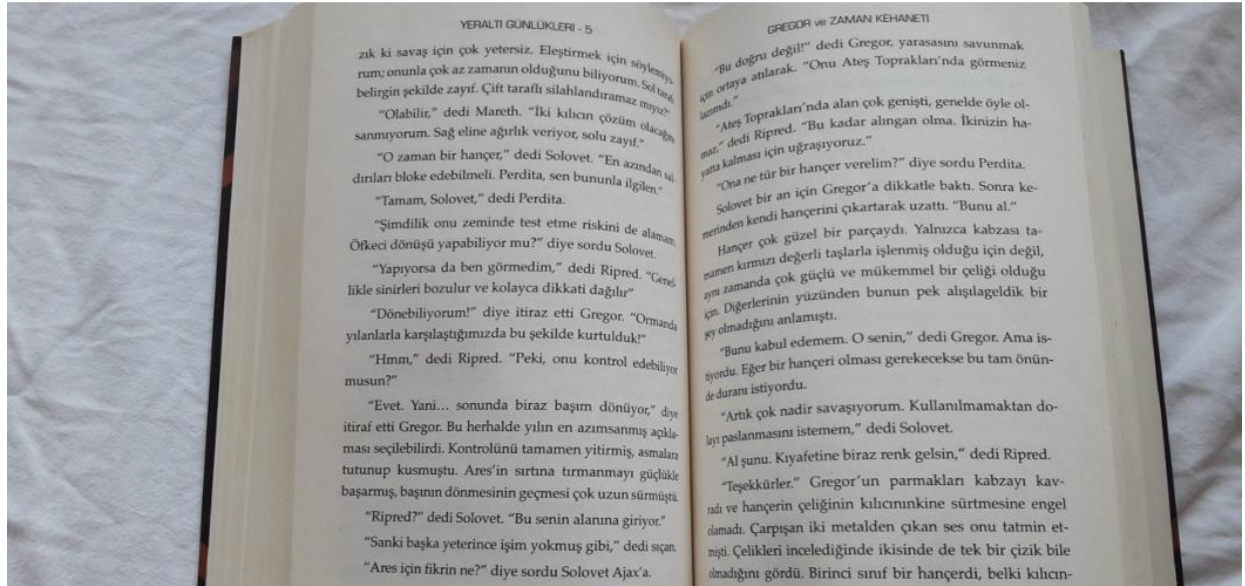
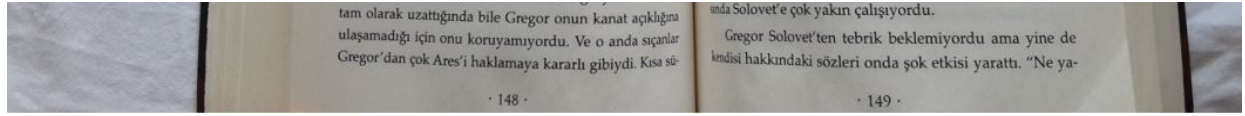
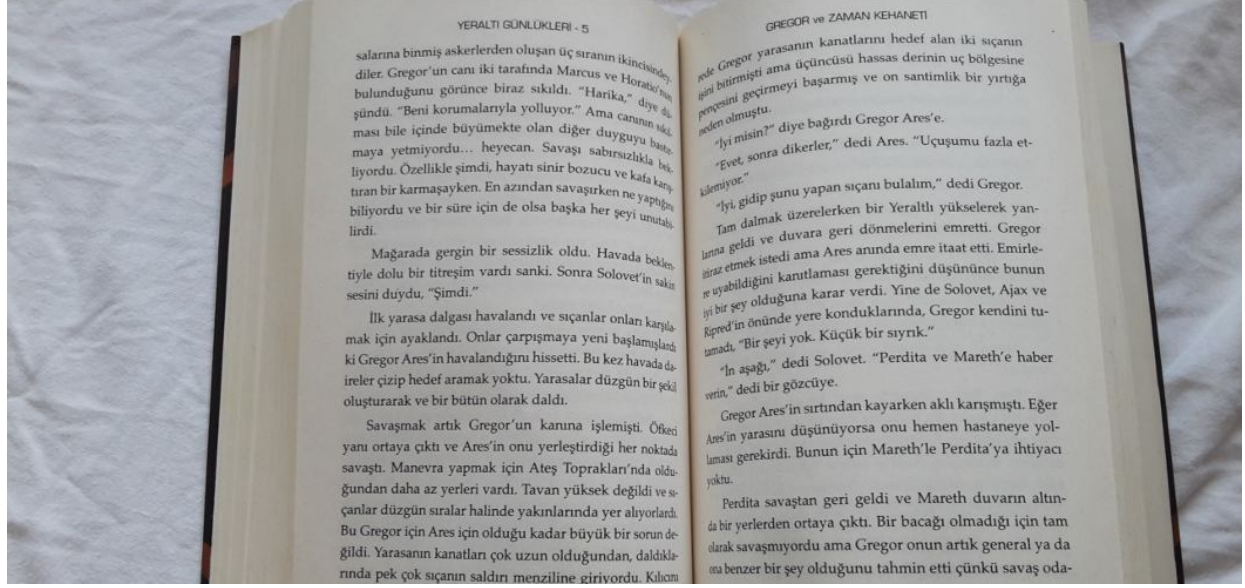
saṅga git

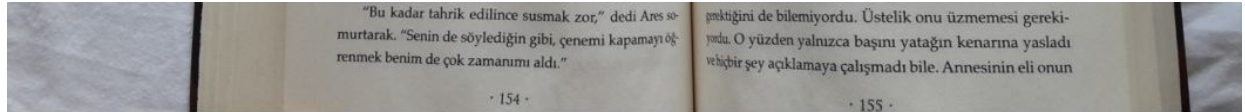
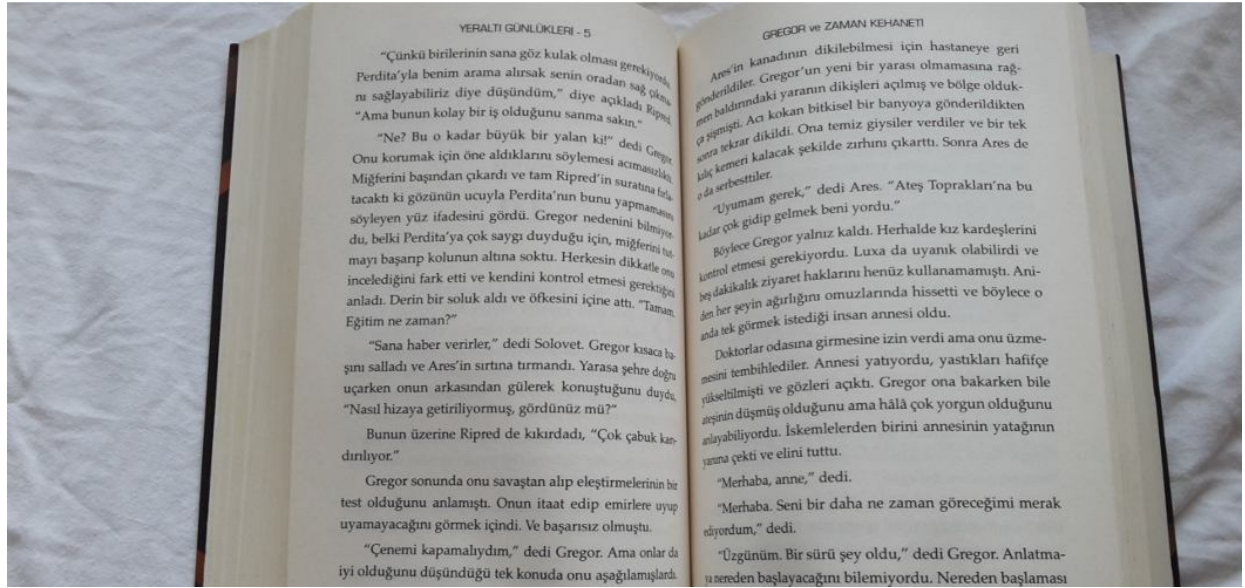
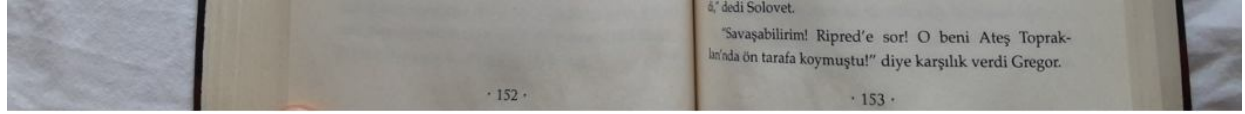
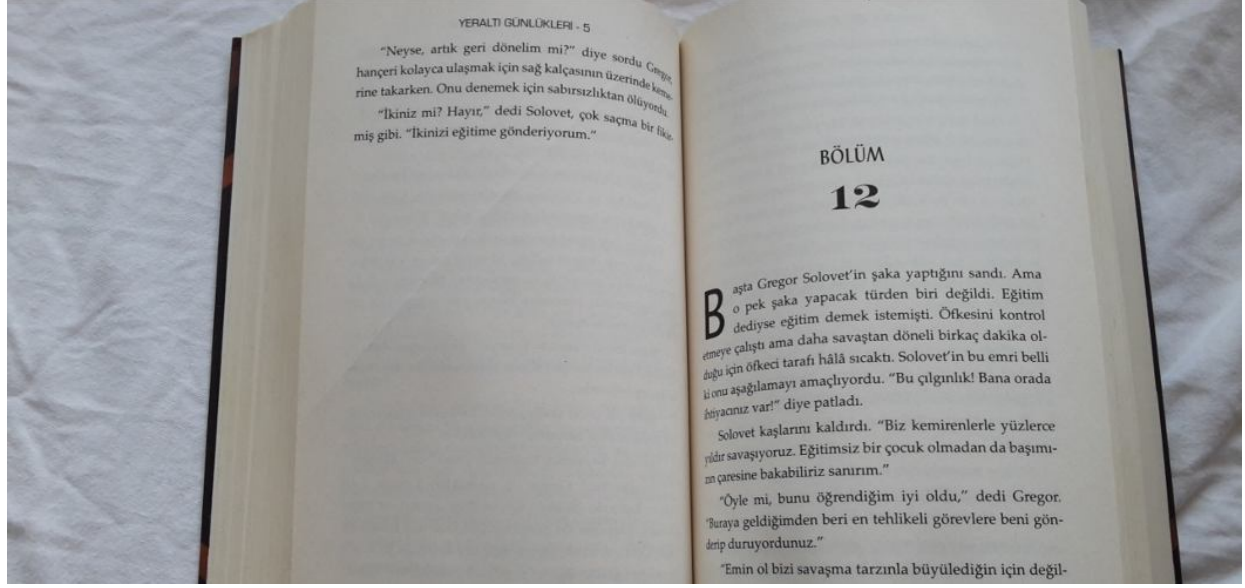

"Tamam," dedi Gregor.

"Hançerini unutma," dedi Luxa, silahı ona uzatırken. Hançeri kemerine takarken kızın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. O da artık yalnızca saatler kaldığını biliyordu. Bir sıçan ordusunun karşısına dikilebilen bir cesareti bulamazdı?

Aniden elinin cebine gittiğini hissetti ve ikisinin birliktede dans ederken çekilmiş fotoğrafını çıkarttı. Solovet'i Luxa için deli olduğuna inandıran o fotoğraf. Tepsinin üzerine koydu. "İşte bu yüzden korumam yok," dedi ve hemen kaçıya yürüdü, tepkisini görmekten korkuyordu.

Ama köşeyi dönerken onun gülümsediğini fark etti.

BÖLÜM

13

Bir Yeraldı elinde Gregor'un zırhıyla koridorun sonunda bekliyordu. O giyinirken başka biri Ares'i çağırmaya gitti ve kısa bir süre sonra ikisi arena-
daydı.

"Biraz uyuyabildin mi?" diye sordu Gregor.

"Harika bir yirmi dakikaydı," dedi Ares hâlâ yorgun.

"Belki eğitimden sonra fırsatımız olur," dedi Gregor. Kendisinin de biraz uyumaya ihtiyacı olduğunu farkındaydı. Güneşin olmadığı bu yerde geceyle gündüzün he-
sabatı karıştırmamak çok zordu.

Arenaya uçtuklarında tamamen farelerle dolu olduk-
nu gördüler. Evlerinden sürülüp Felaket tarafından Ateş Toprakları'nda ölüm fermanları imzalandığından beri bu-
na hayatta kalabilenler için bir sığınma kampı gibi olmuş-

tu. Yosunla kaplı zeminin üstü kalın bir kamış tabakasıyla
kaplanmıştı. Yemek, temizlik ve ilk yardım bölümleri du-
var diplerine kurulmuştu. Bir kenarda farelerin kendini to-

parlaması için ayrılmış bir bölüm vardı. O taraf dezenfeksi-
tan kokuyordu ama yine de bu, pislik, hastalık ve kalabalıktan kaynaklanan kötü kokuları bastırmaya yetmiyordu.
Etrafta daireler çizerek dolaşırken yarım düzine fare
eniğini taşıyan bir yarasa ve kıvrıkcık siyah saçlı bir orfisi
gördüler. "Hey, baksana, Hazard orada. Gidip merhaba de-
yelim," dedi Gregor.

Hazard'ı taşıyan yarasa duvarın dibinde yere indi. Gregor tam onun önüne konmuştu ki etrafları bir grup pu-
nik halinde cikleyen fareyle doldu. Ares kanatlarını gıcır-
gıcır kalabalıklıkla enikleri taşıyan yarasa arasında bir koruma
duvarı oluşturdu.

"Bu da ne? Neler oluyor burada böyle?" diye bağırdı Gregor Hazard'a.

"Bebekleri ailelerine kavuşturmaya çalışıyoruz," dedi Hazard. "Ama bu zor bir iş."

Gregor zor olduğundan emindi. Çocuk odasında yüzlerce ama yüzlerce fare eniği vardı. Aileleri her yerde
olabilirdi, belki Hades Girişi'nde ölü olarak yatıyorlardı, Regalia'da hastanede ya da Ateş Toprakları'ndan buraya
getirilmeyi bekleyen ve bebeklerinin hayatta kalıp kalma-
dığını merak eden grupta olabiliirdi.

"Hey, sessizlik! Sessiz olun!" diye bağırdı Gregor. Ares'in sırtında ayağa kalkarak kollarını havaya kaldı-
ken. Fareler biraz sakinleşti. "Hayır, tamamen sessiz olma-
nız gerekiyor. Her birisi yaralanmadan önce geri çekil-
melidir."

Gregor'un geri çekilmesini beklerken, birisi yaralanmadan önce geri çekil-
melidir. Bu arada birkaç kişi yanlarına yardıma gelmişti. Farelerin
geri çekilmesini sağlayarak yarasalara soluk alacak yer aç-

olar. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz, Hazard?"

"Bir liste yapıyoruz. Bebekleri altışar altışar getiriyor-
rum ve isimlerini söyleyip ailelerinin burada olup olmadı-
ğını kontrol ediyoruz," dedi Hazard.

"Bunu yapmak için seni mi gönderdiler?" diye sordu Gregor. Yedi yaşında birine bu görevi verdilerse gerçekten
adam eksikliği olmalıydı.

"Bu konuda en iyi benim çünkü bebeklerle konuşabi-
liyorum," dedi Hazard. Ama limon yeşili gözleri şüpheye
doluydu. "Bana isimlerini söyleyebiliyorlar. Senin sesin
benden yüksek çıkar, Gregor. Sen bağırabilir misin?"

"Elbette. Bu kim?" diye sordu Gregor, gri-beyaz be-
nekli bir eniği göstererek.

"Bu Scalene," dedi Hazard, ona eniği uzatırken. "Ya-
pıyalı bir kız."

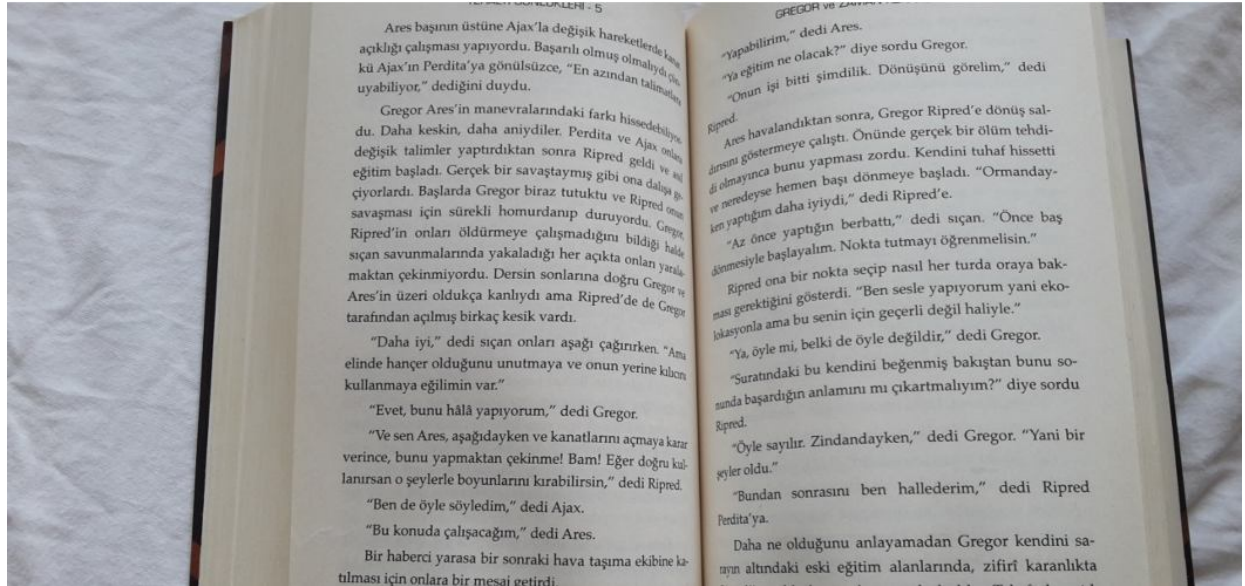
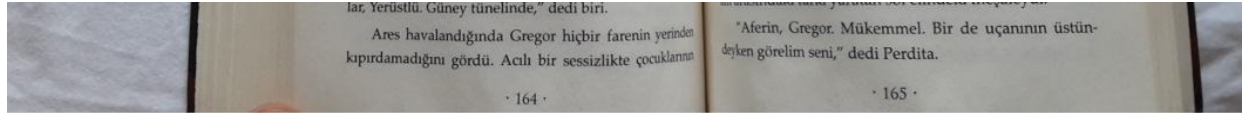
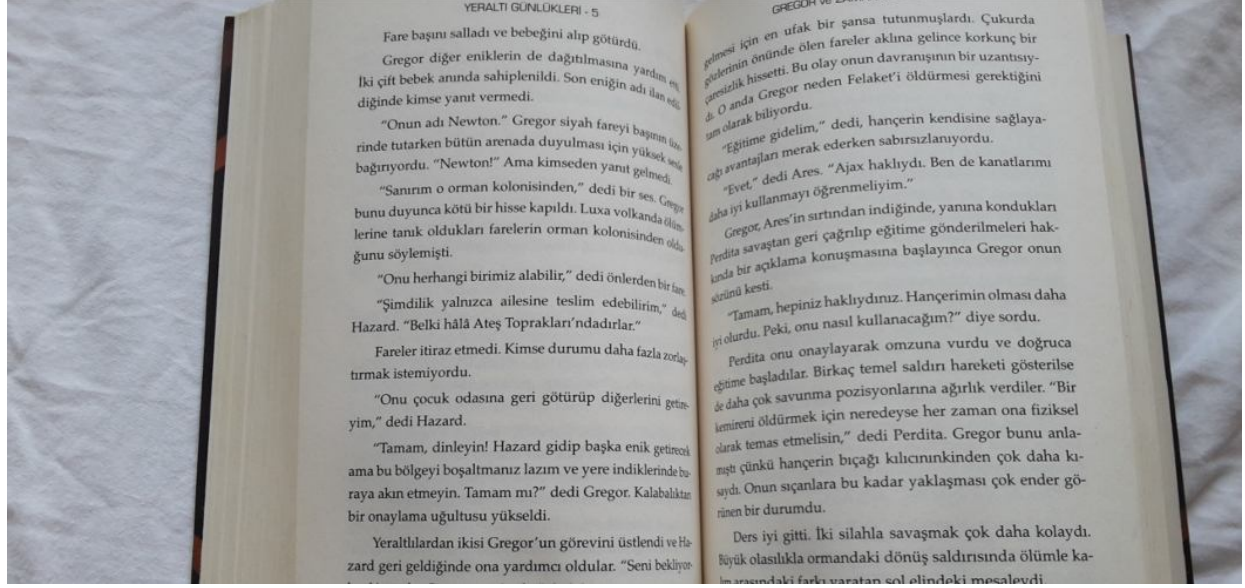
Gregor titreyen eniği başının üstüne kaldırdı. "Tamam,
bu enik, Scalene," diye bağırdı. "Kimin olduğunu bilen var
mı?"

Anında bir çığlık duyuldu. "Benim! Benim!" Bir fare
doğru koşarken kalabalık ona yol verdi. "O benim be-
beğim!" Annesinin sesini duyunca Scalene ciyaklayıp de-
belenerek Gregor'un ellerinden kurtulmaya çalıştı.

Ares burnunu yere dayadı ve enik boynundan aşağı
kayarak doğruca annesinin kollarına koştu. Ona sıkıca sa-
nılan annesi yalvarıncasına Hazard'a baktı. "İki tane daha
geliyor. Her birisi yaralanmadan önce geri çekil-
melidir."

Gregor'un geri çekilmesini beklerken, birisi yaralanmadan önce geri çekil-
melidir. Bu arada birkaç kişi yanlarına yardıma gelmişti. Farelerin
geri çekilmesini sağlayarak yarasalara soluk alacak yer aç-

Gregor'un geri çekilmesini beklerken, birisi yaralanmadan önce geri çekil-
melidir. Bu arada birkaç kişi yanlarına yardıma gelmişti. Farelerin
geri çekilmesini sağlayarak yarasalara soluk alacak yer aç-

"Biliyorum. Öyle. Yiyorum," dedi ve yarım kaşık aldı.
"Sana babanın işini ayarladığımızı söyledim, değil mi? Artık başında yirmi dört saat hemşire var. O iyi olacak," dedi Ripred.

"Biliyorum. Ben yalnızca... Annemi düşünüyordum. Burada olduğumu öğrenirse üzülür ama ben onu aylarda görmüyorum," dedi Lizzie. Gözleri yaşlarla parlıyordu.
"Belki de onu o uyurken gizlice görebilirim."

"Bunun zararı olmaz," dedi Heronian.

"Hem de çocuğun zihni rahatlar," dedi Daedalus.

Gregor bundan pek emin değildi. Annesinin durumu yalnızca Lizzie'yi daha çok üzecekti. Eğer annesi uyanıp üçüncü çocuğunun da burada olduğunu görürse büyük olasılıkla sinir krizi geçir, bayılır ve daha hasta olurdu. Yine de Lizzie onu asırlardır görmüyordu.

"Bir dakikacık," dedi Lizzie.

"Sen karar ver," dedi Ripred Gregor'a.

"Teşekkürler," dedi Gregor. Sıçan zamanının yüzde doksan dokuz nokta dokuzunda patronluk taslıyordu. Ama şimdi, tam da öneride bulunması gereken zamanda hop diye topu Gregor'a atıyordu. "Tamam, Liz, o uyurken seni aşağı götürürüm, onu görürsün. Ama eğer çorbanı bitirirsen."

Lizzie çorbasının geri kalanını yutarken Gregor da kendisi olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Kız kardeşi an-

Saray Lizzie için yeni ve bu nedenle de ürkütücü bir yerdi. Hastane katına inmek için geçtikleri merdivenlerde ona rehberlik eden Gregor'un koluna sıkı yapışmıştı. O anki durumun kötü olması da işleri kolaylaştırmıyordu. O anki durumun kötü olması da işleri kolaylaştırmıyordu. O anki durumun kötü olması da işleri kolaylaştırmıyordu. O anki durumun kötü olması da işleri kolaylaştırmıyordu.

Gregor Lizzie'ye, annesinin odasına giden koridorun başında beklemesini söyledi. Annesinin uyanık olmasını böylece ona çabucak merhaba deyip Lizzie'yi geri götürmeyi umuyordu. Belki de çaktırmadan onu uyandırmıyormuydu ama bu fikir ona haksızlık gibi geldi. Ama annesinin odasına girdiğine tamamen farklı bir durumla karşılaşmıştı. Yerdeki şiltelerde sekiz tane oldukça ciddi yaralanmış fare yatıyordu ve annesi ortalıkta görünmüyordu.

"Onu daha küçük bir odaya götürmüş olmalılar," diye düşündü önce ama sonra birden anladı. "Yo, hayır," dedi. "Bir doktorla görüşmek istiyorum!" koridorda koşarken bağıyordu. "Bir doktor istiyorum buraya!"

Koşarak koridorda Lizzie'nin yanından geçti, onun sorununu duymazlıktan geldi ve sonunda ilk gördüğü doktorun omzunu yakaladı. Gözlerinin altında koyu renk yorgunluk halkaları olan ufak tefek bir kadındı. "Nerede o? Annem nerede?"

"Oh, Yerüstü!" dedi kadın.

nesini son gördüğünde sağlıklı ve güçlüydü. Şimdiye yakaladığı ve çok zayıf, üstelik salgın yaralarıyla kaplıydı. Kız kardeşinin yeni bir panik atak geçireceğinden emin gibiydi.

Gregor gözlerindeki paniği görebiliyordu. Sonra onu duvara yapıştırdığını fark etti. Ama bırakmadı. "Nerede o?"

"Gregor! Gregor, bırak onu! Onun bir ilgisi yok!" Howard bir yerlerden çıkageldi ve onu doktorun üzerinden çekti.

"Neyle ilgisi yok?" diye sordu Gregor.

"Solovet önceden haber vermeden bir nöbetçi birliği gönderdi. Annemi Fount'a götürmeleri emredilmişti," dedi Howard. "Yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Ama neden? Neden? Ben kalıyorum işte. Kaldığımı biliyor!" dedi Gregor.

"Daha garanti olsun dıyedir," dedi Howard. "Buradan evin kısa bir uçuş uzaklığında."

Kısa bir uçuş mu? Bir milyon kilometre dese daha doğru olurdu. Evrenin diğer ucuna, başka bir zamana gidip dönmek kadar. Gregor evinden daha uzakta olabileceğini düşünemiyordu.

"Ben de onun peşinden gidiyorum," dedi Gregor. "Ares'i alıyorum ve ben... ben... off!" Ares'in hava taşıma görevine gönderildiğini anımsamıştı. "Nereden bir yarasa bulabilirim?"

"Bulamazsın. Bunu biliyor olmalısın," dedi Howard. "Gregor, Fount bugünkü şartlarda en güvenli yer olmalı. Hem saldırı altında değil hem de hastanesi burası kadar kalabalık değil."

Lizzie elini çektiyordu. "Ona ne yaptılar? Neredeymiş?"

"Fount'a. Benim geldiğim yer. Sen Lizzie'sin, değil mi?" diye sordu Howard.

"Ama... ben onu... görecektim," dedi Lizzie.

"İşte panik atak başlıyor," diye düşündü Gregor.

"Annem Fount'ta yaşıyor. Benim gibi o da hastanede yaşıyor. Eminim anneme çok iyi bakacaktır," dedi Howard.

"Ben gidip Solovet'le konuşacağım," dedi Gregor. "Nerededir?"

"Sanırım tepeden savaş alanını yönetiyordur," dedi Howard.

"Sen şifre odasına geri dön, Liz, olur mu?" dedi Gregor.

"Ben... yolu bilmiyorum!" dedi Lizzie.

"Ben seni götürürüm," dedi Howard nazikçe. Beş çocuğun en büyüğüydü. Gregor onun Bot ve Hazard'a karşı ne kadar iyi olduğunu anımsadı.

"Lütfen. Onu geri götür. Ben de gidip annemi sorayım," dedi Gregor.

Savaş alanına gitmek kolay iş değildi. Saraydan çıkacak yolu bulmak bile pek çok sorun yarattı. Normalde yarasa ile gelip giderlerdi. En alçak kapılar ve pencereler yenden altmış metre yukarıdaydı. Platformu yere indir-mekle görevli nöbetçiler onu götürmeyi reddetti. Sonunda

Gregor onu kendine çekip sarıldı. "Her şey yolunda. Bir şey yok," dedi, onun iyiliği için kendini sakın kalmaya zorlayarak. "Onu başka bir hastaneye götürmüşler."

Büyük Salon'da bulunduğu, hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar genç bir yarasa onu "eğitim" için arenaya götürme-yi kabul etti. Arenaya gitmek Gregor'u en azından sara-

yın dışına çıkarmaya yeterdi ama gitmesi gereken yer ters yöneydi. Bu yüzden yarasa onu bırakıp havalandırma malzeme ve yiyecek taşıyan vagonlarla doluydu. İnsanlar duvara ulaşana kadar ilerledi.

Şansı vardı. Toplanmış ekinleri getiren çiftçiler için kapı açılmıştı. En azından duvarı aşmak için başka bir yol bulmasına gerek kalmadı. Nöbetçilerin onu tanıyacağını biliyordu... Yerüstü ve savaşı olarak onu şehirde tutmak için kesin emir almış olmalıydı. Geri çevrilme ve rapor edilme riskine girmek için tarlalara doğru giden bir vagondaki sepetlerin arasına gizlendi. En azından bu şekilde savaş alanının yarı yoluna kadar gidebilecekti.

Vagon şehirden uzaklaşırken Solovet'e söyleyeceklerini planlıyordu. Ona annesini geri getirmesini yoksa onun için savaşmayacağını söyleyecekti. Nokta. Kendini zindanda bulabileceğini biliyordu. Ama Felaket'le savaşmasına ihtiyaçları yok muydu? Hem de onun daha iyi eğitilmiş olmasını ve emirlere uymasını istiyordu. Öyle değil mi? Yoksa bütün bu olayı otoritesine karşı bir meydan okuma olarak görüp onu cezalandırarak herkese örnek mi yapacaktı? Belki de Lizzie'nin annesi yakınında olmasa çalışmadığını söylese daha iyi sonuç alırdı.

Vagon şehrin dışında, birkaç metre ileride durdu. Tarlalar bir çeşit gaz lambası ısıtıyla aydınlatıldığı için hâlâ

binlerce kadar ilerledi. Yeraltılar hasadı gehre doğru ilerletmek için çalışıyorlardı. Ekinlerin sonuna ulaşmıştı ve savaşın devam etmekte olduğu duvarla arasında toprağın üzerindeki anıdan başka bir şey olmayan bomboş bir alan vardı. Kışkırtarak geçmeye karar verdi. Onu kim durdurmaya kalacaktı ki hem? Çiftçiler mi?

Gregor çıplak tarlalarda koşarken bağışmalar duydu ama kimse pesine düşmemişti. Herhalde ucanı olmadığından duvarın dibine ulaştığında nasıl olsa kapana kısılacaktı. Onda yakalanacağını düşünmüşlerdi. Sorun yoktu. Duvara ulaşabilirse Solovet'e de ulaşmış demektir zaten. Üzerinde uçan bir yarasa gördü, herhalde onun varlığını rapor etmek için ve bir an için ona bakarken dikkati dağınık oldu, onu geri götürmek için nöbetçi göndermiş olabilirler miydi?

İşte o zaman tuzağa düştü. Ayağının anıza takıldığını sandı ama elleri yere değdiğinde altında çatlayan toprak tabakasını ve yarılan kayalık zemini fark etti. "Yine deprem oluyor!" diye düşündü.

Ama yerden çıkan ve kolunun birkaç santim yakından geçen bir metre boyundaki pençeyi görünce bunun deprem olmadığını anladı.

görünmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Gregor arkadan yere atlayınca kendini beline kadar gelen, buğdaya benzeyen bitkilerin arasında buldu. Eğilerek tarla birdenbire

BÖLÜM

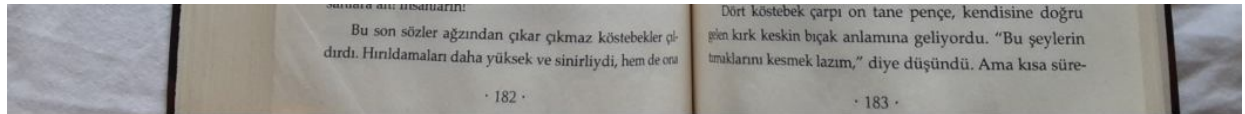
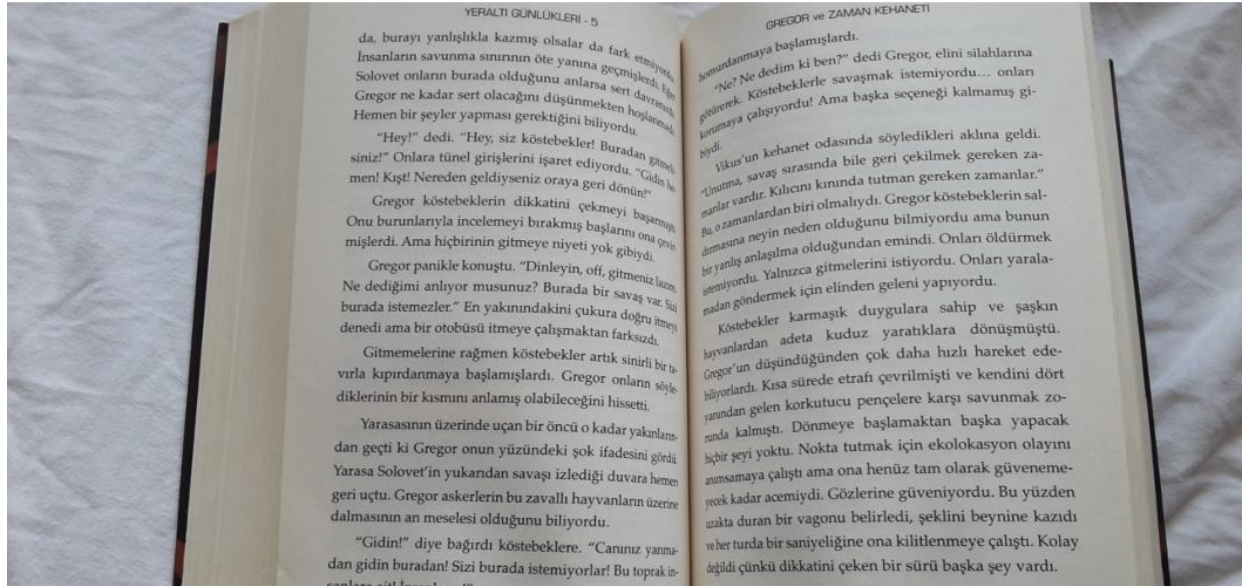
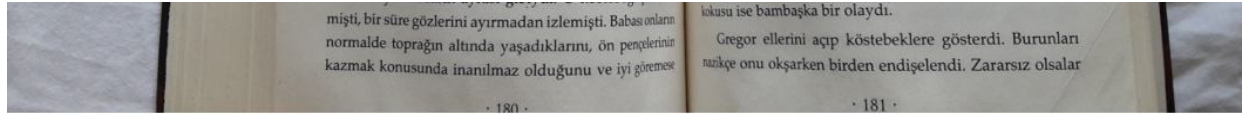
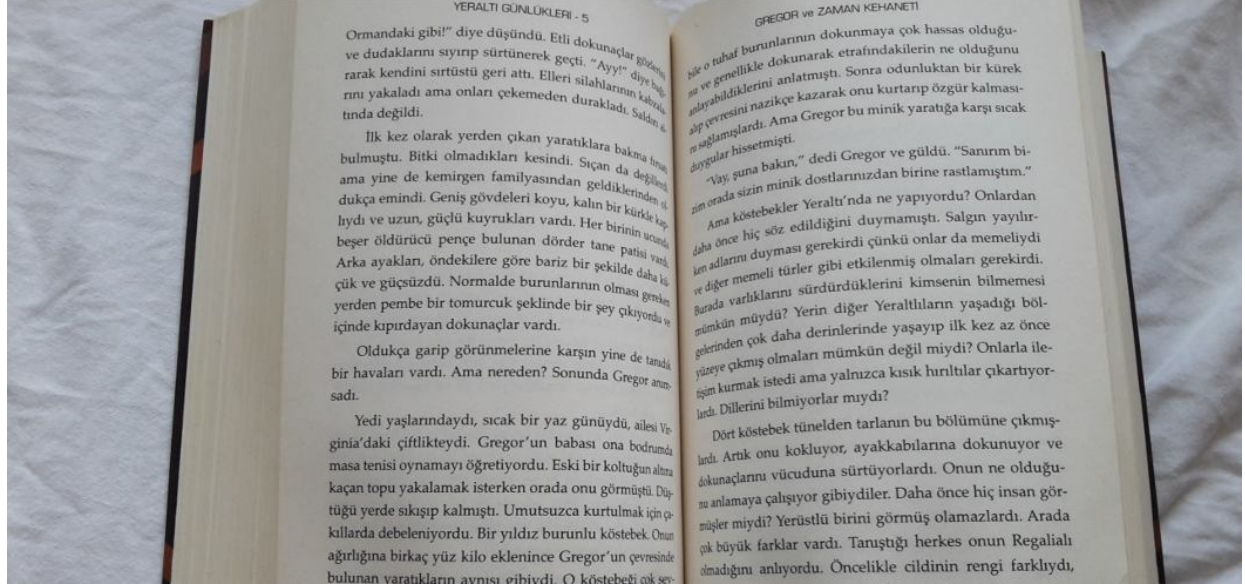
14

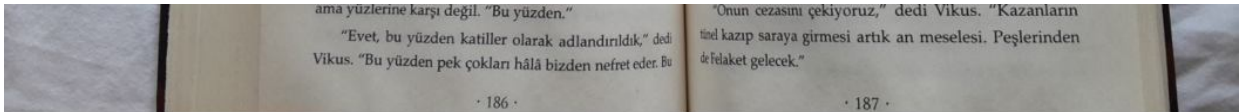
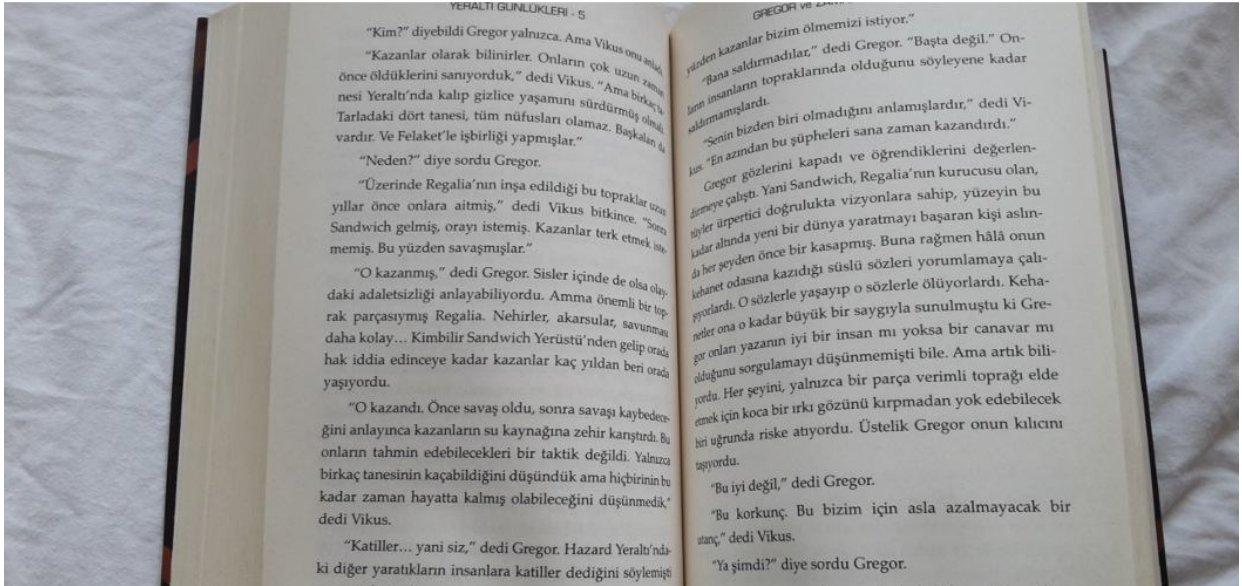
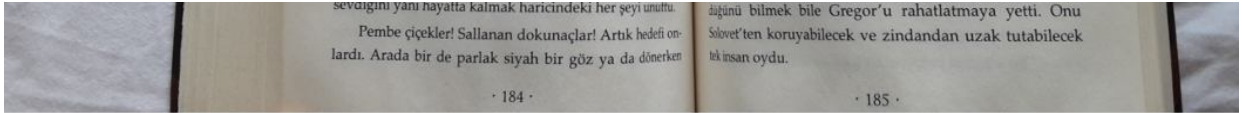
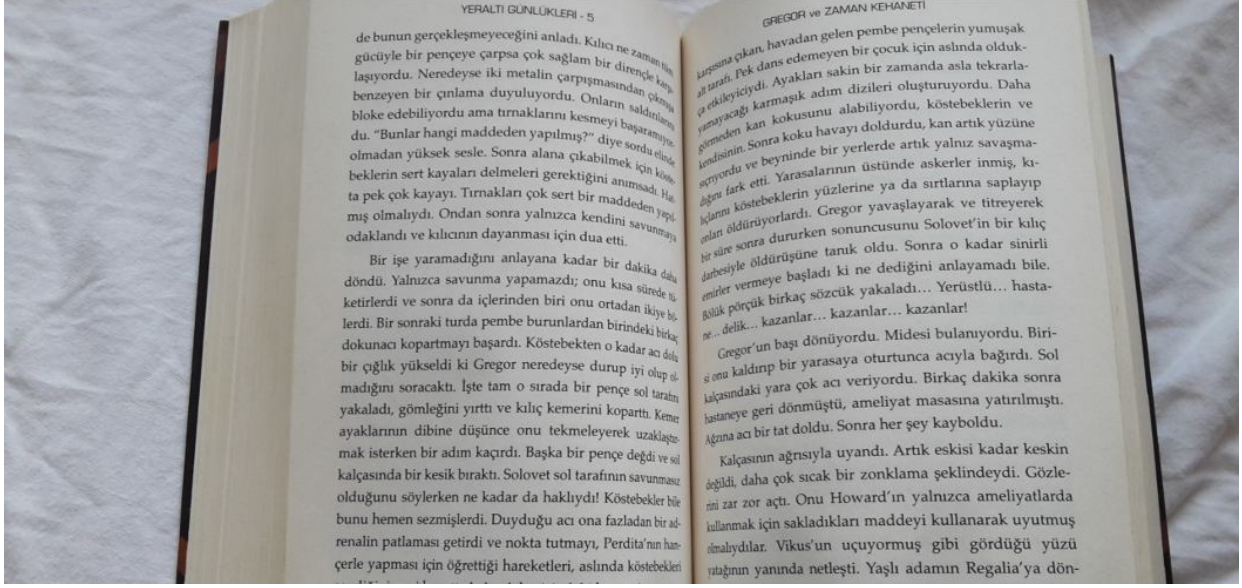
Gregor kolunu geri çekti ve içgüdüsel olarak yuvarlanıp pençeden uzaklaştı. Sırtüstü düştüğü yerden tam kalkmaya hazırlanıyordu ki yer ayaklarının altında yarıldı ve devasa bir pençe havaya uzandı. Bacaklarını karnına çekip yengeç gibi geri kaçmaya çalışırken pençe fildişi beyazı tırnaklarıyla indi ve toprakta büyük bir yarık bıraktı.

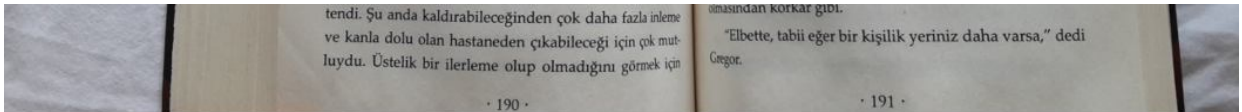
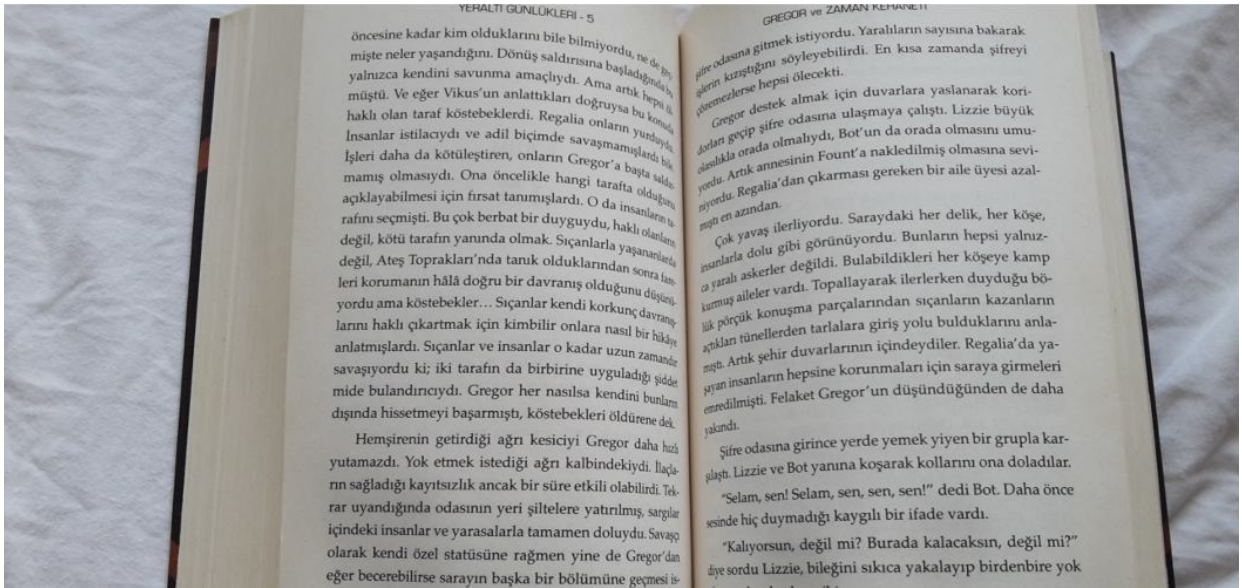
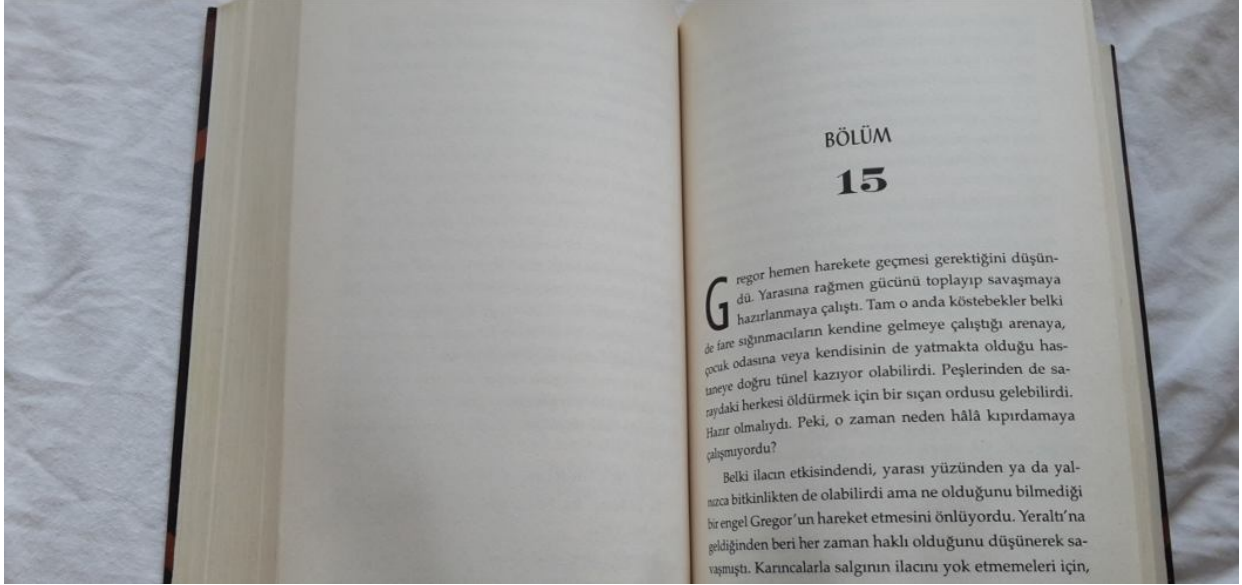
Gregor bir an için bu şeyin Felaket'le bir ilgisi olabileceğini düşündü. O beyaz sıçan son zamanlarda o kadar orantısız büyümüştü ki bu kürek gibi ölümcül pençeler ona ait olabilirdi. Ama aslında bu hiç de fare pençesine benzemiyordu. Felaket'in bile bir metre boyunda bir pençesi olamazdı. Öyleyse neydi bu?

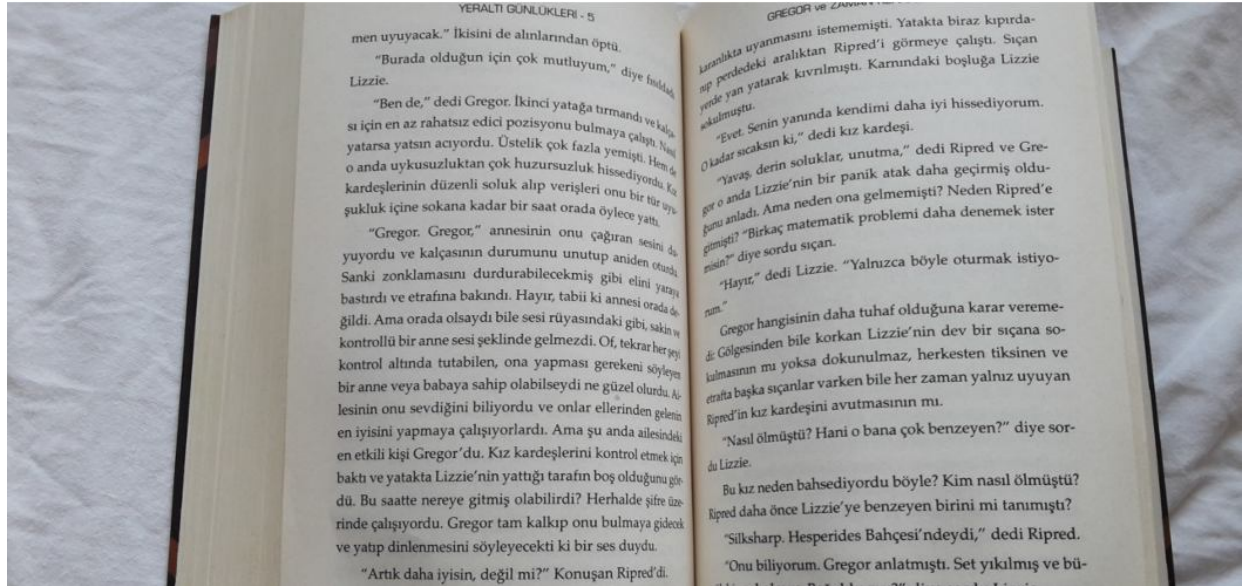
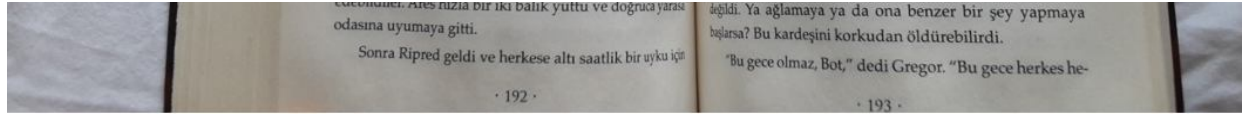
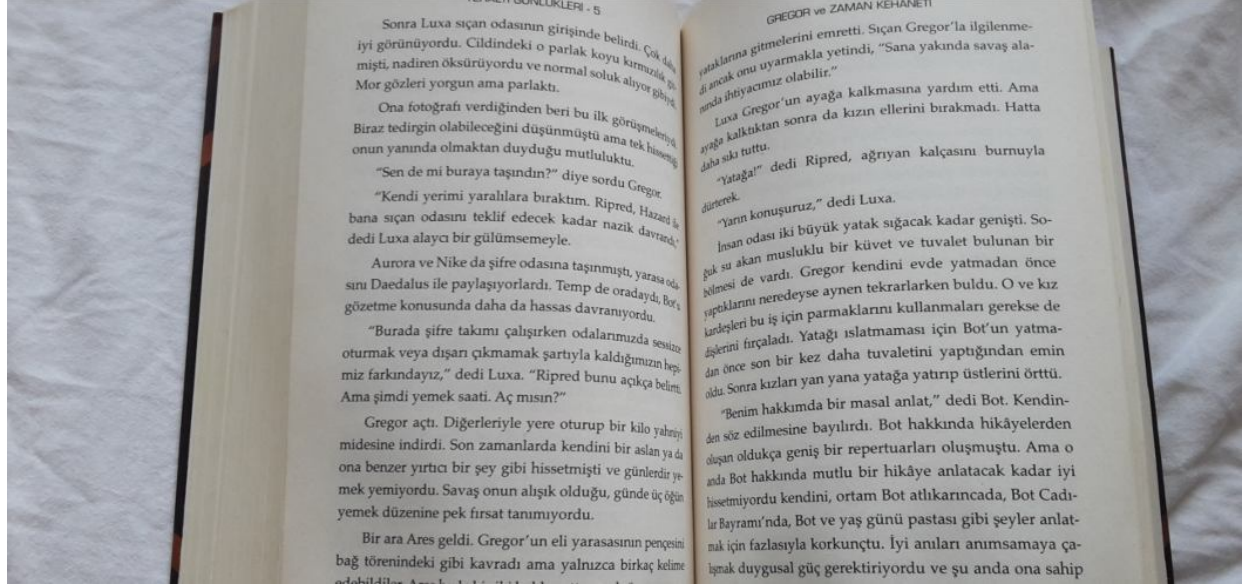
Gregor dönüp ayağa kalktı, koşmayı planlıyordu ama

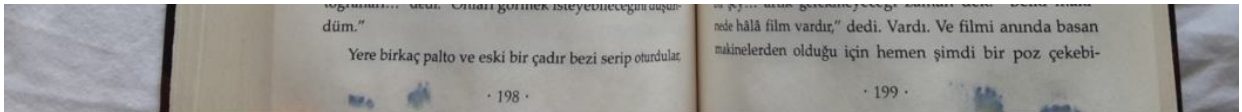
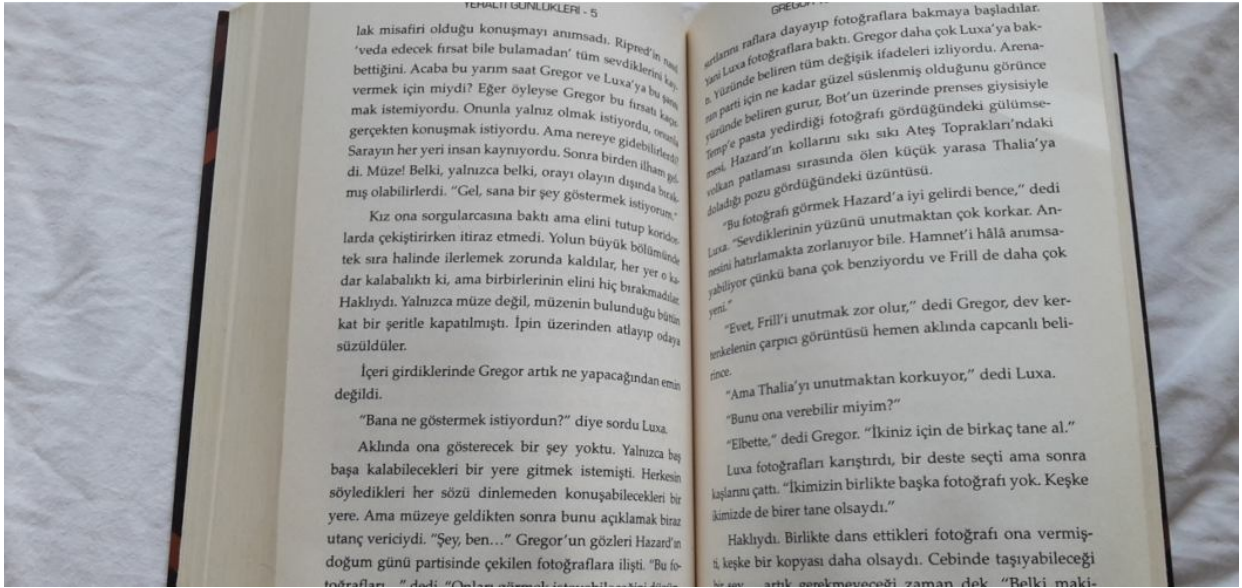
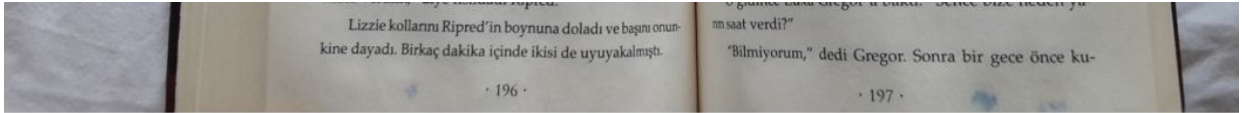
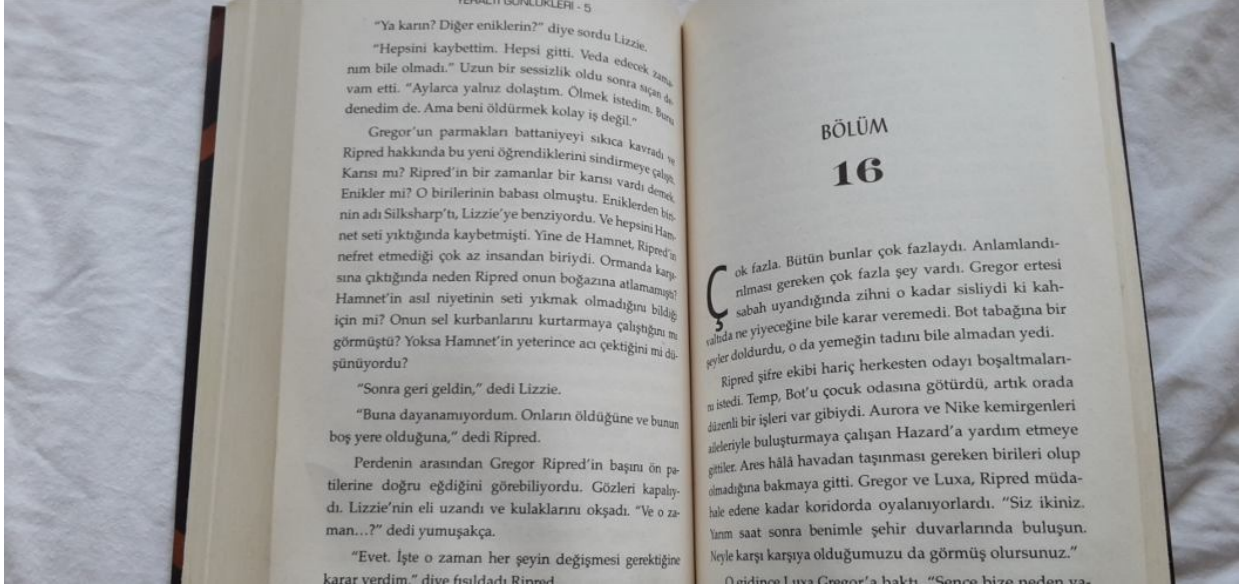
tan önünde yerden havaya doğru bir toprak çüşmesi fırladı. Yüzünün önünde lağım kapağı büyüklüğünde tuhaf pembe bir çiçek görür gibi oldu. "Bu o katil bitkilerden!

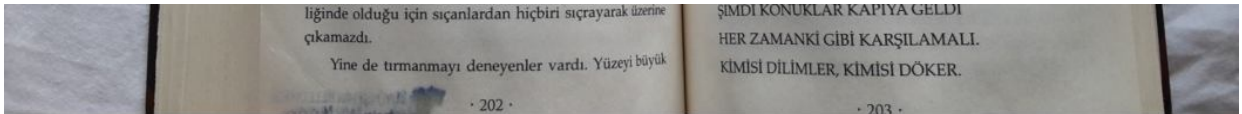
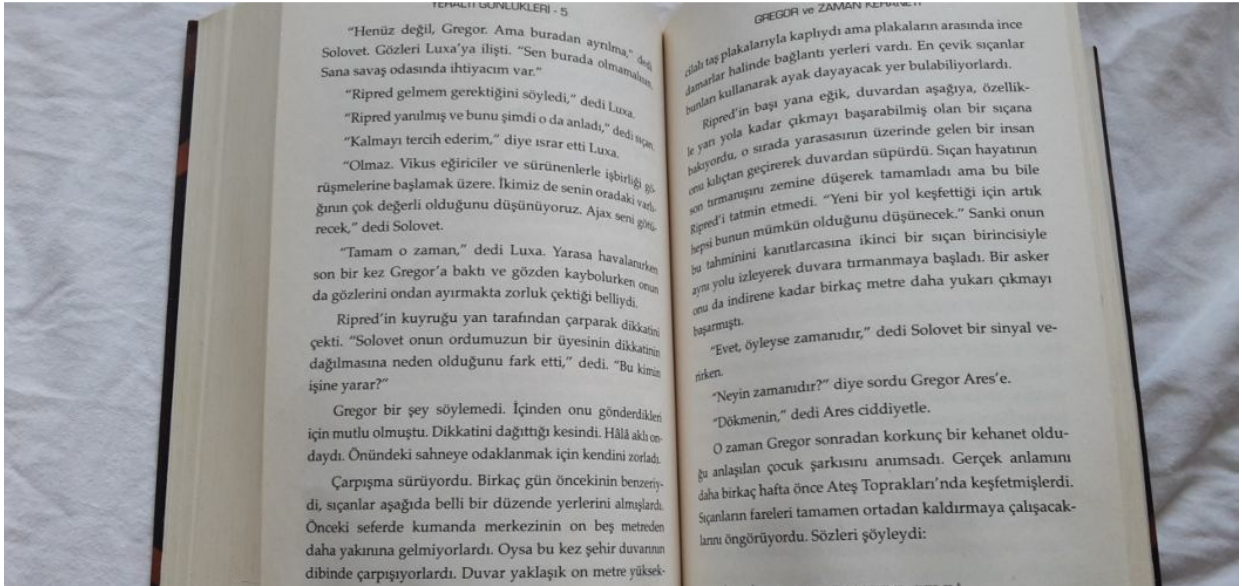
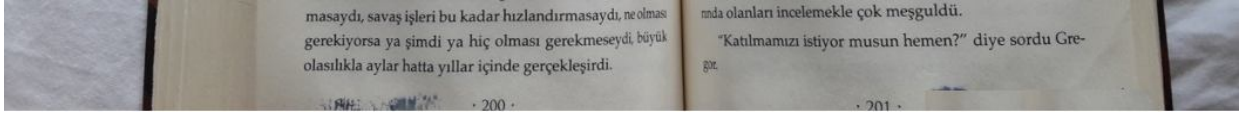
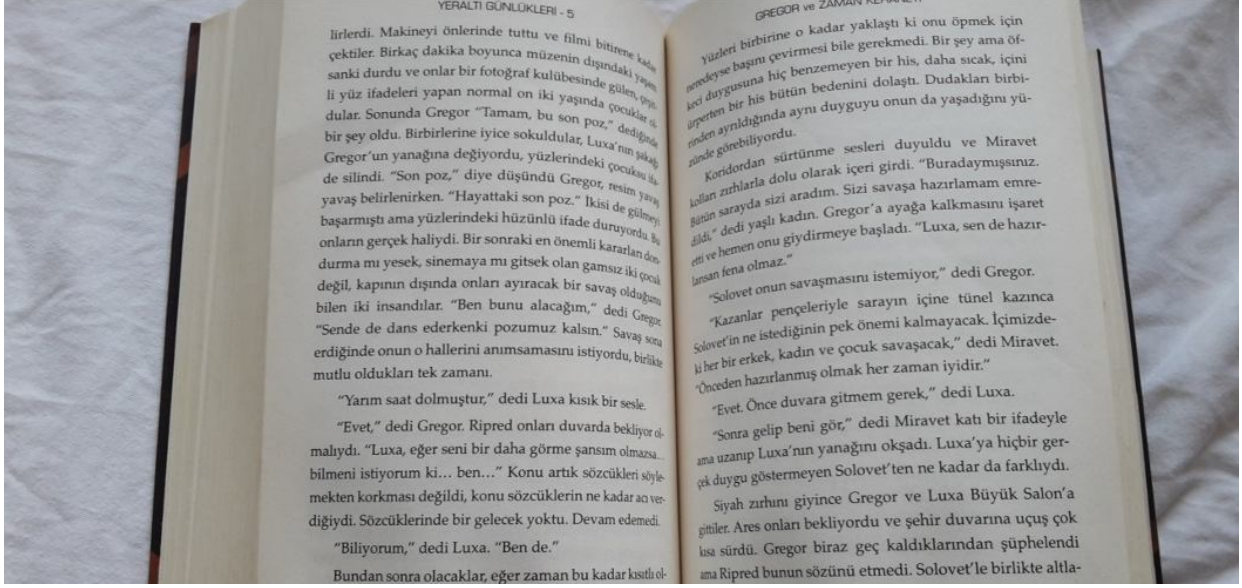

BABA, ANNE, ABLA, AGABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?

Yüzyıllar boyunca Yeraltılar bunların pasta dilimlenmiş çay dökülen bir davet hakkında zararsız ve anlamsız sözler olduğunu düşünmüşlerdi. Artık herkes asıl anlamı öğrenmişti. Sıçanlar kapıdaki 'konuklar'dı. Kilitlerle limlenmeye çoktan başlamışlardı. Ve artık Ares'in söylediği gibi dökme zamanı gelmişti.

Kazanlar bir süredir hazır bekletiliyor olmalıydı. Kalın siyah dökme demirden yapılmışlardı ve sepellerdeki gibi üstlerinden geçen birer metal sapları vardı. Yarasa- lar taşıyarak duvarın üstüne uçurdu, insanlarla takımlar oluşturarak koruyucu eldiven ve gözüklerle donanmış bir şekilde onları kenardan egerek içlerinde bulunan litrele- ce kızgın yağı aşağıdaki sıçanların üzerine döktü. Havayı korkunç küklemeler doldurdu ve bütün bir düşman hattı geri çekildi duvarın dibinde yarım düzine kadar haşlandı- ğı kıvranan sıçan bırakıldılar.

"Onları tutuşturalım mı?" diye sordu bir asker Solovet'e.

"Sanırım iki tanesi yeterli olacaktır," diye yanıtladı. "Dumanın görüş alanımızı etkilemesini istemiyorum."

moğu. Yanık kürk kokusu, sonra yanık et kokusu havayı doldurdu. Sıçanlar daha sonra büyük olasılıkla şokun et- kisiyle bilinçlerini kaybetti. Ama bedenleri hâlâ yanmaya devam ederek duvarın dibinde yatıp kaldı.

Bu Gregor'un Yeraltı'nda şimdiye dek tanık olduğu en kötü şeylerden biriydi. Farelerin çukurda boğulması ka- dır kötü değildi ama belki akarların Howard'ın yarasa- lar kötu'yi birkaç saniyede bir tek iskeleti kalacak biçimde Pandora'yı birkaç zamanki kadar kötüydü. Ve işte orada, gözlerinin yedikleri zamanki kadar kötüydü. Kahvaltısını midesinde tutmak için zorlandı ve etrafındaki diğer insanlara baktı.

Ripred'in yüzü ifadesizdi. Tek bir cümle söyledi, "Bu onları bir süre durdurur."

Solovet onaylar gibi bir ses çıkarttı ama bütün dikkati- ni yeniden savaşa vermişti. Duvarın genelinde ne galibiyet ne de yenilgi havası hâkimdi. Regalialılar bunu yüzlerce kez yaşamıştı. Gregor onların bu sahneyi tatsız ama gerekli bir durum olarak değerlendirdiğini düşünüyordu. Sıçan- lar duvardan geri çekilmek zorunda kalmıştı. Beklenen so- nucu vermişti.

Gregor ellerinin titremesini durdurmak için silahları- nın kablalarını sıkıca kavradı. Belki yüzü yemyeşil olmuş- tu. Belki bir süre sonra bu onun için de olağan bir durum haline gelecekti. Belki aşta ve savaşta her yol geçerliydi. Geçmiş, kazanlar, Sandwich'in onları nasıl zehirleyip

Yanan meşaleler en talinsiz iki sıçanın üzerine düştü ve anında ateş toplanıya döndüler. Ümitsiz ve çığır da- ireler çizmeye başladılar, alevleri söndürmek için yerlerde yuvarlandılar ama boşunaydı. Kürkleri zaten yağa bulan-

topraklarını çaldığını anımsadı. Bu hiç adil değildi. Sa- vaşta bile aşmaman gereken sınırlar olmalıydı. Ve Gregor için düşmanın üzerine kızgın yağ dökmek ve onları tu-

tuşturmak bu kategoriye gidiyordu. Ateş Toprakları'nda sıçanları yaktıklarını biliyordu ama o kendilerini ve fan- tiler kurtarmak için çaresizlikten yapılan bir davranış gibiydi. Az önce sıçanlara yaptıkları şeyi korkunç bulan tek kişi kendisi miydi?

Öyle olmadı gibi anlaşıldı. Bu olayın üzerinde belirsiz etkisi olan biri daha vardı. Henüz yeterince katlanamayan onun nerede gizlendiğini bilmiyordu, belki yakınlarında- şın korkunç yüzüyle karşı karşıya getirmişti ve kulakları- yırtan kükremesi duyuldu: Felaket.

"Ah, sonunda benim küçük emanetim ortaya çıkmaya karar verdi," dedi Ripred.

Duvardaki deneyimli savaşçılardan bir tepki duyuldu. Felaket, Gregor'un onu yakından son kez, daha birkaç ay önce gördüğünden beri daha da uzamıştı. Şimdi üç-üç bu- çuk metre uzunluğunda olmalıydı ve alandaki en büyük sıçanlar bile yanında cüce gibi kalıyordu. Sedeli beyaz kürkü meşalelerin ışığında pembe ve mavi yansımalar sa- çıyordu.

"Pearlpelt," diye düşündü Gregor. Daha bir yıldan kısa bir zaman önce kollarında titreyen tatlı bir bebek sıçandı. Herkes bir zamanlar bebek olmuştu. Ama ne kadar zor bir

şeyi düşünmekten kendini alamıyordu. Sıçanın labi- rentte annesinin ölü bedenini burnuyla nasıl ittiğini anı- mıyordu. Eger Gregor bunu yapmış olsaydı acaba bugün- ünler hayatta olur muydu? Sıçanlar kontrol altında kalır mıydı? Savaş ölenir miydi?

"Bu etik olmazdı," dedi Ares mırıldanarak sanki Gregor'un zihnini okumuş gibi. "Felaket'in çukurda fare- malarını öldürmesiyle aynı cinayeti işlemiş olurduk." "Kehanet onun kötülük edeceğini söylemişti," dedi Gregor.

"Ama biz o zaman onun hayatını bağışlamanın keha- netin asıl amacını gerçekleştirdiğine karar vermemiş miy- dık? Senin doğru kararı verdiğine?" diye sordu Ares.

Bu doğruydı. Gregor labirente olanları gözünde can- landırdı. Şimdi bildiklerini o zaman da biliyor olsaydı yine de bir bebeğin boğazını kesemezdi. Felaket o zamanlar ta- mamen masumdu.

Ve kehanetleri yerine getirmeye gelince... artık Gregor Sandwich'in kazanlara neler yaptığını biliyordu, o tür bir insanın rehberliğinden kuşku duymaya başlamıştı. Zaman geçtikçe kehanetler hakkındaki şüpheleri artıyordu.

"Buna biz karar vermiştik," dedi Gregor. Artık bu ko- muyu tartışmanın anlamı yoktu.

Felaket'in çevresinde geniş bir daire açıldığını göre- biliyordu. Diğer sıçanlar bile onun dengesiz pençeleri ve

yaşamları olmuş olursa olsun büyüünce diğer zıllan- kökünü kurutmaya çalışmıyorlardı. Canavarımsı yarıya- bakarken Gregor Felaket'i ilk bulduğu anda öldürmesi ge-

kuşuğundan çekiniyordu.

"Bana anlatıldığından daha da büyümüş," dedi So- lov.

"Duyduğuma göre Ateş Toprakları'ndaki ölü kemik-
genleri bile mideye indiriyormuş. Beslersen büyür tabii-
dedi Ripred.

"Savaşabiliyor mu?" diye sordu Ares.

"Öyle söylüyorlar. Ama daha bunu göremedik. Şayanlar bu bilgiyi nedense gizli tutuyorlar," dedi Ripred.

"Seni yenemez," dedi Gregor. Felaket'in Ripred'e saldırdığına ve başarısız olduğuna tanık olmuştu.

"Belki evet, belki hayır. Bu birkaç yüz kilo önceydi. O zamandan beri onu eğitmişlerdir. Göz önünde bulundurulması gereken cüssesi de var. Hem bu durumda onun yemine ulaşabilmek için bu alandaki bütün şıncıların saraymam gerekecektir," dedi Ripred. "Bu durumda asıl soru, beni yenip yenemeyeceği değil, seni yenip yenemeyeceğidir."

Herkes Gregor'a bakıyordu. "Anlamanın zamanı geldi mi?" diye sordu. Gelmişti.

Gregor zırhını düzeltilirken Ripred bariz bir boy avantajı olan bir düşmanına nasıl savaşması gerektiği hakkında bir dizi öğüt arıyordu. Gregor'un tek şansı hızı ve çevikliğine güvenmekti. Unutmaması gereken bir diğer nokta da Felaket'in, Gregor'un şimdiye dek savaşta tüm savaşlardan daha fazla uzanma mesafesi olmasaydı, bu yüzden hedefe yaklaşmak ve uzaklaşmak için daha fazla zaman ayırması gerekecekti. Daha şeyler de vardı ama Gregor daha fazlasını indirmedik çünkü artık tamamen Felaket'e

odaklanmıştı.

En cesur takımlardan birkaçı ona doğru dalışlar yapmaya çalışıyor ama o onları sinekler gibi savuşturuyor.

Gregor Ares'in sırtına çıkınca Felaket'in pencelerinin
ortasından kanadına temas edip onu tuvalet kâğıdı gib
yürüttüğü gördü. Yarası ve binicisi doğrucu yere çakıldı ve
daha küçük sıçanlardan oluşan çeteler tarafından parça
landı. "..." diye söze başladı Gregor.

... diye söze başladı Greg-

"Ares," diye söze başladı. "Kanatlarıma dikkat edeceğim," dedi Ares.

"Biliyorum. Karanlık bir zamanlar. İnan ordusunun çoğu havadaydı artık ama neredeyse kimse savaşmıyordu. Felaket'in gelişi herkesi şaşırtmıştı. Şıçanlar sevinçli, rakipleri yığın görünüyordu. Ve herkes Gregor'un havalanıp Felaket'e saldırmasını bekliyordu. Felaket onu fark etti. Doğruca aların ortasında bir

Ve Felaket onu fark etti. Doğruca alınan ortasında bir noktaya gitti ve beklemeye başladı, kuyruğunu şaklatıyor, kakalanan başının arkasına yatırılmış, keskin dişlerinden sıyrılar akıyordu. "Savaşçı. Savaşçı," diye tısladı. "Gel beni al."

Gregor ölmesinin an meselesi olduğunu anladı. "Rip-
red?" diye sordu. "Ailem?"

"Sana yemin ettim," dedi sıçan.

Gregor bir an için gözlerini kapadı, kendine güç ver-
mek için tas sövalyenin görüntüsünü anımsamaya çalıştı.

"Tamam, o zaman," dedi Gregor Ares'e. "Ne zaman hazırsan." Ares'in göğsünün inip kalktığını görebiliyordu, son bir derin soluk aldı ve havaya fırladılar. Ares, çömel-

miş ve gözlerini üzerlerinden ayırmadan hareketsiz bekleyen Felaket'in çevresinde geniş bir daire şeklinde uçarken alana bir sessizlik çöktü. Gregor kendini serbest bırakıp

öfkesi tarafını kontrol etmesi için çağırdı. Felaketi
zayıf notkaları belirip kaybolan görüntüler halinde gördü.
ye bakıldı. Gözler, boyun, çiğer, ön bacağımlı altında
bir anı damar, iki kaburgasınm arasında doğmuş kalbi
ne giden anahtar nokta. İkinci dairesinin çizerken tam
Felaket'in arkasına geçtikleri anda Ares daldı. Onları
nebilmek için hafifçe başını arkaya çevirmiş olan Felaket
havaya uzanarak onları karpışlamak için döndü. Ares yavaş
yavaş doğru yürüdü ama yine de Felaket'in pençesi onları
izledi. Son egitim seansında bir kez deneme fırsatı bulmuş
dikleri bir hareketle yarsa kanatlarını toplayıp uçuştu
di. Gregor havalandı, Felaket'in üç pençesini süpürdü.
Ares merzilden çıktığında tekrar sırtına yapıştı.

İnsanların onları cesaretlendirmek için yaptıkları her türlü hizmet yalnızca Felaket'i kızdırmaya yarardı. Artık bu işi takip ediyor, gittikleri yöne doğru dünüyor. Bu durum onun bir açığı yakalamalarını zorlaştırıyordu. Bu nedenle fırsat bulamadıkları çünkü Felaket aniden saldırdı. Ares'in kanadının ucuna pençesini taktı ve onları dışarıya doğru çekti. Ama ağzına sokmak için Felaket'in onları bükmenin yakınından geçirmesi gerekiyordu. Gregor'un kulağının burun deliklerinden birini kesmesi Felaket'in başına geriye atarak kükremesine neden oldu. Ares bu fırsatı yararlanıp kanadını kurtardı ve dövüş bütün hızıyla yeniden başladı. O kadar hızlı ve akıcıydı ki olayları birinden den ayırmak imkânsızdı. Çoğunlukla Felaket'in menzilin

de kaldılar; Ares dönüyor, dalıyor, takla atıyor, Gregor da pençeler ve dişlerle cebelleşiyordu. Gücü bir yana Felaket çok hızlıydı. Belki Gregor kadar hızlı değildi ama ona ol-

Gregor'un ve Zannı'nın
akşamı yakındı bu yüzden Gregor bir saniye için bile gar-
tını indirmediyordu. Sıçan en çok iktidarı olarak yapılan
ahşaklardı, bu yüzden Ares sürüklü olarak gözlerini hedef
alıyorlardı. Yeterince yaklaşılabilseler Gregor hançerini ya-
nıya savunma amaçlı kullanınamıyormuş yerine saldırm için de
kullanılabilecekti ve sonunda Felaket'in gözünün üzerinde
antimik bir yirtık açmayı başarmıştı. Sıçan ön ayak-
ların üstüne indii ve kuyruğunu başının üzerine kaldırıp
Gregor'un sırtının sol tarafında kamçı gibi sallattı. Bekle-
mediği bu darbe onu Ares'in sırtından savurdu ve zemine
medği bu düşüş çökmesina neden oldu. İlk anda duyduğu acı
çok üstü çökmesina Ares'in onu tekrar sırtına alarak
götürdüydi. Gregor, bırak ille alamıyordu. Ares altına
bilmesi için sıçramayı, boşluk bile alamıyordu. Ares altına
girmeye çalışıyordu. Göğsünde kalan son hava boşalırken
onu yerdin kaldırılmaya çalışan yarasanının pençelerinin
onu kazdığını duyabiliyordu. Neyse ki Felaket de son ya-
rın nedeniyle bir süre hareketsiz kalmıştı. Kanı yüzüne
dışarı sızdıltı akyor, bembeyaz kürkünün hızla kızıla bo-
yandı. Her burnundan her gözünden yarılandığı için
...ini mi kaybetmiş gibiydi.

Gregor'un sırtına kötü bir şey olmuştu. Son darbeyi yediği yere elini götürdüğünde bunu anlamıştı. O bölge metal zırha değil, kalın deri bir panelle kaplıydı. Gregor elini bastırınca en alttaki iki kaburgasını bulmakta zorlandı. Ama oradaydılar ama vücudundan birkaç santim uzayla fırlamış gibiydiler. Soluk alamamasına şaşırmanınak la-

zimdi. Ama onsuz da olsa idare etmesi gerekiyordu.

"Kuyruk," diye fısıldadı Gregor Ares'in kulağına. Tek söylebildiği o olmuştu ama Ares anladı. Yarasa doğrucu

Felaket'in başının üstünden daldı. Kuyruğu istem dışı olarak kendini savunmak için kalkınca Gregor kalan gücünü temiz bir şekilde ikiye böldü, geride yalnızca yarım metrelik kök kısmı kalmıştı. Yaradan fıskıran bir kan isikliği bayılarak Ares'in boynuna devrilen Gregor'u sırtından ısılattı.

Felaket kaybını hemen fark edemedi. Kendi etrafında dönerек kuyruğunu aradı, aradı ve sonunda yerde ketsiz duran kopuk parçayı görünce otuz saniye kadar onu elinde tutarak hayata döndürebileceğini bekledi. Bunun olmayacağını anladığında Felaket başını geriye atıp ana kadar Gregor'un hiçbir sıçandan çıktığını duymadığı bir sesle feryat etti.

Ancak o zaman Gregor ne yaptığını anladı. Kuyruğu çok güçlü bir silah olduğunu düşündüğü için kopartmak istemişti. Oysa onun Felaket için bundan daha fazla anlamı vardı. Gregor Regalia'nın altında sıçanın neredeyse sınırsız krizi geçirdiği zamanı anımsadı. Kendini sakinleştirmek için Felaket kuyruğunu önce yalamış, sonra da kan çıkartma dek emmişti. Bu onu rahatlatan şeydi, bebeklerin uyusken sarıldığı battaniyesi gibi, hayatla başa çıkamadığında başvurduğu şeydi. Ve o varken bile pek başa çıkabildiği söylenemezdi!

Felaket tamamen çıldırdı, daireler çiziyordu, yolu üzerindeki her şeye saldırıyordu. Sonra dönüp yarı kanad-

Gregor'un de geri çökileceği yerde Felaket onları peşine düşürdü. Sıçan inanılmayacak bir hızla duvara doğru koştu ve yere inilimayacak bir sıçramayla üzerine atladı. Devasa bedenini üzerine düştüğü bir düzine kadar insanı zemine yapıştırdı. Felaket anlaşılabilir sözler haykırdı duvarın üzerinde bir ileri bir geri koşuştururken diğerleri yarasa gibi atlayıp havalandılar.

Takipçisinin gelmesinden en fazla birkaç saniye önce duvardan ayrılmış olan Ares dönüp arkasındaki sahneye baktı. Felaket yaptıklarına devam ederken pençeler ve buharlar duvarın üzerinde belirmeye başladı. Bir dakikadan daha kısa bir sürede ordunun bütün ön sırası Felaket'e kalmıştı ve geri de geliyordu.

Güzel gümüş kürklü bir sıçan Felaket'in sırtına atladı. Gregor onu tanıyordu. Twirlongue. Sıçan o kadar ikna ediciydi ki neredeyse Ripred'e ihanet etmesine neden oluyordu. Onun Felaket'in üzerinde büyük bir etkiye sahip olduğundan şüphelenmişti her zaman. Felaket'in dengeli ve güvenilir bir zavallı olduğunu herkes görebiliyordu, öyle biri farelerin toplu katliamı gibi organize bir olay değil bir savaşı bile tek başına planlayamazdı. Ama Twirlongue'ın Felaket'in sırtına binmiş, kulağına bir şeyler fısıldarken görünce Gregor'un en korkunç endişelerinde haklı çıkmıştı. Eğer Felaket düzgün düşünmüyorsa Twirlongue bunu onun yerine yapardı.

"Benim suçum. Onun işini bitirmeliydim," diye ba-

nun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Regalia'ya doğru gitmek için dönen Ares'e gözü ilişti. Gregor dövüşmeyecek durumda olduğu için bu en mantıklı davranıştı. Ama

"Şehri ele geçirin! Kimseyi canlı bırakmayın!" diye bağırdı Felaket.

Ve onun bu emriyle sıçanlar Regalia'ya akın etti.

BÖLÜM

17

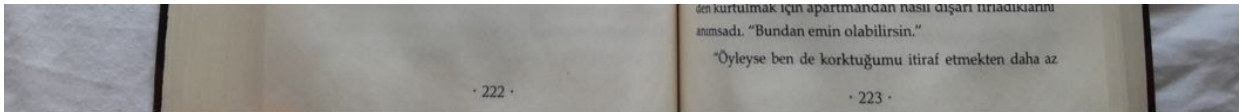
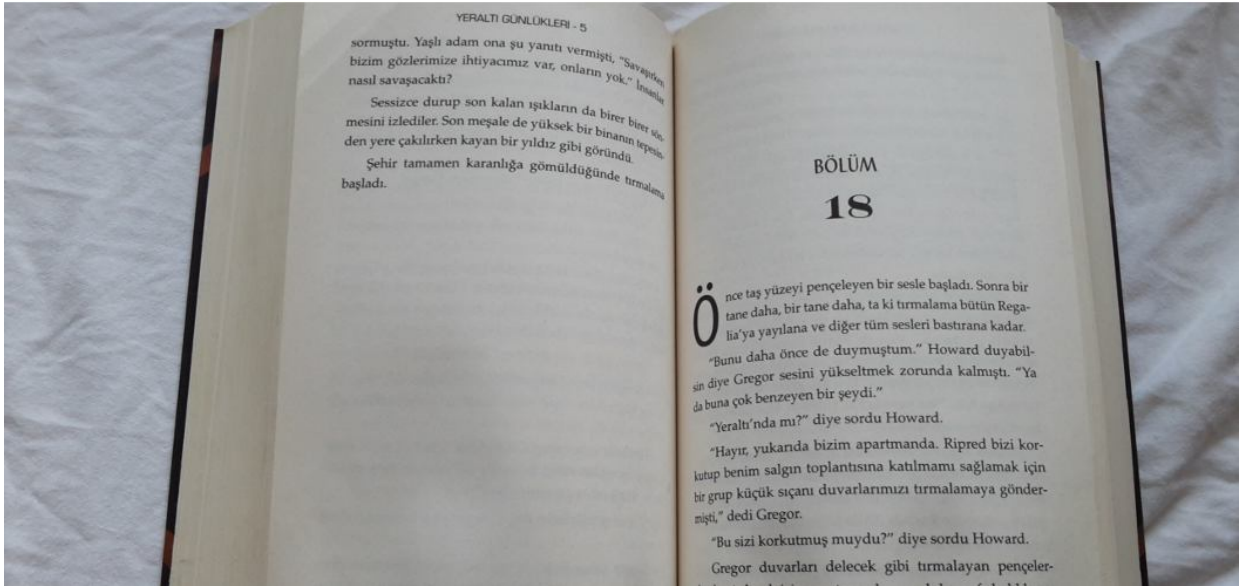
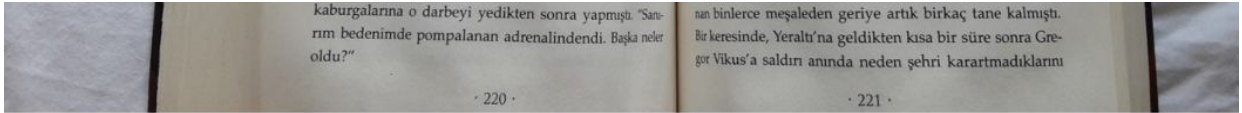
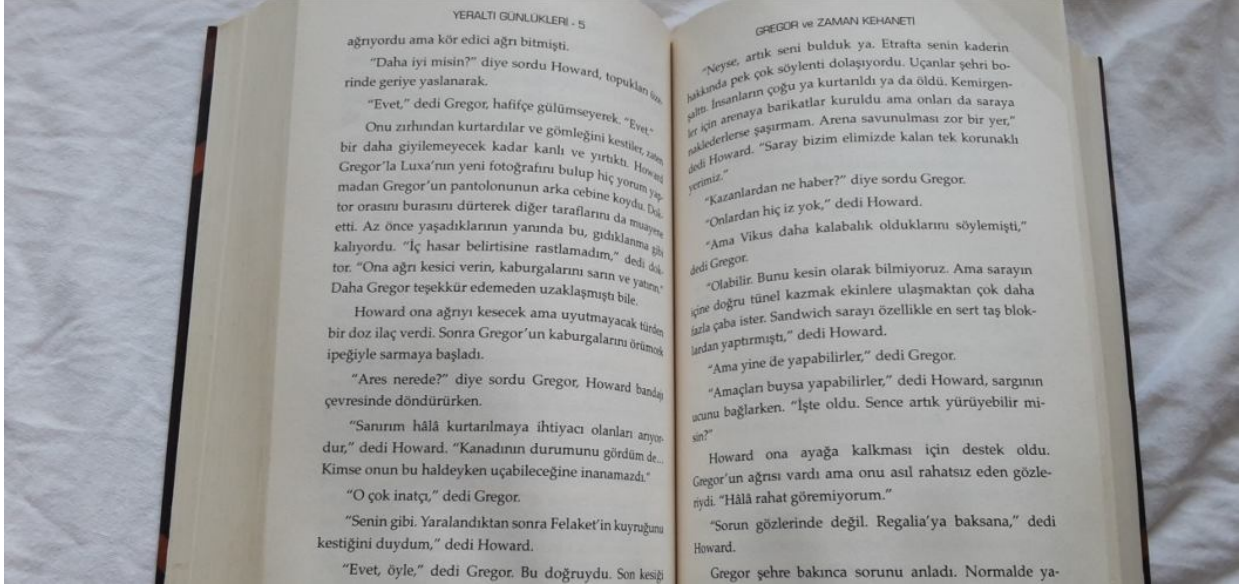
Gregor başı Ares'in omzundan sarkacak şekilde karnının üstünde süründü. Sıçanlar şehre akın edip sokaklarda önlerine çıkan bütün insanları öldürürken etrafı çığlıklar kapladı. Nüfusun çoğunluğu sarayda gövdeydi. Ama sıçanlar üzerlerine saldırdığında hâlâ yollarda yaya olarak veya arabalarda giden yüzlerce insan vardı. Kimisi kılıcını çekti ama bu kadar vahşice bir saldırıya hazırlıklı değillerdi ve Gregor bazılarının kelimelerin tam anlamıyla parçalara ayrıldığına şahit oldu.

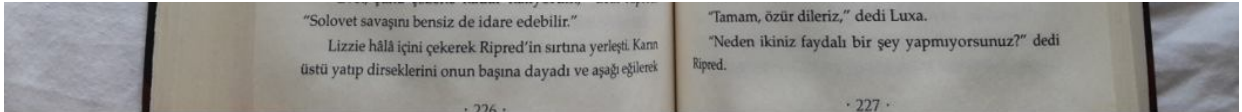
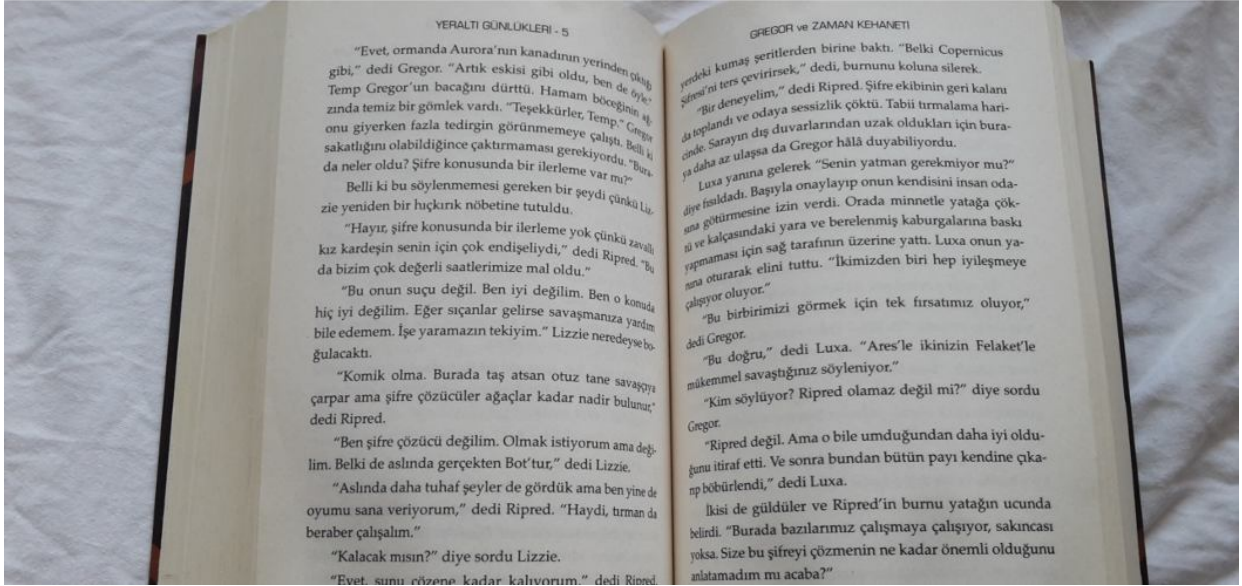
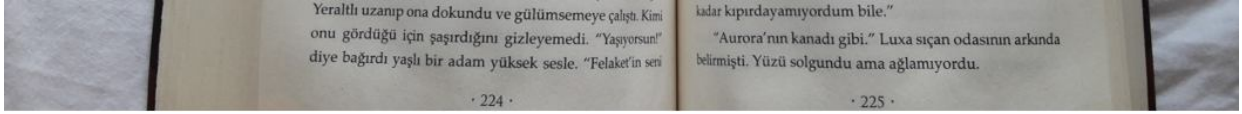
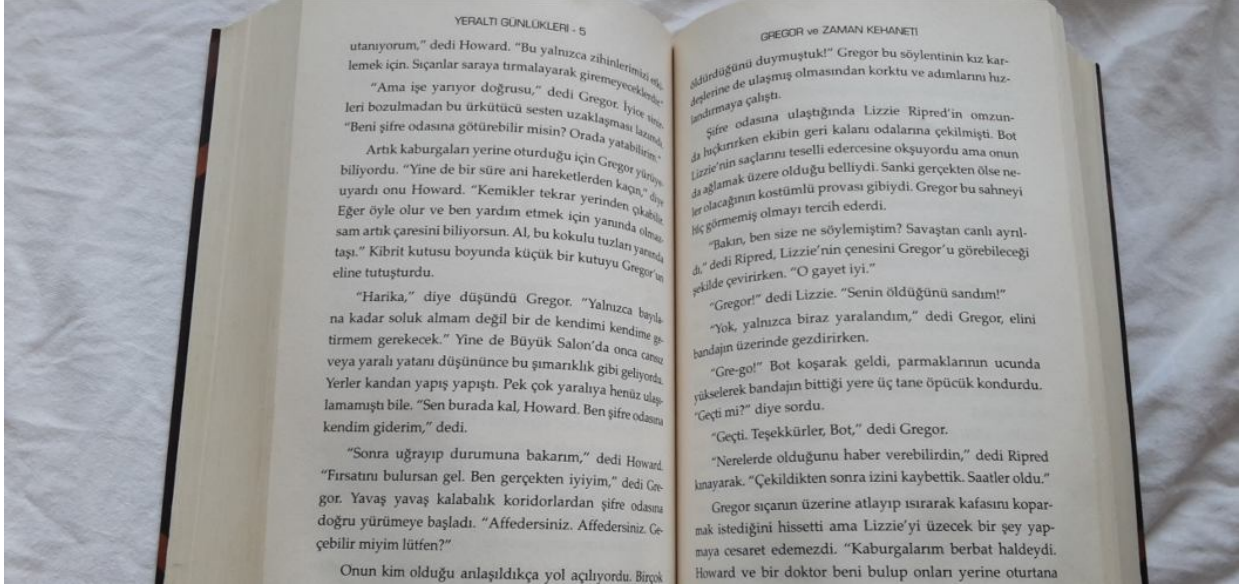
"Benim suçum. Onun işini bitirmeliydim," dedi Gregor. Kendini doğrultmaya zorladı.

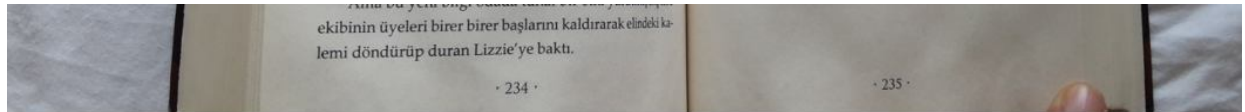
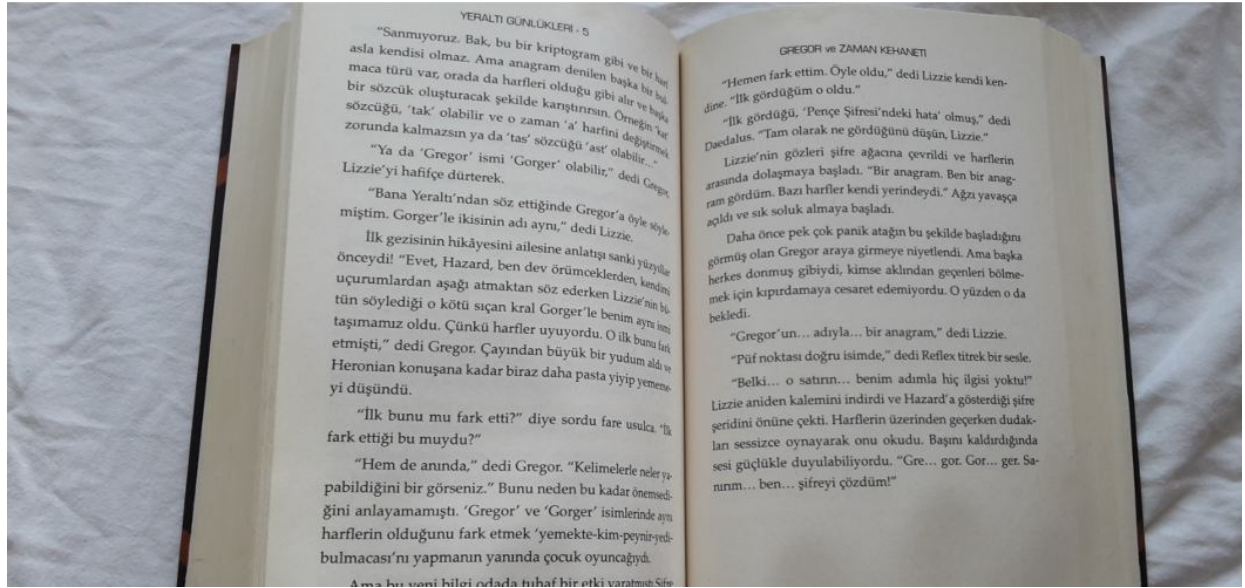
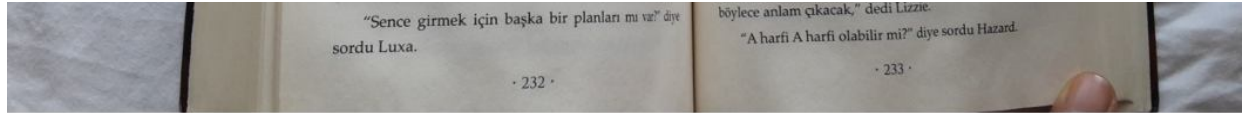
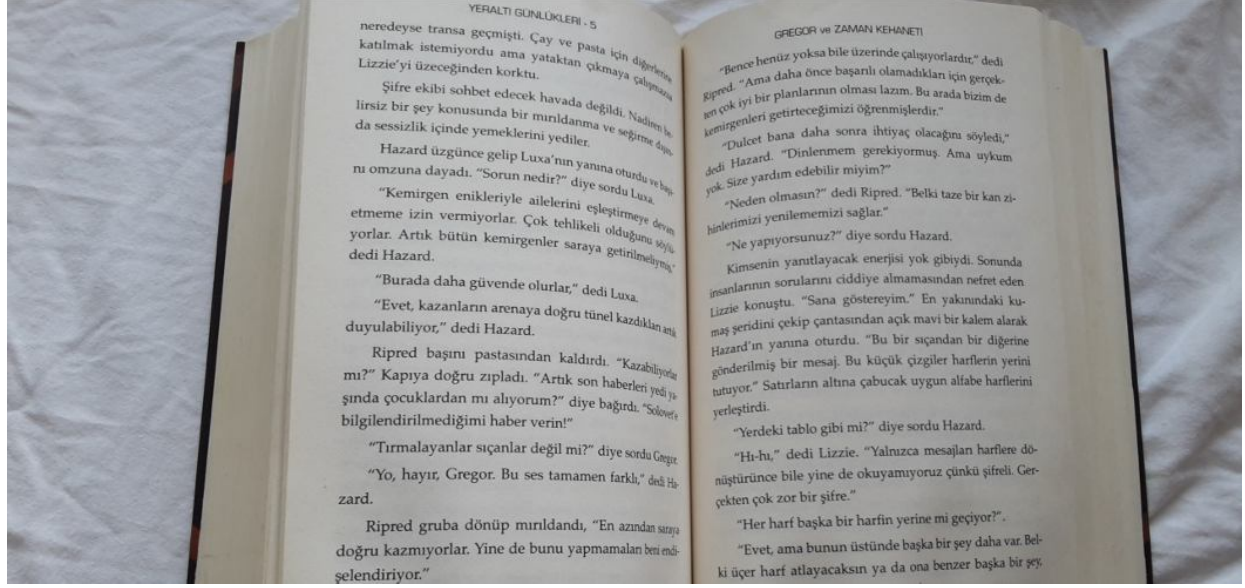
"Bu mümkün değildi," dedi Ares. "Yat yerine!"

Regalia ordusunun önceliği savaşmak yerine kurtarma olarak değişti ve kurbanları güvenli bir yere çalıştılar. Her şeyi aldı ve tüm annelerinin hoşgörü parçalandığı

Ares'ın iki çocuğu vagonlarından çekip aldı. Onları Büyük Salon'un balkonuna taşıyıp nazikçe yere bıraktı. Biri gelip

III. KISIM

Savaşçı

BÖLÜM

19

Sözcükler Lizzie'nin ağzından çıkar çıkmaz kumaş peridi çevirip boş tarafına alfabeyi yazdı. "Tamam, tamam, diyelim ki bu bir anagram ve değişmeyen harfler var. O zaman tek ihtiyacımız olan anahtar bir sözcük ve böylece sıçanların aklında tutabileceği çok basit bir şifre olur."

"Ve sen bunun 'Gregor' olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ripred.

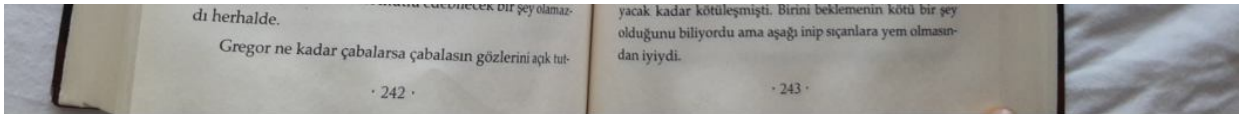
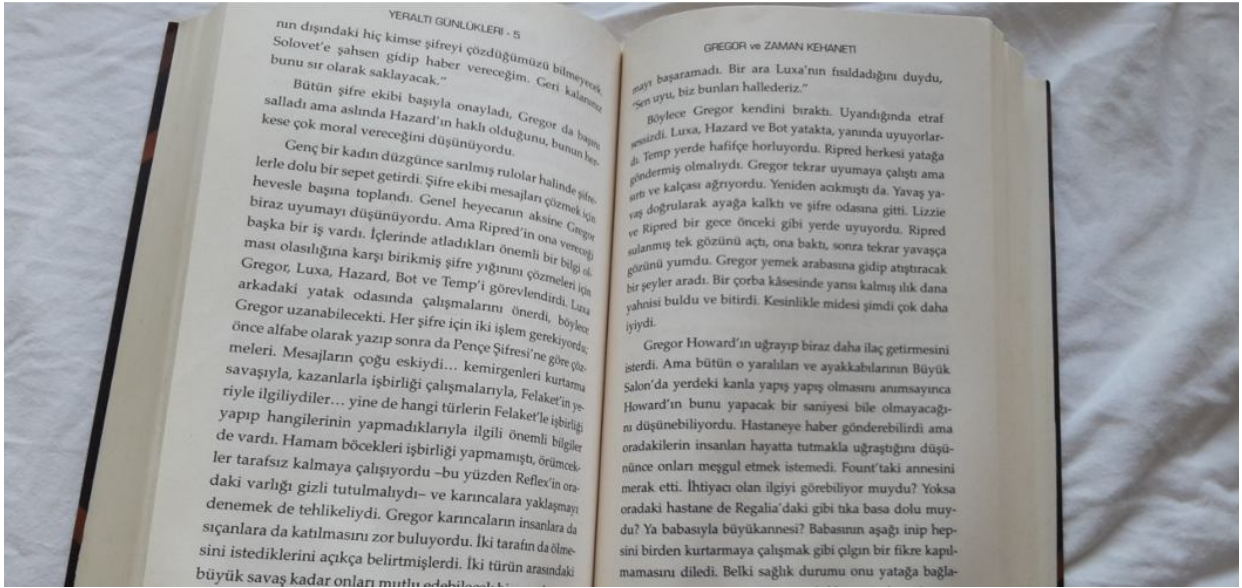
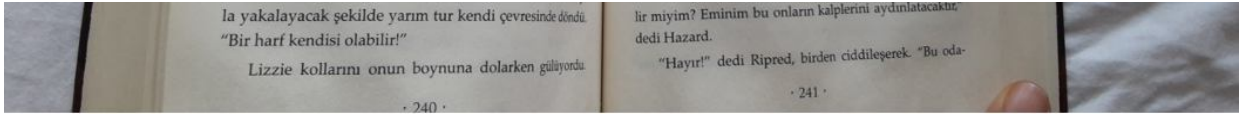
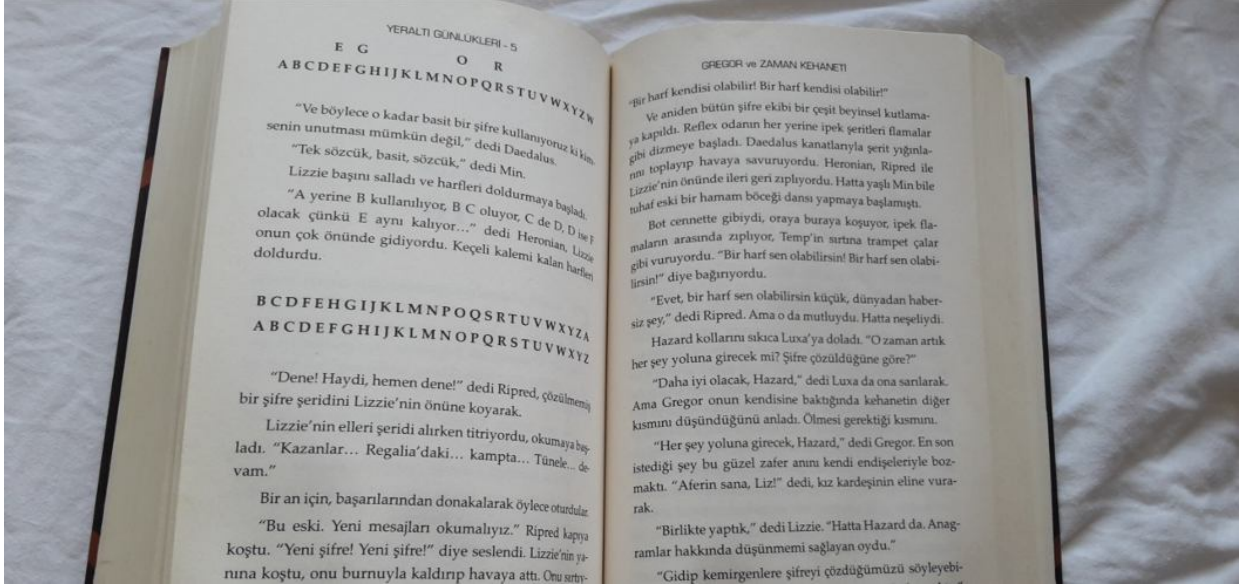
"Benim gördüğüm sözcük oydu," dedi Lizzie.

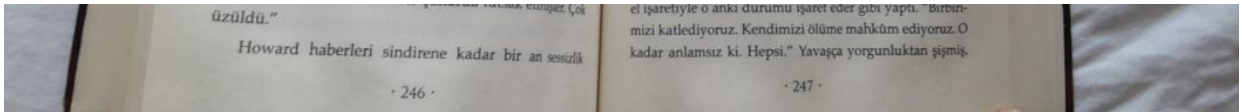
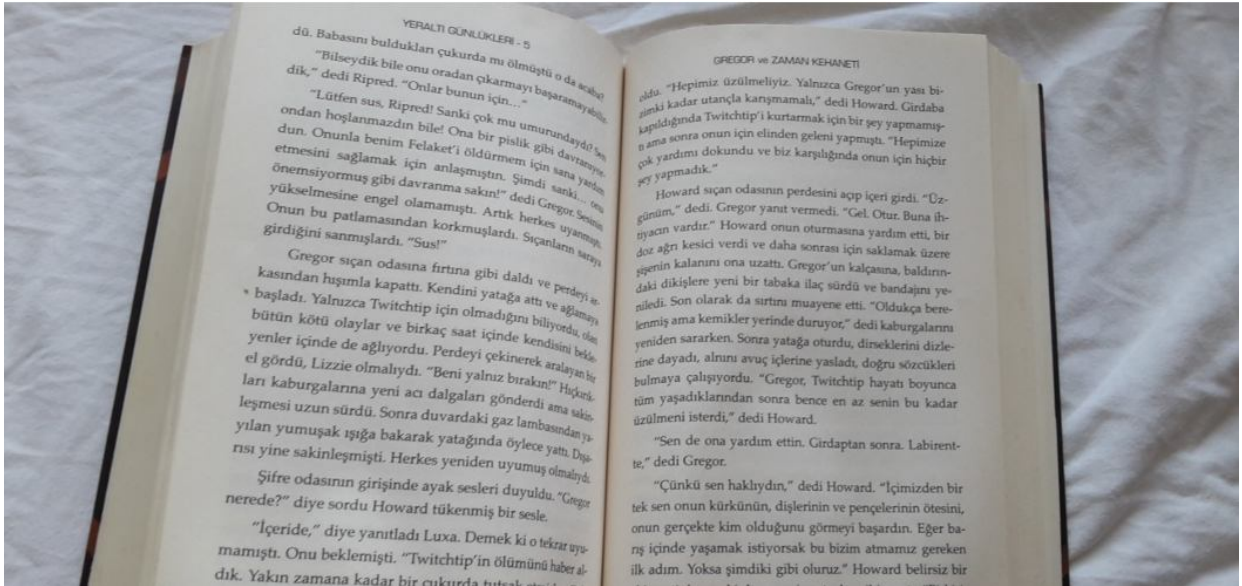
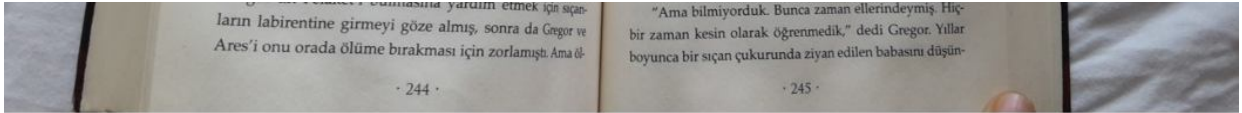
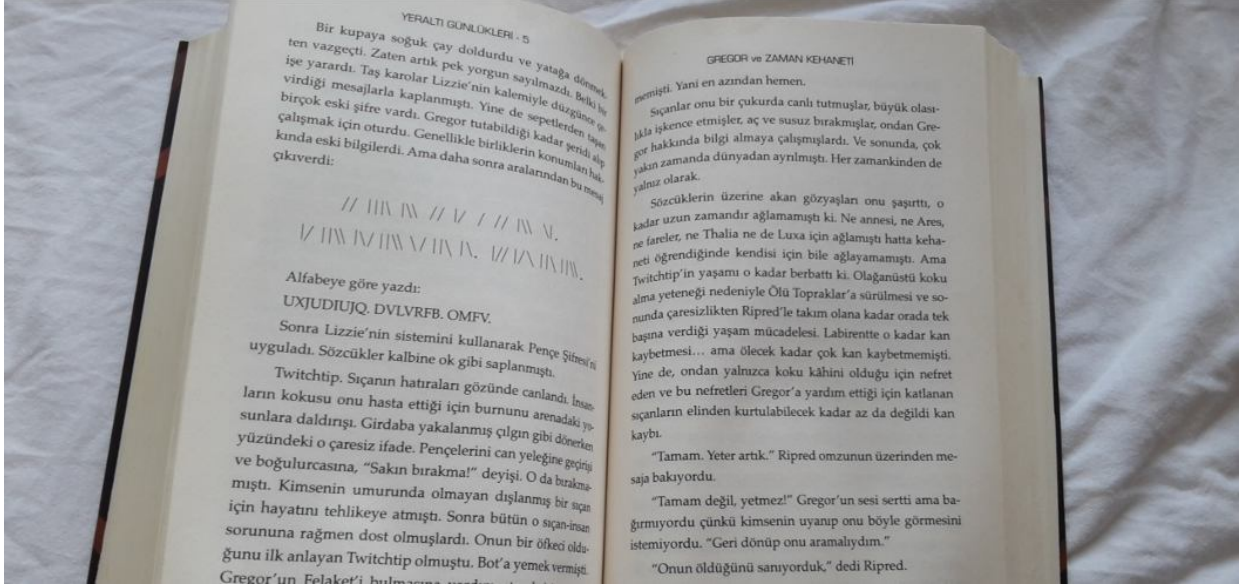
"Bu iyi bir seçim olundu. 'Gregor' ya da 'Gorger'den aklında tutabilirsin," dedi Heronian.

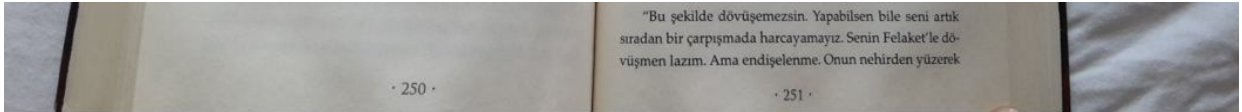
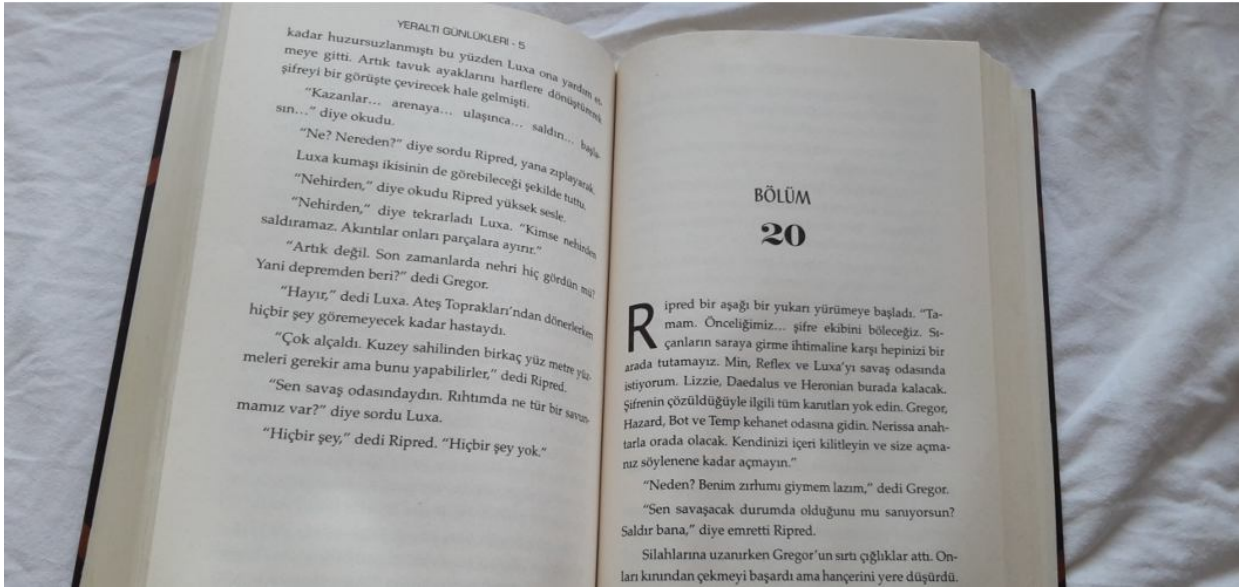
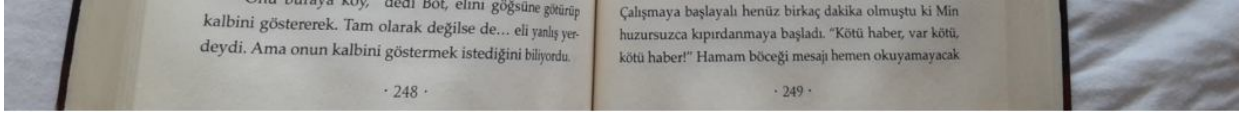
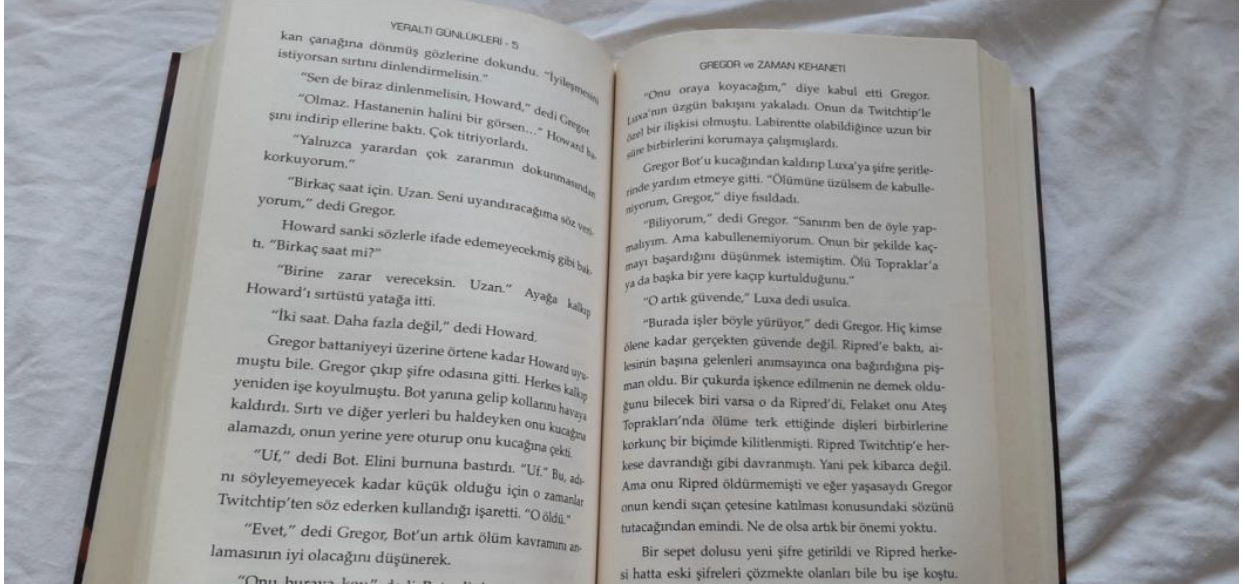
"Hatta daha da basit," dedi Reflex. "Bu sözcük yalnızca dört harften oluşuyor: G-O-R-E. 'Gore.' Tek aklında tut-

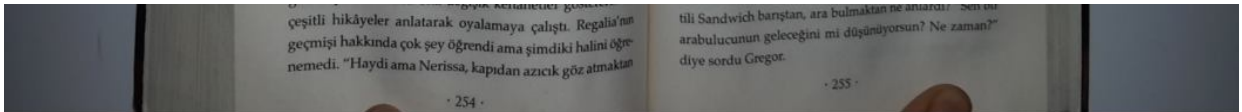
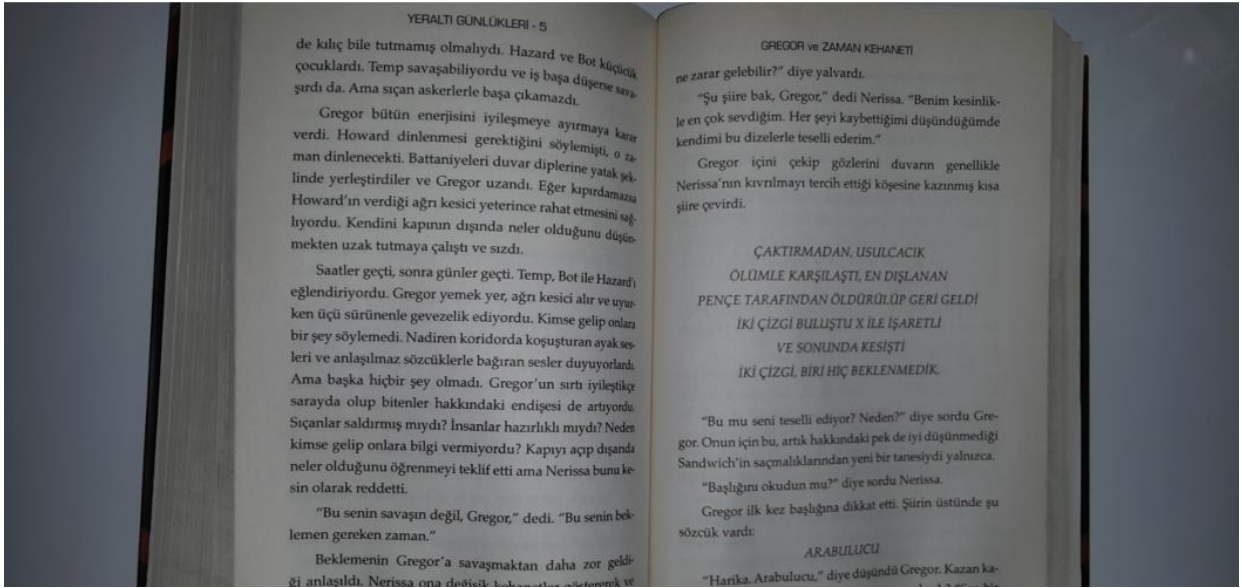
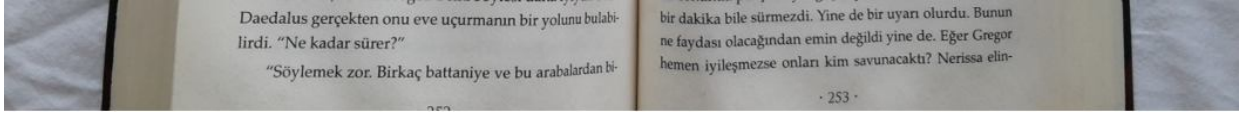
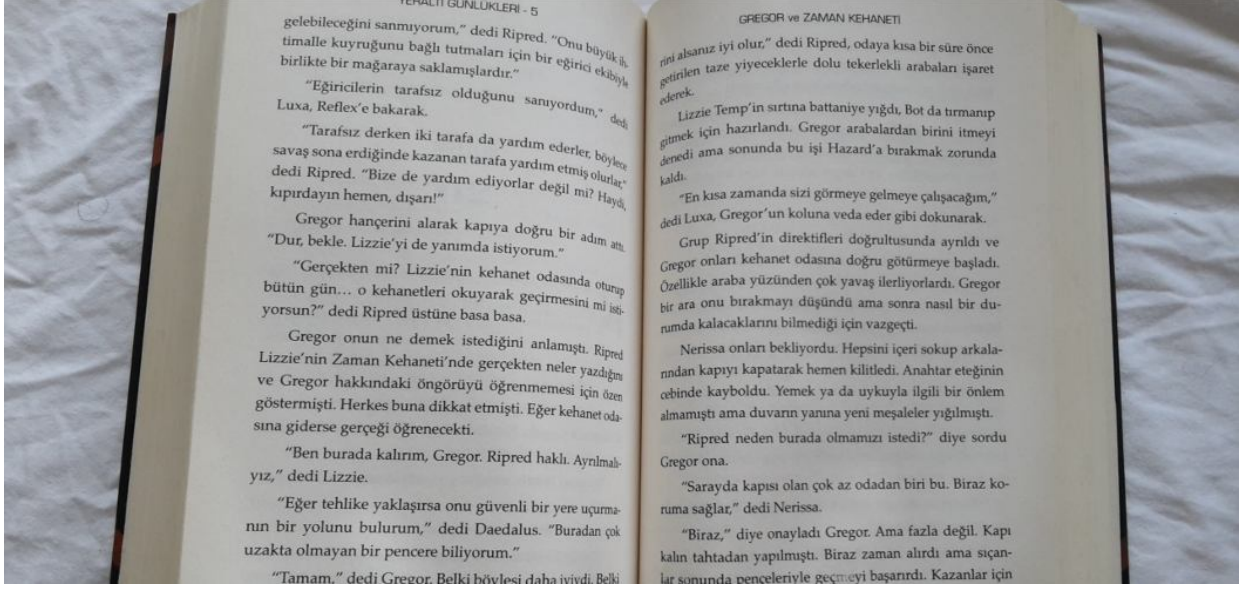
man gereken 'gore' sözcüğü."

"Evet," dedi Lizzie. "Evet. Yani G, O, R ve E aynı kalıyor." Bu harfleri alfabe de kendilerinin altına yazdı.

"Kimse bilmiyor. Belki yarın. Belki bin yıl sonra. Ama bir arabulucu gelecek. Savaşın geldiği gibi," dedi Nerissa.

Gregor'un hafızasının derinliklerinde bir şey vardı. Arabulucu. Bunu daha önce de duymuştu. Ne zaman? Hatırladı. Uzun zaman önce. Regalia'ya ikinci gelişinde, gece sarayda yürürken Solovet'le Vikus'un onun eğitilip eğilmemesi hakkındaki tartışmalarına kulak misafiri olmuştu. Solovet onun bir an önce silahlandırılmasını istemişti elbette. "Zaten kehanet de Gregor'a 'savaşçı,' diyor. 'Arabulucu' değil," demişti.

"O ben değilim, Nerissa. Ve o kişi ortaya çıktığında ben burada olmayacağım. Ama umarım gelir," dedi Gregor. "Artık şu kapıyı açabilir miyiz?"

Nerissa başını salladı. Ondan anahtarı zorla alacak hali yoktu. Aslında bunu yapabiliirdi ama istemedi. Belki Nerissa uyuyakalırdı, anahtar cebinden kayardı ve o da bir saniyelik dışarı bakardı. Hem odaya biraz temiz hava girse fena olmazdı. Tuvalet olarak kapının yanında duran bir lazımlığı kullanıyorlardı ve oda lağım gibi kokmaya başlamıştı.

Gregor Nerissa'nın uyumasını beklerken kılıcını tekrar kullanmaya çalıştı. Hâlâ ağrıları vardı ve çalışmak için çok yer yoktu ama yine de onları savurabiliyordu. Gerekirse yüzde yetmiş bes kanasiteyle savaşabileceğine karar verdi.

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

Sonunda Nerissa daldığında neyse ki Bot, Hazard ve Temp de uyuyorlardı. Bu iyi oldu çünkü Gregor anahtarı çalma konusunda zaten kendini pek rahat hissetmiyordu. "Anahtarı ödünç almak," diye düzeltti kendini. "Ve kimse kaybolduğunu bile anlamadan yerine geri koyacağım." Nerissa'ya yaklaştı ve dikkatle cebinden anahtarı çekti. Olabildiği kadar sessizce Gregor kapıya yürüdü ve anahtarı kilide soktu. Tam döndürecekti ki bir bağırışma duyuldu. Ayak sesleri, sürüklenme sesleri ve bir insan çığlığı vardı. Sonra kapıya çok büyük bir darbe gelerek kapıyı sarstı. Bir sirtünme ve sonra yeni bir darbe, ardından bir sıçan pençesi kapıyı tam Gregor'un suratının olduğu yerden delerek geçti. İçgüdüsel olarak anında geri çekildi ve silahlarını çıkardı.

Başka çığlıklar ve ayak sesleri duyuldu. Sıçandan korkunç bir boğulma sesi çıktı. Kapının altından kan sızdı. Sessizlik.

Gregor arkasını dönünce diğerlerinin de uyanıp deşsetle ona bakmakta olduklarını gördü. Eğilip anahtarı çıkardı ve hiçbir şey söylemeden Nerissa'ya geri verdi. Neyse ki o "Ben sana söylemiştim," demeyecek kadar nazik biriydi.

Saniyeler geçti. Demek sıçanlar sarayın içindeydi. Hatta tam kapının dışında. Sıçanın pençesinden kapıda gözetleme deliği kadar küçük bir açıklık kalmıştı ama Gregor buradan saklanmadı. İrin hiçbir şey göremiyor-

ve bu da planı konusunda kendinden daha emin olmasını sağladı. Tam kapının önünde iki büyük sıçan oturuyor olsa bile onları haklayabiliirdi.

du. Geçen her dakikayla endişesi de büyüyordu. Sıçanlar saraydaydı. Onu bulmuşlardı. Lizzie'yi bulmuşlar mıydı? Luxa'yı? Neler oluyordu? Ne zaman biri onlarla iletişime

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

gececekti? Artık savaşabiliirdi. Savaşmalıydı. Ama ya o giderse ve kehanet odası yeniden saldırıya uğrarsa? Bu kapı fazla dayanmazdı. Bot'u, Hazard'ı, Temp'i ve Nerissa'yı kim korurdu?

Pençeler kapıyı tırmalayınca Gregor başını geri attı. Dikkatlice nişan alıp kılıcını gözetleme deliğinden dışarı uzattı.

"Neyse, sonunda işe yaramaya başlamışsın yine," dediğini duydu Ripred'in kapının arkasından. "Aç kapıyı Saray güvenli!"

Nerissa kilidi açıp kanlı ama yaralı görünmeyen Ripred'i içeri aldı.

Gregor'un ağzından sorular dökülmeye başlamıştı ki Ripred sözünü kesti. "Çok ölü var ama önem taşıyan herkes hâlâ soluk alıyor. Kız kardeşinin Pençe Şifresi'ni görmesi sayesinde şehri savunmayı başardık. Sıçanlar dışarı atıldı ama yine gruplaşıp Felaket'in çevresinde toplanacaklardır. Artık sana savaş odasında ihtiyacımız var, çocuk." Nerissa'ya döndü. "Geri kalanınızla ilgili talimatları sonra gönderirim. O zamana kadar uslu oturun."

Gregor Ripred'i, kendi yaşında çocukların ölü insan sıçan ve fareleri sedyelere koyup taşıdıkları koridorlarda izledi. Bazen bir cesedi ancak altı tanesi taşıyabiliyordu. "Bunu yapmak için çok küçükler," diye düşündü. Sonra son zamanlarda...

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

Savaş odası insanlarla ve yaratıklarla doluydu ama Gregor'un dikkati hemen Luxa'ya yöneldi. Savaşta katılmış olmalıydı. Giysileri temiz olmasına rağmen alnunda yeni bir bandaj vardı. Öksürüğü de yeniden başlamıştı.

"Sen savaşmamalıydın," dedi Gregor, sarğı bezinin çikan ucunu yerine sokarken.

"Burası benim evim," dedi Luxa. "Senin sırtın nasıl?"

"Çalışır halde," dedi Gregor.

"Mükemmel," dedi Solovet. "Yakında kemirenlerin peşine düşmeye gidiyoruz."

"Aurora'yı çağırıyorum," dedi Luxa.

"Hayır, Luxa. Sen uygun değilsin. Hem sana burada ihtiyacımız var," dedi Solovet.

"Benden burada kalmamı istemezsiniz," dedi Luxa.

"Regalia'ya olanlardan sonra olmaz."

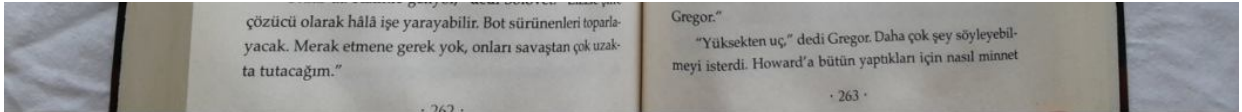
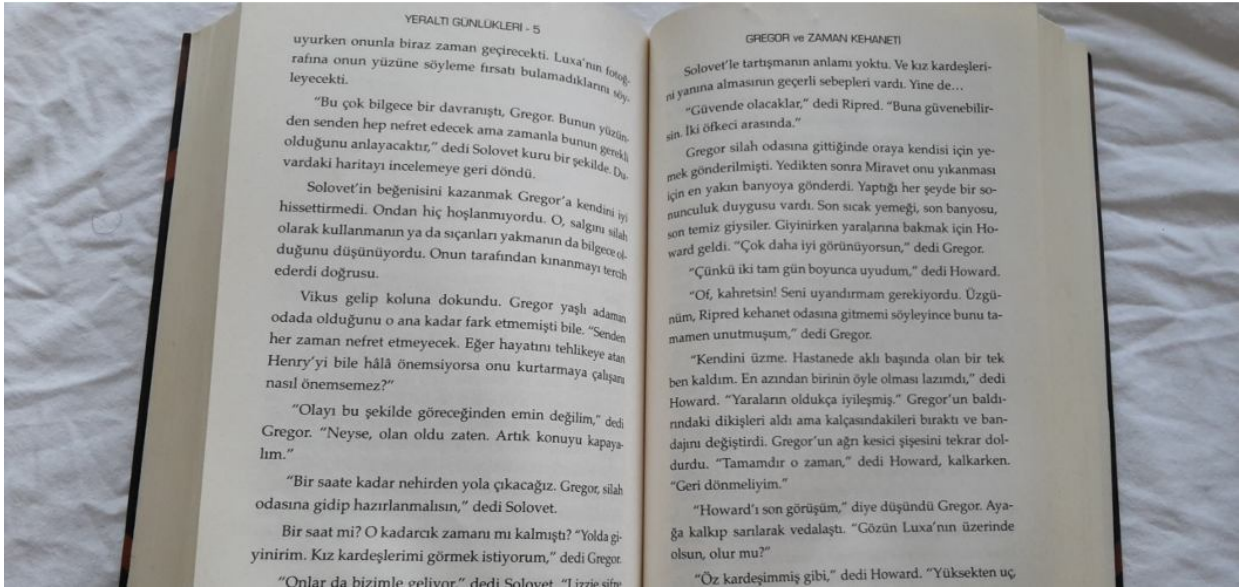
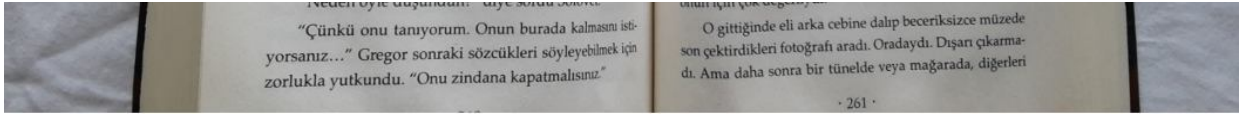
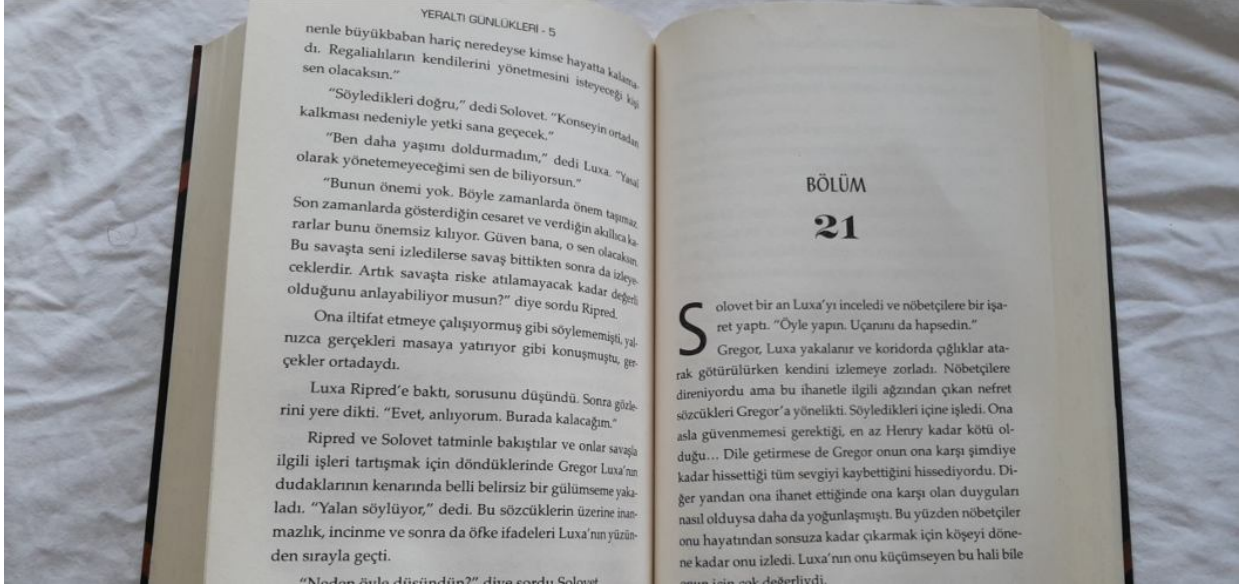
"Ama kalmak zorundasın," dedi Solovet.

Luxa hafifçe başını kaldırdı. "Zorunda mıyım?" Gregor iki iradenin çatışacağını hissedebiliyordu ve kendini suçlu hissetti çünkü bu kez Solovet'in tarafındaydı. Pek çok nedenden dolayı Luxa'nın sıçanların peşinden gitmesini istemiyordu. İyi değildi; onun güvenli bir yerde kalmasını istiyordu ve en önemlisi de kendisini ölüren görmesini istemiyordu.

Ripred, Luxa'yla Solovet'in arasına girdi. "Dinle, Ek-salantılar, biz de Regalia'yı düşünüyoruz. Bu işe bir son

arınması ve bu çok zararsız bir görev gibi göründü. Elbette o farklıydı. Çocukluğuyla ilgili her şeyi aylar önce arında bırakmıştı. Bırakmamış mıydı?

vermeye gideceğiz. Ama bittiginde halkın yönetimine çok ihtiyacı olacak. Sıçanlar konsey odasını talan etti ve güçlü ama artık çok da güvenilir bulunmayan büyük-

duyduğunu, onu bir ağabey olarak gördüğünü, Howard gibi biri olmak istediğini, iyi ve cesur, değer verdiği şeyleri itiraf etmekten korkmayan ve hatalı olduğunda bunu kabul edebilen biri. Ama artık Luxa'nın Howard gibi bir kardeşi vardı ve önemli olan da buydu.

Gregor'un zırfı balkondan getirilmiş, temizlenip onarılmıştı. Miravet yaralarını rahatsız etmemesi için üzerinde birkaç değişiklik yapmıştı. Giyindiğinde küçük bir kız aceleyle Gregor'un Ateş Toprakları'na yaptığı son yolculuğa kullandığı pembe sırt çantasını getirdi. Luxa için o kadar endişeliydi ki onu hastanede öylece bir yere fırlatıvermişti. İçinde York'un geri verdiği el feneri, piller, yapıtıcı bant, su şişeleri, Lizzie'nin kurabiyeleri ve seyahat boyu satranç takımı vardı. "Howard bunu sana getirmemi söyledi," dedi küçük kız. "İhtiyacın olabileceğini düşündü."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle. Çok işe yarayacak," dedi Gregor. Kız ona utangaç bir gülümsemeyle baktı ve koşarak uzaklaştı.

Gregor nehir kıyısındaki rıhtıma geldiğinde resmi bir tören yapılmakta olduğunu gördü. Yeraltılar ölenler için bir cenaze töreni yapıyordu. Her insan, yarasa ve fare cesedi bir çeşit lifli bitkiden yapılmış küçük sallara yerleştirilmişti. Omuzları hizasındaki tutacıklara birer meşale yerleştirilmişti. Bir kadın yumuşak bir sesle Gregor'un anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Sonra sal nehre indirilip bırakılıyordu. Depremden önceki kadar azgın olmasa da

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

Demek ölümleri bu şekilde gömüyorlardı. Onları çekilendirilmiş bir salla nehirde dalgalar tarafından yutulacakları Su Yolu dedikleri dev denize gönderiyorlardı. Mantıklıydı. Onları gömecek kadar toprakları yoktu. Gregor yalnızca ormanda ve tarlalarda toprak olarak adlandırılacak kadar şey görmüştü. Taşlar da işe yarayabilirdi ama bu ancak şehrin dışında olabildi. Birkaç tane olsa cesetler yakılabilirdi ama yüzlercesi? Hava dumanla ağırlaşmıştı. Burada dumanı sürükleyip götürmesi için Ateş Toprakları'ndaki gibi güçlü rüzgarlar yoktu.

Daha önce gördüğü altı çocuk, üzerinde saçan ölüsü olan bir sedye taşıyordu. Onu tören yapmadan öylece nehere attılar.

Ares rıhtımda yanına indi. "Ne çok ölü var," dedi Gregor.

"Evet," dedi Ares. "Yüzlercesi çoktan uğurlandı bile."

"Şiçanları nasıl yendiniz?" diye sordu Gregor. Kehanet odasındayken neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

"İstila haberini aldığımızda kemirenler buranın kuzeyindeki tünelden suya girmek üzereydi. Onlar yüzmeye başlayana kadar bekleyip havadan saldırdık. Hem yüzüp hem kendilerini savunmak onlar için zor oldu ama sayıları çok fazlaydı. Çoğunun yok edilmesine rağmen bazıları saraya ulaşmayı başardı. Bir grup hastaneye dalıp hastaları öldürdü. Diğerleri koridorlara dağılıp karşılarına çıkan herkese saldırdı. Sonunda toprakları geri almaya başladık ve bazıları yüzerek kaçıp kurtuldu," dedi Ares.

"Felaket yok muydu?" diye sordu Gregor.

akıntı hâlâ salları hemen sürükleyecek kadar güçlüydü. Nehrin gittiği tünelden ucuna doğru meşaleler suyu aydınlatıyordu.

• 264 •

herkese saldırdı. Sonunda toprakları geri almaya başladık ve bazıları yüzerek kaçıp kurtuldu," dedi Ares.

"Felaket yok muydu?" diye sordu Gregor.

• 265 •

"Felaket yoktu. Kendi topraklarına çekildiği söyleniyor. Diğerleri onunla buluşunca ordularını yeniden toplayacaklardı," dedi Ares.

Gregor'un bir sonraki sala yerleştirilen fareyi tanıması zaman aldı. Ölüken daha küçük ve daha kırışık görünüyordu. "Bu Cartesian mı?"

"Çocuk odasını korurken öldü," dedi Ares. "Ama enikler kurtuldu."

Gregor hüznünün içinden yükseldiğini hissetti. Fareyi çok iyi tanımıyordu ama birlikte yolculuk etmişlerdi. Kemirgenlerin volkandaki ölümüne tanıklık etmişlerdi. Bot ve fare enikleriyle saklambaç oynamışlardı. Yanına gidip suya indirilmeden önce farenin yumuşak kürkünü okşadı. Ripred "Önem taşıyan herkes hâlâ soluk alıyor," demişti. Bununla Gregor'un ailesini ve Luxa'yı kastetmiş olmalıydı. Ama Gregor için önem taşıyan daha pek çok kişi vardı. Onların hayatta olup olmadığını kim bilirdi?

Yolculuk edecek ekibin kalını da geldi. Lizzie, Hazard ve Bot'un gözleri bağlıydı ve nöbetçiler tarafından taşınıyorlardı. "Kâbus görmelerine gerek yok," dedi Ripred. Gregor tüyler ürpertici koridorları düşündü ve bu önemi aldıklarına sevindi.

Ares Ripred'i taşıyabildiği için Gregor, kız kardeşleri ve Temp, Vikus'la birlikte onun büyük gri yarasası Euripedes'e yerleşti. Solovet kendi yarasası Ajax'la yanlarındaydı.

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

ından çıkartmadan Nike'a baktığını gördü.

"Selamlar, Penses," dedi Nike, siyah-beyaz çizgili karnalarını kaldırarak.

"İkimiz de p'ensesiz," dedi Bot gülerек.

Gregor kardeşinin göz bağı çekerek gözlerinin üzerine getirdi. "Bu burada kalsın," Nike'a döndü. "Seni gördüğüme sevindim. Bizimle geliyor musun?"

"Şifre ekibinin bir kısmını taşıyorum," dedi Nike. Reflex ve Heronian sırtına tımandılar. "Daedalus ve Min burada kalıyor."

"İşleri bitmemiş miydi?" diye sordu Gregor.

"Daha deşifre edecek çok bilgi var," dedi Ripred. "Ve şifre de beklenmedik bir şekilde değişebilir."

Havalanırken Gregor vedalaşmadığı pek çok arkadaşını fark etti. Mareth, Dulcet, Nerissa, Aurora... neyse Aurora'yı atlayabilirdi, o şu anda kapatıldıkları zindanda büyük ihtimalle Luxa'nın ona lanet okumasına eşlik etmekle meşguldü. Belki de böylesi daha iyi olmuştur. Bir tek Howard'la vedalaşması bile içinin çekilmesine neden olmuştu zaten. Hem birkaç saat içinde başka acılı vedalaşmalar olacaktı nasıl olsa. Arkadaşlarının bunu anlayışla karşılayacağını düşündü.

Tünelden aşağı uçup Su Yolu'nun üzerine çıktılar. Ölüleri taşıyan salları, meşaleler nedeniyle göz kırptırır gibi görünüyordu. Uçanların üzerinde yaklaşık elli kadar asker

rındaydı.

"Selamlar, Penses," dediğini duydu Bot'un, Gregor arkasından. Arkasını döndüğünde onun gözbağlarının alt-

• 266 •

onlara katıldı, onlara katılarak yolculuk eden birkaç fare de vardı. "Fareler savaşmaya mı geliyor?" diye sordu Gregor Vikus'a.

• 267 •

"Bunlar değil. Onların özel bir görevi var. Sıçanlar hâlâ bölgedeki casuslarından bilgi alıyorlar. Biz de iletişimlerini etkisiz hale getirip yerine bir kemirgen koyarak sıçanlara yanlış bilgi gönderilmesini sağlayacağız," dedi Vikus. Gregor bir grup askerle bir kemirgenin gruptan ayrılıp kararlıkta kaybolduğunu gördü. "İlk ekip işe koyuldu."

"Sıçanlara ne tür bilgiler vereceksiniz?" diye sordu Gregor.

"Yalanlar. Onlara kayıplarımızın beklenenin çok üstünde olduğunu, onları takip etmek için toplanacak kadar adamımızın kalmadığını, senin de Felaket'in açtığı yaralar nedeniyle öldüğünü söyleyeceğiz," dedi Vikus. "Sıçanlar bizim Pençe Şifresi'ni çözdüğümüzü bilmedikleri için bunların doğru olduğunu düşünecek."

"O yüzden Ripred bunu sır olarak saklamak istedi," dedi Gregor.

"Bu bizim elimizdeki en önemli silah. Savaşı kaybetmekle kazanmak arasındaki fark," dedi Vikus. "Sıçanlar şimdilik güvende olduklarına inanacaklar. Ama çok yakında onlara şu anda toplandıkları yer olan Tartarus Düzlüğü'nde saldıracağız."

"Hazırlıksız yakalanacaklar," dedi Gregor.

"Uyurlarken ve karşı saldırı planları yokken," dedi Vikus. "Bu bizim tek umudumuz. Regalia hâlâ yıkımın

yattaysa sıçanlar yeniden saldıracaktır, şehrin bu saldırıya dayanabileceğini sanmıyorum."

Tünelin ağzında mola için durana kadar grupları oldukça azalmıştı. Bütün kemirgen şifre göndericiler ve onların gözçüleri ayrılmıştı. Askerler birkaç kilometre geride yere imişlerdi. Solovet ayakları zemine değeli beş dakika bile olmadan tekrar havalanacağını haberini verdi.

"Nereye?" diye sordu Gregor.

"Eğiriciler hâlâ hangi tarafı seçecekleri konusunda kararsızlar. Savaş sona erdiğinde güvenlikleri konusunda benim şahsi garantimi almak istiyorlar," dedi Solovet. "Ben size iki güne kadar Tartarus Düzlüğü'nde katılıyorum. Eğer ben gelmeden önce savaşacak olursan, sol tarafının zayıf olduğunu sakın unutma."

Sonra Ajax'ın sırtında, iki tarafında kendi yarasalarının üstünde oturan, Gregor'un eski iki koruması Horatio ve Marcus'la birlikte havalandı. Küçük bir dövüş taktiği vererek pat diye havalanıp gitmek tam da ona göre bir davranıştı.

Bir süre için kamp yapılacaklaşıyordu. Ripred ve Vikus baş başa vermiş, haritalara gömülmüşlerdi. Lizzie, Reflex ve Heronian yarasaların getirdiği şifreleri çözmekle meşguldü. Nike, Ares ve kalan iki nöbetçi, yarasalarıyla birlikte uçarak bölgeyi kolaçan ediyordu. Bot, Temp ve Hazard, sürünence oyunlarından birini oynuyorlardı.

eşiğinde sallantıda. Kazanlar arenaya ve kimbilir başka nerelere yeni yollar kazmış. Bulabildiklerimizi yok ettik ama kaç tane daha olduğunu bilmiyoruz. Eğer Felaket ha-

Gregor kendi haline bırakılmıştı. Kılıç ve hançeriyle çalışma yapmak için tünelin derinliklerine doğru gitti. Sırtı hâlâ ağrıyordu ama bunu savaşırken hissedeceğini

bile sanmıyordu. Kaslarını çalıştırmak ona iyi geliyordu. Isındıkça çalışmasına ekolojasyon kullanarak bazı noktalara saldırmayı da ekledi. Sürekli pillerin biteceğinden endişelenmek kendini çok özgür hissetmesini sağlıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra iyi ve gevşemiş durumdaydı. Bir süre için Ripred'in de kendisine katılmasını istedi. Belki haritalardan bir süre uzak kalmak ona da iyi gelirdi. Ama Gregor tünelin ağzına ulaştığında kimse bir şey yapmıyordu. Bütün aktivite durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Az önce bir mesaj aldık. Sıçanlar Solovet'in eğiricilere gideceğini öğrenmiş. Ona pusu kurup öldürmeyi planlıyorlar," dedi Ripred.

"Bunu nasıl öğrenmişler?" diye sordu Gregor. "Bizi mi gözetliyorlarmış?"

"Hayır. Eğiricilerden biri bu haberi sızdırmış olmalı. Belki düşük rütbeli bir asker, belki kraliçenin kendisi. Onların sadakati tartışılır," dedi Vikus. Sakin görünüyordu ama cildi tuhaf bir grimsi renge bürünmüştü.

"Peşinden gideceğiz. Ares ve ben. Onları alt edebiliriz. Yanımızda elli tane asker var ve..." diye başladı Gregor.

"Hayır, çocuk. Bunu yapamayız," dedi Ripred.

"Ama yanında neredeyse hiç destek yok. Onu ölüme mi yollayacaksınız?" dedi Gregor.

"Evet. Öyle. Yanmamız gereken bir şey var."

"Evet. Öyle. Yanmamız gereken bir şey var," dedi Vikus, kendini de ikna etmek ister gibi.

"Tamam, neler döndüğünü bilmiyorum. Yani ben

Solovet'i sevmem bile ama burada oturup onun ölmesine göz yumamam!" dedi Gregor.

"Bunu yapmak zorundasın, Gregor!" dedi Lizzie. "Anlamıyor musun? Onu kurtarmaya gidersen şifreyi çözdüğümüz ortaya çıkacak."

"Ne?" diye sordu Gregor.

"Bu mesaj okumamızın tek yolu şifreyi çözmüş olmamız. Bunu öğrenirlerse sürpriz saldırı şansımız olmaz çünkü hemen buluşma noktasını değiştirirler. Yayıdığımız bütün yalan haberlerden şüphelenirler. Ve hemen yeni bir şifre yaparlar, çözmemiz haftalar alır," dedi Ripred.

"Ama sıçanların nehirden saldıracağını öğrendin ve ona göre davrandınız," dedi Gregor.

"Bunu açıklamak çok basitti. Onlar bize çok yakındı; nehrin birkaç öncü gönderip onları bulmuş gibi yapmamız yetti. Bu kez tamamen farklı," dedi Ripred.

"Bizim onu kurtarmamızı o da istemez," dedi Vikus boğuk bir sesle. "Boyle bir bedel karşılığında istemez."

"Ama... belki şey yapabiliriz... belki zaten onun arkasındaymış gibi yapabiliriz," diye önerdi Gregor. "O zaman dikkati çekmezdi."

"Çekmez miydi? Bir orduyla yolculuk etmek istese bir orduyla yolculuk ederdi. On birinci saatte ortaya çıkan herhangi biri doğruca Pençe Şifresi'nin kılıdığını gösterecekti," dedi Ripred.

Gregor bunu kabullenmeye hâlâ hazır değildi. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Vat," dedi Ripred. "Burada oturup beklemek."

BÖLÜM

22

Gregor oturup saniyelerin geçmesini beklemeye başladı. Bu seferkiler savaş başladığından beri duyduğu aceleci tik-taklar değil, aralarında uzun sessizlikler olan ağır geçen saniyelerdi.

Şifre ekibi mesajları desifre etmeye devam ediyordu. Şartlar ne olursa olsun ara vermeye cesaret edemiyorlardı. Neler olup bittiğini tam olarak anlamayan Bot bir battaniye yığınının üzerinde uyuyakalmıştı. Temp ve Hazard sohbetlerini fısıltıyla sürdürüyordu. Ama Gregor, Ripred ve Vikus zamanda donakalmış gibi pusudan bir haber gelmesini bekliyorlardı.

"Belki ellerinden kaçmışlardı," diye düşündü Gregor. "Ya da bir çarpışma olmuş ve Solovet, Marcus ve Horatio kurtulmayı ve kaçmayı başarmışlardır." Neden olmasın? Yaralarının üstündeydiler ve mükemmel askerlerdi.

Ama Gregor ne zaman Vikus'un kül gibi olmuş yüzüne baksa böyle olamayacağını hissediyordu. Solovet'i sevmeye-

· 273 ·

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

diğini söylememiş olmayı dilerdi. Ama sevmiyordu işte. Salgınla bağlantısını bilirken, onu zindana tıkaşını düşününce, ailesinin gitmesine izin vermeyeceğini Ripred'den öğrendikten sonra nasıl sevebilirdi? Aslında eğer o ölürse Ripred'in ailesini eve götürmesi çok daha kolay olurdu. Eğer savaştan sonra Luxa'nın yönetime geçeceği hakkında söylenenler doğruysa, Gregor büyükannesi ne derse desin onun ailesini eve göndereceğinden emindi. Yoksa göndermez miydi? Yedek olarak Ripred'in yemininin bulunmasından çok memnundu.

Solovet. Hayır, onu seviyormuş gibi davranamazdı. Yine de bütün bu süre boyunca ona iyi davrandığı zamanlar olmuştu. Regalia'ya ilk inişinde uzanıp ona dokunan ilk insan o olmuştu, ellerini tutup içtenlikle karşıladığını göstermişti. Eğitim alması gerektiğini söyleyerek onu korumuştur, artık bunu yapmasaydı ölmüş olacağını biliyordu. Üstelik ona kendi hançerini vermişti. Hançeri olmadan savaşa çıkamıyordum diye düşünürken eli suçlulukla kabzasına gitti. En azından ona olan bütün duygularına rağmen arkasından gitmeye çalışmıştı. Haber Luxa'ya verecek kişinin buna da değineceğini umdu. Belki bunu bilirse kendisinden o kadar nefret etmezdi.

Birkaç saat sonra Heronian sakince konuştu, "Haber geldi. Üç insan ve uçanları pusuda öldürülmüş."

Ripred pençesiyle yüzünü çapraz kesen yara izine dokundu. "Neyse, en azından bana onu hatırlamak bir şeyim var."

Demek Ripred'de bu yara izini Solovet bırakmış. Ne zamandı? İnsanlarla sıçanların savaşı sırasında mıydı?

· 274 ·

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

Eğlence için yapılan bir dövüşte miydi? Gregor kırılan barış girişimleri sırasında Solovet'in sıçanlarda, ailesinde ve Yeraltılılarda ne kadar çok yara izi bıraktığını düşündü.

Ripred Vikus'a döndü. "Hep böyle gitmek istediğini söylersin."

"Savaşırken," Vikus'un dudakları bu sözcüğü sessizce dile getirdi.

"Evet, savaşırken. Hasta yatağında değil, elinde kılıçla," dedi Ripred.

Gregor Vikus'u teselli edecek bir şeyler bulmayı denedi ama bunun gibi konularda hiç iyi değildi. Howard iyiydi, Luxa da iyiydi ama kendi aklına gelen tüm sözcükler boş ve basmakalıptı. Daha da zordu çünkü Vikus'un Solovet'i sevdiğini biliyordu, onlar kimbilir kaç yıldır... belki kırk belki daha fazla zamandır evliydi ama aynı zamanda çok kavgaya ettiklerini de biliyordu. Olayları ele alış biçimleri birbirlerinden tamamen farklıydı: Solovet hemen güce başvururdu, Vikus ise çözmeye çalışırdı. Karısının salgında oynadığı rolü öğrendiğinde Vikus yıkılmıştı. Ama onu çok sevmiş olmalıydı çünkü son derece etkilenmiş görünüyordu.

Hazard gelip Vikus'un yanına çömeldi ve elini büyük babasının elinin içine soktu. Vikus onun elini sıkmasına rağmen bir şey söylemedi.

"Büyükanne için üzgünüm, Hazard," dedi Gregor. "Büyükanne için üzgünüm, Hazard," dedi Gregor. "Büyükanne için üzgünüm, Hazard," dedi Gregor.

Bu kadarını becerebiliyordum. Ne zamandı? İnsanlarla sıçanların savaşı sırasında mıydı?

"Evet. Gerçekten nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

· 275 ·

rum. Solovet benimle o kadar az konuşurdu ki. Bana al-
dırış ettiğinden emin değilim. Belki o ve babam birbirle-
re zamanki dobralığıyla.

Sözler çok yalın ve art niyetli ama Vikus'un üzeri-
ndeki etkisi ani ve yıkıcı oldu. Solovet ve Hamnet. Ka-
rınsı ve oğluyla ilgili bütün o berbat aile öyküsü, Hesper-
des Bahçesi'nde yaşanan o trajedi, Hamnet'in çıldırarak
Regalia'dan kaçışı, ormanda aralarında yaşanan öfke dolu
anlar, Hamnet'i bir kez değil, iki kez kaybedişi...

Vikus'un boğazından tuhaf bir ses çıktı. Eli yanağına
gitti ve yana devrildi: "Vikus? İyi misin?" diye sordu Rip-
red. Vikus yanıt vermeye çalıştı ama ağzından çıkan söz-
cükler boğuk ve bozduktu. "Doktor!" diye bağırdı Ripred
aceleyle. "Buraya bir doktor gönderin!"

Ripred burnunu yüzüne yapıştırarak Vikus'la konuş-
maya, ona sakin olmasını söylemeye devam etti. Bir dak-
kadan kısa bir sürede bir doktor getirildi, Vikus'a bakma-
sıyla boğazından aşağı bir şey dökmesi ve onu bir yarasa-
ya yüklemesi bir oldu.

Hazard doktorun koluna yaptı. "Büyükbabama ne
oldu?"

"Bir kriz geçirmiş. Onu Regalia'ya götürmeliyiz," dedi
doktor.

"İyileşecek mi?" diye sordu Gregor. Sesi neredeyse
Hazard'ınki kadar çocuksu çıkmıştı. Vikus'un yüzünün
yararı görünmüyordu. Gregor'un tarafını tuttu. "Benden

man onun iyiliğini istediğini bildiği tek Yeraltılıy kaybet-
mek istemiyordum.

"Elimizden geleni yapacağız," dedi doktor ve yarasa
havalandı.

"Felç," dedi Ripred. "Daha önce geçirmemesine şaşır-
dım. Bu son yıl onun için korkunçtu."

"Benim söylediğim şey yüzünden mi oldu? Babam
hakkındaki?" diye sordu Hazard endişeyle.

"Kesinlikle hayır. Senin sözlerin olsa da olmasa da bu
olacaktı. Git de bir bak bakalım, şifreyle ilgili bir yardımın
olabilir mi, tamam mı?" dedi Ripred. Hazard itaat etti. Du-
yamayacağı kadar uzaklaşınca Ripred Gregor'a fısıldadı,
"Herhalde Hamnet konusunu açmak için en uygun zaman
değildi. Ama bence bu onun da aklına gelmiştir."

"İnsanlar felçten sonra iyileşebilir yine de. Değil mi?"
diye sordu Gregor.

"Bazıları. Zamanla," dedi Ripred. Konuyu uzatmak is-
temediği belliydi.

Solovet ve Vikus olmayınca mağara oldukça boş görü-
nüyordu. "Şimdi ne olacak?" dedi Gregor.

"Emir verebilecek bir insana ihtiyacımız olacak. Ma-
reth Regalia'da..." dedi Ripred. Perdita'yı çağırttı ve gel-
diğinde hemen konuya girdi. "Solovet öldü. Vikus hareket
edemiyor. Sen az önce ordumuzun başına geçtin."

Perdita şaşırmsı göründü sonra karşı çıktı. "Benden

daha kıdemli olanlar var.

"Ben onları istemiyorum. Seni istiyorum," dedi Rip-
red. "Tamamen güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Ripred, Gregor'u bu çifte trajediyle yalnız başa çık-
ması için bırakarak Perdita'yla savaş planlarının üzerin-
den geçmeye başladı. Önce Solovet, sonra Vikus. Neyse
Gregor'un iyileşmesi mümkündü. Eğer iyileşmezse...
den ikisinin müzede çekilen fotoğrafını çıkardı ve mutlu
zamanları düşünmeye çalıştı ama işe yaramadı. Aklına sü-
rekli onun zindana kapatılmasını önerdiğini duyduğunda-
ki yüz ifadesi geliyordu. Bunun aralarındaki son şey olma-
sına dayanamazdı. Bir şifre şeridi aldı ve Lizzie'den bir ka-
lem istedi. Artık bir tüy kalemi ve mürekkeple yazıyordu.
"Bütün kalemlerim bitti," dedi. Çantasından kırmızı bir
tane buldu. "Bununla son birkaç harf yazabilirsin sanırım.
Eğer ucunu ısıtırsan."

Gregor kalemin ucuna tükürdü, kapattı ve bir süre
bekletti. Yazıyı kısa tutmalıydı. Pençe Şifresi'yle yazmayı
düşündü ama eğer mesajı şıcanlar yakalarsa şifreyi çöz-
dükleri anlaşıldı. Aktarma Ağacı'ndaki işaretleri kullan-
maya karar verdi. Bu daha özel olacak gibi geldi. Birkaç
dakika sonra kalemin kapağını açtı ve denedi. Soluktu ama
okunabiliyordu. Şöyle yazdı:

LUXA

// |||| ||| // ||| // | \ . | | \ .
| \ / \ / | \ / ||| . ||| / ||| / | \ .

"Devam et," diye düşündü. "Yaz şunu. O okumadan
önce ölmüş olacaksın nasıl olsa. Hem de gerçeğin ta ken-
disi."

^ \ ||| / . ^ \ ||| / ||| ||| \ / ||| \ .

GREGOR

Son sözcükler çok zor okunuyordu. Gregor işaret par-
mağını kılıcına sürdü ve kalanını kalın bir kan lekesiyle
yazdı. İşte.

Mektup sayılmazdı. Yalnızca dokuz sözcük kullandı-
ğı için kendini cimri hissetti. Ama elinde kutular dolusu
kalem de olsa başka ne diyebilirdi ki? Belki neden ikisin-
den birinin hayatta kalması gerektiğini daha iyi açıklardı.
Böylece ikisi de anlayabilirdi. Böylece biri yaşarken diğ-
erini her zaman anımsardı. Kendisi olamayacağına göre bu
Luxa olmalıydı. Onu büyürken, bir şeyler yaparken gö-
ründe canlandırabiliyordu ve bir gün Felaket'le geçirece-
ği son anlar için cesur olmasından gurur duymasını diledi.

Luxa zekiymi. Ne demek istediğini anlayacaktı. Öyle
olacağını umdu.

Gregor mesajı rulo haline getirdi ve Regalia'daki
Luxa'ya iletilmesi için Lizzie'ye verdi.

"Neden kendin vermiyorsun?" diye sordu Lizzie.

"Çünkü o bana şu anda çok kızgın," dedi Gregor. "Sen-

den gönderildiğini düşünürse okur. Hem sen benden önce
dönmüş olursun." Lizzie almayı kabul etti. Gregor bütün
bu süre boyunca kehanet hakkında yalan söylediğini ög-

renince Lizzie'nin de kendisinden nefret edebileceğini düşündü.

Gregor bir süre daha çalışacağını duyurarak tünelden çıktı. Sonra başını bir kayaya dayayarak taş zemine uzandı. Canı hiç kılıç dövuştü yapmak istemiyordu, o yüzden el fihazla geliyordu. Artık pek çok şey görebiliyordu, tavanın girintili çıkıntılı şeklini, yerdeki her bir çakılı, duvarların ve yüzeyin üzerindeki küçük detayları bile. Değişik sesler kullanarak, öksürerek, mırıldanarak, ıslık çalarak denemeler yaptı. Sessiz bir anında kendi soluk alışının bile ona bazı imgeler hayatta olduğu süre boyunca görebilecekti.

Kalp atışları yavaşladı ve uyuyakaldı, bir dalıp bir hafif uykuya geçiyor, rüyalarla tünelden gelen imgeler arasında gidip geliyordu. Rüyasında korku hâkimdi. Tam tepesinde bir sıçan belirdiğinde çaresizce sırtüstü yatıyordu, sonra bir sıçan daha belirdi ve sonunda etrafı onların yüzleriyle çevrildi. Gregor uyanmak için başını salladı ve aslında uykuda olmadığını anladı. Sıçanlar hâlâ ona bakıyordu ve hepsi gerçikti.

Hiç kalkmaya yeltenmeden Gregor kemerinden kılıcını çekti ve bedenini korumak için başının tepesindeki havayı kesti. Sıçanlar geri çekilince bu ona ayağa kalkma fırsatı verdi. Hançerini savurup öldürmeye başlamadan önce bir ses beynine ulaştı: "Dur, Yerüstü!"

bir tonda değildi. Twitchtip mi? Yo, o ölmüştü. Ve bu sesi Su Yolu'nu geçtikleri yolculukta ya da sıçan labirentinde yaptıkları inanılmaz dönüşlerde döneminde duymamıştı. Ses, ormanın sıcaklığı, ter, ölümcül ve tatlı tomurcukların anılarını taşıyordu. Kikledi ve konuşana daha fazla odaklanmaya çalıştı. "Lapblood?"

"Evet, benim. Kaldır kılıcını. Seninle dövüşmek için gelmedik," dedi Lapblood.

Gregor yeniden kikledi. Küçük sıçan topluluğu geride duruyordu, hiçbirisi saldırı konumunda değildi. Yavaşça silahlarını kemerine geri koydu. Sıçan olsun olmasın Lapblood'un ona yalan söyleyeceğini düşünmüyordu. Birlikte onca şey yaşadıkları sonra bunu yapmazdı. Üstelik eğer sıçanlar onun kanına susamış olsalardı yerdyecken çoktan işini bitirirlerdi. "Burada ne işin var?"

"Felaket'e karşı Ripred'e katılmaya geldik," dedi Lapblood. "Savaş emirlerimizi almak için onunla bu saatte buluşmam gerekiyordu."

"Gerçekten mi? Kaç sıçansınız?" dedi Gregor. Ekolo-kasyon harikaydı ama yine de gözlerini kullanmayı tercih ederdi. El fenerini yakına ani parlaklık nedeniyle sıçanların gözleri kamaştı. "Üzgünüm," ışığı yere doğru tuttu.

"Burada, tünelden on iki kadam. Ama aşağıdaki mağaralarda yüzlerce bekleyen var," dedi Lapblood.

"Yüzlerce mi?" dedi Gregor. Ölü Topraklar'da Ripred'e...

Gregor duraksadı. Bu sıçanın sesini tanıyordu. Ripred'in kaba homurtusundan daha tizdi. Demek ki bir dişiydi. Ama Twirltongue'inki gibi hipnotize edici gümüş

...Sanki küçük bir sıçan grubu olduğunu biliyordu ama yüz-

...lencesi nereden çıkmıştı?

"Bütün sıçanların lider olarak Felaket'i istediğini mi

saniyorsunuz?" diye sordu Lapblood. "Kendi isteğimizle onun yönetimine gireceğimizi?"

"Aslında evet," diye kabul etti Gregor. "Yani Ripred hariç sizinkilerden pek bir direniş görmedik."

"Demek ki yanılmışın," diye tersledi Lapblood. "Pek çoğumuz o kana susamış çarpık yaratık ve ona akıl verenlerden hoşlanmıyoruz."

"Bunu duymak güzel," dedi Gregor. Lapblood'un yanında oturan daha küçük iki sıçanı fark etti. Enik denemeyecek kadar büyüktüler ama tam olarak yetişkin de sayılmazlardı. "Yoksa onlar...?" Yanılmış olmaktan korktuğu için isimlerini söylemeye cesaret edememişti. "Onlar kim?"

"Flyfur ve Sixclaw. Çocuklarını," dedi Lapblood.

Salgının çaresini bularak kurtarmak için ormana gitmek zorunda kaldığı çocukları. Aynı zamanda Mange'nin çocuklarıydılar da ama o onları tekrar görecektik kadar uzun yaşayamamıştı. Devasa etçil bitkiler tarafından çekilip yenilmişti. Ama enikleri hayatta kalmayı başarmıştı. Gregor onlara yakından baktı. Onlar da ona baktı, korkmuşlardı ama sert görünüyorlardı. "Babanıza çok benziyorsunuz," dedi ve bunu söylerken sesindeki duyguya çok şaşırıldı, onların hayatta kalmasından çok etkilenmiş ve mutlu olmuştu.

"Ya annen?" diye sordu Lapblood.

Sanki en son birisi bunu sorduğundan beri yüzyıllar

geçmiş gibiydi. İnsanlar genellikle annesinin sağlığı hakkında konuşmaktan kaçınıyordu, sanki onun hastalığı yalnızca kötü anıları çağıracaktı gibi. Ama Lapblood işini

biliyordu. "O iyi, sanırım. Yani salgında çok hastalanmıştı ama iyileşti. Yalnızca onu son görüşümde zaturre olmuştu ve onu Fount'a naklettiler. Bu çok iyi oldu çünkü Regalla'daki hastane çok doluydu ama ondan daha sonra hiç haber alamadım. Ripred onu benim için eve götüreceğini söyledi. Savaşın sonra. Bunu kendim yapamayacağım için. Ripred yapacağını söyledi." Gregor saçmaladığını fark edip kendini topladı. "Sorduğun için teşekkürler."

Gregor aniden Lapblood'a dokunmak istedi, elini onun başına koymak, onun ipeksi kürkünü yeniden hissetmek. Ama bunun diğer sıçanlar tarafından tehdit edici görülebileceğinin yanı sıra tuhaf da görüneceğini biliyordu. O yüzden dönüp tünelden ilerledi. "Gelin, Ripred ileride."

Diğer sıçanlar tünelin derinliklerinde beklerken Lapblood onu izledi. Bu iyi olmuştu. Gregor birden fazla sıçanın gelişinin Lizzie'nin panik atağını tetikleyebileceğinden korkuyordu. Ama Ripred'den alışığı için Lapblood'ı gördüğüne sevindi.

"İyi. Gelebilmisin. Kaç kişiyiz?" diye sordu hemen.

"En az yedi yüz. Belki en fazla bin," dedi Lapblood.

Ripred etkilenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı. "O kadar çok mu? Boş durmamışsın."

"Bize nerede ihtiyacın var?" diye sordu Lapblood. Ripred ona hızlı hızlı yer, zaman ve konum bilgilerini aktardı. Lapblood başını sallayıp Gregor'a döndü ve konuştu, "Or-

manda yaptıkların için sana teşekkür ederim. Gregor onun yaşamını kurtarmıştı ama Lapblood da Bot'u kurtarmıştı. "Ben de sana."

Lapblood burnunu onun bileğine sürdü, bir an sonra gitmişti.

"Bir veda daha," diye düşündü Gregor. Bir sen kez daha. Ama bu bundan sonraki bir iki gün yaşayacaklarının yanında hiçbir şeydi.

Ripred hepsine yataklarına gitmelerini emretti. Gregor'un uykusu derindi ve rüyasızdı. Ripred'in burnu, la omzunu dürtmesiyle uyandı. Gregor gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. Başka kimse kalkmamıştı. "Buraya gel," diye fısıldadı sıçan ve Gregor onu mağaranın dibine doğru izledi. "O gün geldi," dedi Ripred.

"Öleceğim gün," diye düşündü Gregor. Ama yalnızca, "Bu kadar erken mi?" diyebilirdi.

"Evet. Hızlı hareket etmeliyiz. Ama sana özel olarak söylemem gereken bir şey var," dedi Ripred. Zaman Kehaneti'ndeki belli bir dize hakkında.

Savaşının ölümlü. "İşte başlıyoruz," diye düşündü Gregor. Kendini vedaya hazırlamışken sıçandan bundan sonraki sözleri duymayı hiç beklemiyordu.

"Konu şu ki..." dedi Ripred. Herkesin hâlâ uyuduğundan emin olmak için etrafına bakındı. "Konu şu ki, ben Sandwich'in kehanetlerine inanmıyorum."

BÖLÜM

23

Gregor'un şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Ne? Ama sen... her zaman söylenenleri yaparsın."

"Hayır, yapmam. Eğer orada yazanlara inansaydım Felaket'in peşinden kendim koşup öldürmeye çalışırdım sence? Bu çok anlamsız olurdu. İnanyormuş gibi yapardım, hatta kısa süreler boyunca kendimi ikna etmek için inanmaya çalışırdım çünkü burada herkes inanıyor. Yani onlara bir şey yaptırmak istiyorsan bunu kehanetlere uydurman lazım, anladın mı?" dedi sıçan.

"Pek değil," dedi Gregor. Ripred neler söylüyordu?

"Bak, bir sürü şeyden bahseden yüzlerce kehanet var. Yeterince zaman geçince değişik olaylar bir araya gelir ve bir şeye benzemeye başlar. Salgını ele alalım. Burada daha önce de pek çok salgın oldu. O kehaneti onlardan

herhangi birine uydurabiliriz," dedi Ripred.

"Ama sen hep onları yorumlamaya çalışıyor gibisin," dedi Gregor.

Buna mecburum. İlk önce ben mantıklı bir yorumla ortaya çıkmazsam başka biri daha çlgün bir şeyle çıkar," dedi Ripred. "Sonra işin yoksa herkesin aklındakini değiştirerek için uğraş dur."

"Peki ya ormandayken? Karıncalar Yıldız Gölgesi bitkilerini yok edince hepimiz pes etmiştik," diye itiraz etti Gregor.

"Ben o zaman Nevece'ın Yıldız Gölgesi'nin çare olacağı konusunda haklı olduğunu düşünmüştüm. Bitkiler ti. Kehaneti yanlış yorumlamış olabileceğimizi söylemek sizi harekete geçirmenin tek yolu. Ben de öyle yaptım. Böylece düşünmeye devam ettik. Ve sonunda çaresini bulduk. Bunu yapmasaydım orada hep birlikte oturup ölene kadar ağlaşırdınız," dedi Ripred.

Gregor somurttu. "Peki ya savaşçı olayı? Ya benim uçuruma atlamam?"

"Belki sen kehanet bunun yapılacak tek şey olduğunu söylediği için atladın," dedi Ripred. "Belki o fareleri öldürmekle ilgili çocuk şarkısı yalnızca bir çocuk şarkısıydı. Belki Sandwich kendini odalara kilitleyip duvarlara çlgün şirler yazan zirdelinin tekiydi. Ve belki... sen ölmeyeceksin."

Ölmek mi? Bu sözler Gregor'a kamyon çarpmış etkisi yaptı. Bu mümkün müydü? Hayır, herkes onun öleceğini biliyordu. Bunu Ripred'e kanıtlayabilirdi. Gregor onun çürütemeyeceği bir olay bulmak için kendini zorladı.

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

"Bunu açıklamanın güç olduğunu biliyorum. Belki de o öyle söylediği için Hamnet bir tıslayan buldu ve Hazard'ın annesi hayatına girdiğinde itiraz etmedi. Yoksa garip bir rastlantı olurdu. Böyle şeyler olabiliyor. Neyse, Nerissa Sandwich değil ve biz şu anda ondan söz ediyoruz," dedi Ripred. "Zaman Kehaneti, Bot'u ne kadar çabuk Lizzie'yle değiştirdiğimize baksana. Tam olarak neden söz ediyor? Savaştan mı? Burada zaten hep savaş var. Şifre mi? Her savaşta yeni bir şifre kullanılır. Savaşın ölümlü mü? Prensesleri bu kadar çabuk değiştirebiliysek neden savaşçıları değiştiremeyelim? Bu karmaşanın sonunda binlerce ölmüş olacak. Ama onun sen olacağına ikna olmuş değiliz. İki öfkeci arasında, bence sen Felaket'i yenebilirsin. Bence sen ondan daha iyisin. Ve Sandwich'in saçmalıkları bunu değiştiremez. Tabii sen buna izin vermezsen. Bu yüzden savaş, Yerüstü Gregor. Ve bir an bile kötü sonun kaçınılmaz olduğunu düşünüp gardını indirme!"

Bu yeni düşünce biçimi Gregor'un başını döndürmüştü. Sandwich'in kehanetlerini kendi kafalarından doldurdukları düşüncesi. Kararlarını onun sözlerine dayandırmak. Kuşkuyla gülümsedi. "Ben de bana veda edeceğimi sanmıştım."

"Hiç şansın yok," diye homurdandı Ripred. "Bu söylediklerim aramızda kalsın. Benim gerçekte neye inandığımı ortaya çıkarsa bütün güvenilirliğimi kaybederim. Gel, diğerlerini uyandıralım. Uzun bir gün olacak."

"Peki... ya Nerissa? O daha küçük bir kızken Hamnet'in ormana gideceğini ve on yıl sonra yanında bir tıslayan ve bir çocuk olacağını söylemişti."

Gregor Bot'u gıdıklayarak uyandırınca Bot kıkırdamaya başladı. "Bırak! Daha uykum var!" dedi ve daha fazla gıdıklanmak için üç kez daha uykuya dalmış numarası

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

yaptı. Gregor kahvaltı etmesi için onu kucağına alınca Bot onun göğsünü dürttü. "Kendine benziyorsun yine," dedi. "Kendime mi benziyorum?" diye sordu Gregor. Sonra onun ne demek istediğini anladı. Bir süredir Bot la yalaşmıyordu. Gülümsemediği anlar bile çok nadirdi. Ama Ripred'in sözleri Zaman Kehaneti'ni okuduğundan beri unuttuğu bir şeyi geri getirmişti: Umut. Hayatta kalabilirdi. Sandwich yanılmış olabiliirdi.

Belki de sıçan iyi dövüşün diye yalan söylüyordu. Ama sanmıyordu. Ripred'in kehanetlere inanmıyor oluşu pek çok şeyi açıklıyordu. Felaket'i kendisinin öldürmeye çalışmasını, Bot'un yerine Lizzie'yi bu kadar kolay geçirmesini ve Nerissa'nın geleceği görme yeteneği konusunda bu kadar alaycı olmasını. Büyük ihtimalle onun insanları kontrol edecek bir oda dolusu yeni kehanetle ortaya çıkmasını istemiyordu. Ripred kehanetleri işine geldiği gibi kullanmaktan çekinmemişti. Gregor'u defalarca onlara göre yönlendirmişti. Hatta savaşının ölümünü Gregor'u Lizzie'nin kalmasına ikna etmek için kullanmıştı. Ama zaten sıçan istediğini elde etmek için ne gerekirse yapardı.

Gregor bir şeyi daha fark etti. O da kehanetlere inanmak istemiyordu. Yalnızca ölümünü öngördüğü için değil aynı zamanda Sandwich'ten tiksindiği için. Artık Regalia olan topraklardan atmak için kazanları nasıl katlettiğini öğrendiğinden beri Gregor adamdan olabildiğince uzak durmak istiyordu. Onun gözden düşmesini istiyordu. Onun rehberliğini reddediyordu. Ripred ona yeni bir yol önermişti.

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

onu durdurmalıyım. Sandwich öyle dedi diye değil, ben öyle istiyorum diye. Ve Ripred haklı. Ben Felaket'ten iyiyim. Ve bunu başarabilirim," diye düşündü.

Böylece Gregor en çok korktuğu şeyi yapmayı kolayca atlattı: Kız kardeşleriyle vedalaşmak. Pembe sırt çantasını düzenledi, su şişelerini doldurdu ve son kalan el fenerine taze pil koyarak saklamaları için onlara verdi.

"Savaşta sana el feneri gerekmeyecek mi?" diye sordu Lizzie endişeyle.

"Şu ekolojasyonu olayını çözdüm," diye Gregor kulağına fısıldayınca gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Vay canına. Bana da öğretir misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Gregor. "Buraya bak." Satranç setini çıkardı. "Müzedede buldum. Senin olsun."

"Temelli mi?" diye sordu Lizzie. "Jedidiah'nın bir satranç tahtası vardı ama böyle muhtaslı değildi."

"Evet. Bunu gerçekten kınanacak," dedi Gregor.

Bot burnunu sırt çantasına sokmaya çalıştı. "Benim he-di-yem nerede?"

"Hediye mi?" diye sordu Gregor. Halâ folyoya sarılı duran Bayan Cormaci'nin yulaflı kuru üzümünü kurabiyelerini çıkardı. "Kurabiyeler de senin."

"Ah!" dedi Bot. "Hepsi benim mi?"

"En az bir tanesini Ripred'e verirken iyi oluz," dedi Gregor.

"Yalnızca ben ve Felaket. Onunla dövüşeceğim çünkü o bütün o masum fareleri ve insanları öldürdü, bu yüzden

• 288 •

BOT nehrin kulağına doğru, nina ka tatesini daha sonra Ares'le birlikte yemeleri için Gregor'un cebine tıktı. Artık gitme zamanı gelmişti. Gregor iki kız kardeşini kolla-

• 289 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

nna aldı ve sıkıca sarıldı. "Uslu durun, tamam mı?"

"Tamam," dedi Lizzie.

"Ben usluyum," dedi Bot.

"Biliyorum. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz," dedi Gregor.

"Yakında görüşürüz," diye tekrarladılar aynı anda.

Ripred Ares'e Tartarus Düzlüğü'ndeki konumları için gerekli talimatları vermişti. "Unutma Gregor, seni öldü biliyorlar. Bu yüzden Felaket ortaya çıkana kadar sakın seni görmelerine izin verme."

"Anladım," dedi Gregor.

"Tamam. Yüksekten uçun! İkinci de," dedi Ripred.

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor. Ve Ares havalandı. Artık Gregor için karanlık olmayan karanlıklarda uçtular. Klikler ve öksürükler daha parlak sonuç verse de o görmek için soluğunu kullanmaya odaklandı. Görüşü çok net olmasa da soluk alış ve veriş arasında kesilmeden görebilmeyi başarıyordu. Ve solukla görmeye çalışırken giderek ortam netleşiyordu. Bir saat kadar sonra hedeflerine vardılar. Ares küçük bir tünelin büyük kaya yığınlarından oluşan duvarının önünde yere kondu. Gregor onun arkasındaki boşluğu hissetti. Dikkatlice indi ve duvara doğru ilerledi. Üzerinden başını uzattığında derin bir soluk verdi. Zihninde oluşan mağara o kadar büyüktü ki diğer ucunu bulamıyordu. Duvarlar dik açıyla yükseliyordu. Uzakta ve

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

di. Normalde Gregor onların kendi kokusunu almasından endişelenirdi. Ama hava Gregor'un ilk yolcuğundan hatırladığı, doğal kokularını bastırması için Ripred'in onları geçirdiği tavanından sülfürlü sıvılar damlayan mağaralar-daki gibi yoğun bir çürük yumurta kokusuyla kaplıydı. Bu kez koku sanki mağara boyunca akan kötü kokulu bir nehrin sularının buharının havaya karışmasından kaynaklanıyor gibiydi. Bu mesafeden bile Gregor o surlarda canlı hiçbir şeyin bulunamayacağından oldukça emindi.

"Yani burası mı Tartarus Düzlüğü?" diye fısıldadı Gregor Ares'e.

"Evet. Görebiliyor musun?" diye yanıtladı yarsa da fısıldayarak.

"Evet. Ripred sonunda ekolojasyonu kafama sokmayı başardı," dedi Gregor. "Çok havallı olduğunu kabul etmi-liyim. Felaket'i ortalarda görüyor musun?"

"Hayır. Ama buralarda olmalı. Hepsinin buraya gel-mesinin nedeni o," dedi Ares.

Beklemek için yerleştiler. Gregor Ares'e bir kurabiye uzattı ve diğerini kendisi yedi. Eğer sonu ölümle bitecekse ağızındaki son tadın Bayan Cormaci'nin mutfağına ait ol-ması hoş olacaktı. Yine de artık ölmek konusunda o kadar kararlı değildi. Ripred'in söylediklerinden sonra değişmiş-ti. Birden aklına yalnız olmadığı geldi: o bir ekibin yan-sıydı ve Ares'in de Ripred'in düşüncelerini bilmeye hakkı vardı.

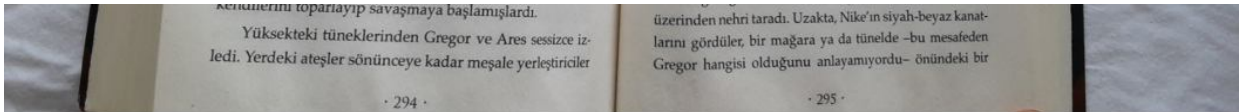
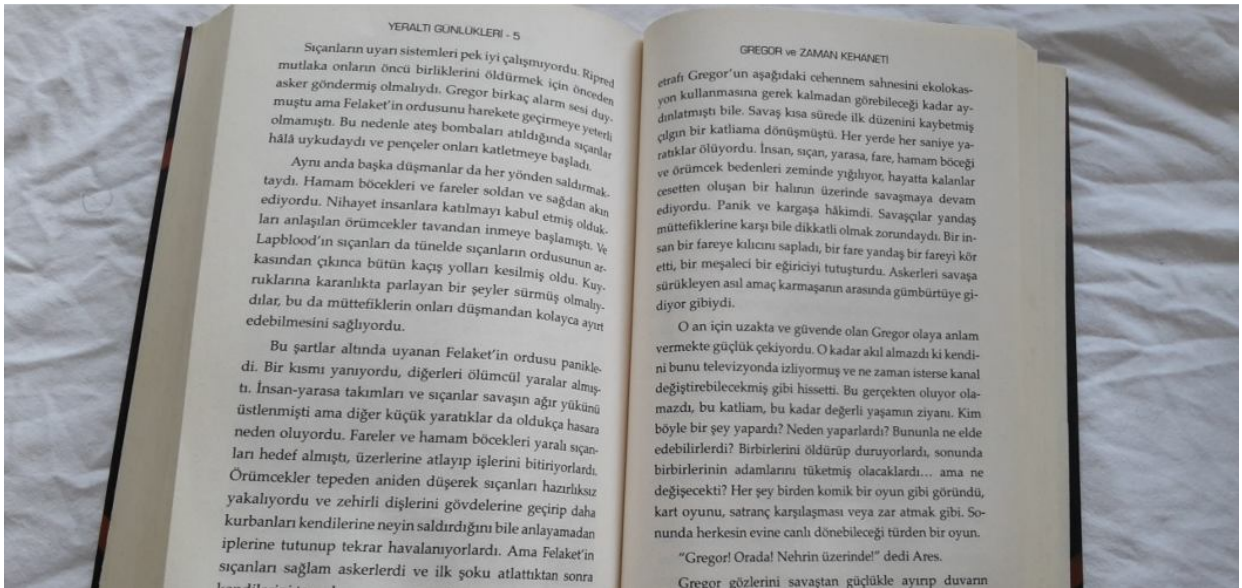
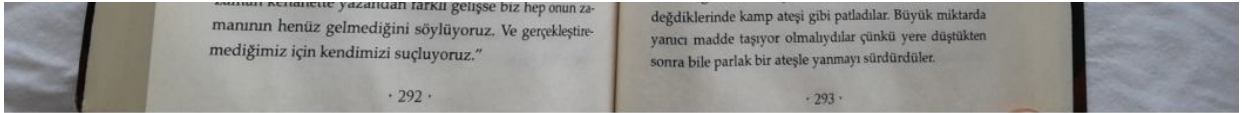
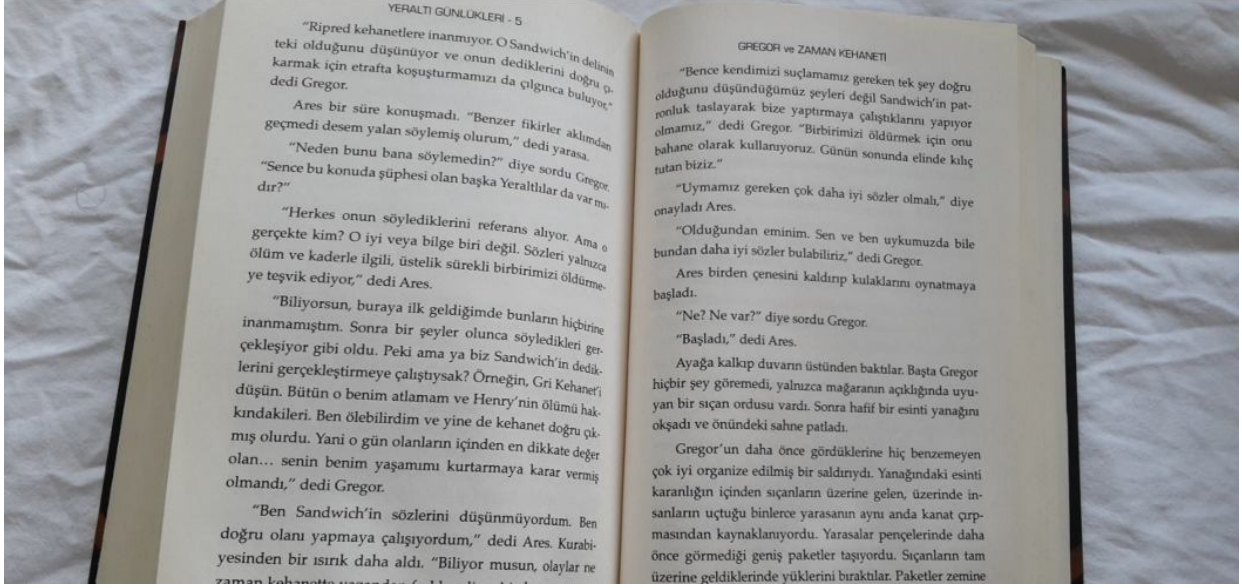
aşağıda zemin Gregor'un şimdiye dek bir arada gördüğü en kalabalık sıçan grubuyla kaplanmıştı. Uyuyan, kıpırdayan, yaralarını yalayan rahatlıkla binden fazla sıçan var-

• 290 •

"Hey, Ares, sır tutabilir misin?" dedi Gregor.

"Bunun yeteneklerimden biri olduğunu söyleyebilirim," dedi Ares.

• 291 •

degdiklerinde kamp ateşi gibi patladılar. Büyük miktarda yanıcı madde taşıyor olmalıydılar çünkü yere düştükten sonra bile parlak bir ateşle yanmayı sürdürdüler.

• 293 •

Gregor'un aşağıdaki cehennem sahnesini ekolojasyona kullanmasına gerek kalmadan görebileceği kadar aydınlatmış bile. Savaş kısa sürede ilk düzenini kaybetmiş çlgın bir katliama dönüşmüştü. Her yerde her saniye yaratıklar ölüyordu. İnsan, sıçan, yaras, fare, hamam böceği ve örümcek bedenleri zeminde yığılıyor, hayatta kalanlar cesetten oluşan bir halının üzerinde savaşmaya devam ediyordu. Panik ve kargaşa hâkimdi. Savaşçılar yandaş müttefiklerine karşı bile dikkatli olmak zorundaydı. Bir insan bir fareye kılıcı sapladı, bir fare yandaş bir fareyi kör etti, bir meşaleci bir eğriçiyi tutuşturdu. Askerleri savaşa sürükleyen asal amaç karmaşanın arasında gümbürtüye gidiyor gibiydi.

O an için uzakta ve güvende olan Gregor olaya anlam vermekte güçlük çekiyordu. O kadar akıl almazdı ki kendini bunu televizyonda izliyormuş ve ne zaman isterse kanal değiştirebileceği gibi hissetti. Bu gerçekten oluyor olamazdı, bu katliam, bu kadar değerli yaşamın ziyanı. Kim böyle bir şey yapardı? Neden yaparlardı? Bununla ne elde edebilirlerdi? Birbirlerini öldürüp duruyorlardı, sonunda birbirlerinin adamlarını tüketmiş olacaktı... ama ne değişecekti? Her şey birden komik bir oyun gibi göründü, kart oyunu, satranç karşılaşması veya zar atmak gibi. Sonunda herkesin evine canlı dönebileceği türden bir oyun.

"Gregor! Orada! Nehrin üzerinde!" dedi Ares.

Gregor gözlerini savaştan güçlüğüle ayırıp duvarın

üzerinden nehri taradı. Uzakta, Nike'in siyah-beyaz kanatlarını gördüler, bir mağara ya da tünelle -bu mesafeden Gregor hangisi olduğunu anlayamıyordu- önündeki bir

• 295 •

kaya girintisinde bir sıçanın karşısında duruyordu. On beş metre üstünde bir kazanın pençeleri dik duvardaki yeni açıldığı belli olan bir deliği genişletmekteydi. Delikten bir sıçan topluluğu yarı tırmanarak yarı kayarak Nike'a doğru gelmekteydi.

"Orada ne yapıyor?" diye sordu Gregor. Nike'in Solovet'in söz verdiği gibi savaştan uzakta, Bot ve Lizzie'nin yanında olması gerekiyordu. Eğer Nike oradaysa kız kardeşleri neredeydi? Yanlarında onları koruyacak yalnızca Temp, Hazard, Reflex ve Heronian varken bir yerde sıkışmışlar mıydı? Neden yalnızca uçup gitmemişti? O sıçanlar üzerinde insan bir takım arkadaşı olmadan tek başına başa çıkabilecek kadar iri değildi. O ne yapmaya...

Ve Gregor kalbini durduran bir şey gördü. Nike'in bulunduğu açıklığın ardından bir ışık demeti çıkıyordu. Işık Gregor'un tanıdığı bir düzende yanıp sönüyordu. Yatak odası duvarına vurarak mutfak masasında kaşıkla, el feneri sinyaliyle... nokta-nokta-nokta-çizgi-çizgi-çizgi-nokta-nokta-nokta... nokta-nokta-nokta-çizgi-çizgi-nokta-nokta-nokta... S.O.S. S.O.S. S.O.S. İmdat!

"Lizzie," diye fısıldadı. Sonra haykırmaya başladı. "Kız kardeşlerim! Kız kardeşlerim orada!"

BÖLÜM

24

Gregor Ares'in sırtına atladı. "Giti!" diye bağırdı. "Giti!" Ares itiraz etmedi ama Gregor'a anımsatmayı da ihmal etmedi: "Öğrenecekler! Hâlâ yaşamun olduğunu!"

Ripred Gregor'a Felaket ortaya çıkana kadar etrafta görünmemesini söylemişti ama artık bunun fazla önemi yoktu. Ares'le ikisi kayalardan başlarını çıkardığı anda adını haykırmaya başlayan sıçanlar üzerinde varlığının ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark etmedi... ya da alırdı.

Gregor onu da dinlemedi. Felaket'le sonra uğraşır- dı, eğer beyaz sıçan ortaya çıkarsa tabii. Şimdi çok daha acil bir görevi vardı. Ve başaramayacaktı. Yapamayacaktı. Ares'e ne kadar sürede nereye kadar uçabileceklerini he-

saplayabilecek kadar çok bınmıştı ve nala çok uzaktaydı- lar. Sıçanlar kazanacaktı. Nike onları engelleyemezdi. Kız kardeşleri parça parça edilecekti ve...

Sonra mağara duvarının dibinde, Nike'in yanında bir şeklin belirdiğini gördü. Hiçbir yaratığın bu kadar hızlı bir biçimde bu kadar dik bir kayalığa tırmanması mümkün değildi. Yalnızca bir kişi. Gregor'un en çok orada olmasını isteyeceği kişi. "Bu Ripred!" dedi Ares. "Eğer içeri girebilirsen sıçanlara arkadan saldırabilirsiniz!"

Nike gözden kayboldu ve kazanların açtığı delikten akan sıçanlar kaya oyuğundan içeri girmeye başladı. Ripred oraya ulaştığında en az yirmi tanesi girmişti. Savaşmaya ara vermeden düşman sıçanların peşinden içeri girip karanlık tarafından yutuldu. Saniyeler sonra Gregor ve Ares içeri daldı ve kendilerini savaşın ortasına attılar. Gregor'un içinde aynı eskiden, öfkeli hissini ilk tatıştığı gibi bir adrenalin patlaması oldu ve hareketlerinin kontrolünü ele geçirdi. Ama o kadar korkuyor, Bot ve Lizzie için o kadar endişeleniyordu ki kendini kontrol edemiyordu. Kılıcının her darbesi ölümcüldü, her anı öldürmeye programlıydı. Kesti, biçti, kılıcın sıçandan sıçana sapladı, başka her şeye karşı ilgisizdi.

Ares'in onun dikkatini çekebilmek için sırtını kamburlaştırarak arkaya bakması ve kafasıyla Gregor'un suratına vurması gerekmişti. "Gregor!"

"Ne?" diye homurdandı Gregor. "Oraya dön, Ares!" Yarasa onu uzaklaştırıyordu. "O sıçanları öldürmem gerek!"

"Şununla başla!" dedi Ares. Yarasa döndü ve tam karışlarında Felaket belirdi.

bir dönüşle kenara çekilince güçlü bir pençe kulağının dibinden geçerken ısıltı çaldı ve mağaranın duvarını tırmalayıp tahtada sürtünen tırnak gibi sinir bozucu bir ses çıktı.

"Daha geniş bir alana ihtiyacımız var!" dedi Ares. Duvarların arasına sıkışmışken Felaket'le savaşamazlardı. Manevra yapacak alana ihtiyaçları vardı.

"Ama kız kardeşlerim..." diye başladı Gregor. Ancak onları bırakması gerektiğini anladı. Onları korumak için Ripred'e ve oraya doğru uçan insanlarla yarasa- larla güven- mesi gerekiyordu. Çünkü Gregor'un olduğu yerde Felaket vardı. "Tamam!"

Ares peşlerinden Felaket'i de sürükleyerek hızla savaşın kalbine doğru döndü. Ama Gregor'un rakibini tartacak kadar kısa da olsa bir fırsatı oldu. Vay canına, Felaket ihtisamlı bir yünkentydi! Önceki karşılaşmalarından dolayı hâlâ yaralı ve acılıydı. Kuyruğunun kökü örümcek ipeğinden yapılmış dev bir kanlı topla tutturulmuştu. Kuyruğunun kaybı Felaket'in denge duygusunu etkilemiş gibiydi çünkü dengesiz hareket ediyordu, neredeyse ilaçların etkisinde gibiydi. Ama asıl değişiklik sıçanın bakışlarındaydı. Akli dengesi bozukluk sınırından zırdeliliğe adım atmış gibiydi.

Diğer yaratıklar etrafından uzaklaşmaya çalışırken Felaket düzlükte altındaki her şeyi ezerek onlara doğru geldi. Yerde yatan cesetler o üzerine basınca ezilip patlıyordu. Pençelerinin menziline kim girese parçalara ayrılıyordu.

"Önceki gibi değil," diye düşündü Gregor. "Bambas-

Kenan kız kardeşlerini kurtarmak için savaşmaya adan Gregor için Felaket sanki intikamını almak için topraktan yükselmiş, yoktan var olmuş gibi geldi. Ares ani-

ka bir rakiple dövüşüyorum." Bir an için dehşetle ürperdi. Ama bunu bastırdı. "Nereden çıktı birdenbire?" diye sordu Ares'e.

"Sağdaki tünelden," diye yanıtladı Ares. "Orayı biliyorum. Sıçanların ülkesine kadar gidiyor."

"Orası geniş midir?" diye sordu Gregor.

"Evet. Geniş bir tünel ve ilerisinde de pek çok mağara var," dedi Ares.

"Gidelim," dedi Gregor. "Birakalım bizim işimize yarasan." Kovalama Felaket'i biraz yorardı ve başkalarını öldürmesini engellerdi. Aynı zamanda Gregor'a da savaşmak için dikkatinin daha az dağılacığı bir ortam sağlardı. Sakin bir ortam istiyordu.

Ares tünele daldı ve Felaket de peşinden küreyerek ve duvarlara çarpa çarpa onları izledi. Meşalelerin ışığı gelmiyordu ama Gregor'un soluk alıp veriş sıklığı için görmekte sorun yaşamıyordu. Tünel, tavanı oldukça yüksek bir mağaraya doğru gidiyordu. Ares yükseldi ama Felaket de imkânsız görünen sıçamalar ve kaya tırmanışlarıyla onları izledi. Önceleri Gregor çevrede başka sıçanların varlığını hissetmişti ama zamanla ya beceremedikleri için ya da istemediklerinden peşlerini bıraktılar. Ares hâlâ yüksekte uçarken sarkıt kayalardan oluşan garip bir tünelden geçip sonunda her yöne milyonlarca kilometre boyunca gidiyor gibi görünen geniş bir açıklığa ulaştılar. Sonunda yere konup bir dakika dinlenebilecekti. Onları kudurmuş bir halde izleyen ve onlara doğru zorlukla gelen Felaket'in sesini dinlediler.

"Burası olur mu?" diye sordu Ares.

"Mükemmel," dedi Gregor.

Felaket son bir dev adımı düzlüğe ulaştığında Ares

javalandı. Bu kovalamaca işi çok iyi bir fikir olmuştur. Felaket tükenmişti, soluk soluğaydı ve ağzından köpükler sarkıyordu. Yüzündeki pek çok yara yeniden açılmıştı. Örümcek ipeğinden bandajını bir yerlerde düşürmüş olmalıydı çünkü kuyruğunun kökünden kan akıyordu.

"Sonunda baş başayız," dedi Gregor. Ama değişildi.

"Biraz dinlen," dedi yatıştırıcı bir ses. "Onu yok etmeden önce biraz sakinleş."

"Twirltongue," dedi Gregor Ares'e. "Nereden çıktı?"

"Bilmiyorum," dedi Ares. "Tartarus Düzlüğü'nde yanardağ." Felaket onu yol üzerinde bir yerlerden almış olmalıydı. Surtundan atlayıp bir kaya birikintisinin üstüne tırmandı. Karşılaşma için güzel ve güvenli bir yeri. Gregor onun sapaşaglam olduğunu gördü, hiç yararı yoktu. Gümüş kürkü kusursuz ve taralıydı.

Gregor onu fırsat varken ortadan kaldırmalıydı. Felaket'i bu korkunç hale getiren ve bütün planları yapan oydu. Twitchtip'in ölümüne karar veren de o olmalıydı. Twirltongue ve ipeksi ses tonu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki! "Çok iyi gördüm seni, Twirltongue," diye bağırdı Gregor. "Biraz fazla iyi. Olaylara pek karışmıyorsun galiba, değil mi? Yalnızca Felaket'i gönderiyorsun herhalde, kuyruğunu, orasını burasını kaybetmiş diye?"

"Kuyruğum mu? Kuyruğum mu?" dedi Felaket. Ken-

di etrafında dönüp daireler çizerek kuyruğunu aramaya başladı. "Kuyruğum!"

"Bir kralın kuyruğa ihtiyacı yoktur," dedi Twirltongue.

"O kral olmayacak," dedi Gregor. "Olacak mısın, Perilpelt?"

Gerçek ismini duymak Felaket'in dikkatinin kuyruğundan ayrılmasına neden oldu. "Ben kralım. Ben şimdi den kralım! Sıçanlar beni izliyor!"

"O zaman neden sana saldırmaya gelmişler? Üstüne bir de eğrililer, sürünenler, insanlar, uçanlar ve kemirgenler," dedi Gregor. "Bütün o kemirgenler olayı nasıl da başına patladı, değil mi?"

"Twirltongue benim kral olduğumu söylüyor!" dedi Felaket.

"Öyle mi? Sana da böyle göründü mü?" dedi Gregor.

"Çünkü ben buradan baktığımda kendisi başa geçebilmek için seni öldürtmeye çalışıyormuş gibi görünüyor."

"Ne? Ne?" Felaket o kadar kendini kaybetmişti ki bütün söyleyebildiği bu oldu. Twirltongue'a döndü, gözleri kısılmış, çizgi halini almıştı. "Sen asla başa geçemeyeceksin. Kral benim! Kral benim!"

"Elbette ki kral sensin. Benim gibi sıradan birini kim izler?" dedi Twirltongue hafif bir gülümsemeyle. Ama yavaşça geriliyordu. "Yalan söylüyor!"

"Eğer yalan söylüyorsa neden sen sapaşaglamışsın da ben bu haldeyim?!" diye tısladı Felaket.

"Çünkü krallar atılgan ve cesur savaşçılardır. Yara izlerin senin gücünün simgesi olacaktır. Kimse benim gibi korkak ve zayıf birini izlemez," dedi Twirltongue kavano-

kenanma doğru gerileyerek.

"Hayır. Haklısın. Kimse seni izlemez. Bir daha seni

kimse izleyemeyecek!" Felaket uzandı ve bir hamlede Twirltongue'un başını gövdesinden ayırdı. Dişleri son bir trajik gülümsemeyle ortaya çıkan kafayı bir süre ağzında Ares'e doğru fırlattı. Kafa kötü ve tok bir sesle yere çarpıp kırışmış bir şekilde etrafına baktı. "Twirltongue nerede?" dedi terk edilmiş bir çocuk gibi. "Nereye gitti o?"

Ne Gregor ne Ares yanıt verebildi.

Felaket kafayı bulana kadar burnuyla zemini arastırı. "Twirltongue? Twirltongue? Ölmüş o..." Ağlayıp dövmeye başladı. "Öldü o, öldü..." Sonra üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Onu siz öldürdünüz!" dedi tükürürcesine Ares ve Gregor'a.

"Vay be, buna gerçekten inanıyor!" dedi Gregor kısıp sesle.

"Aynı annemi öldürdüğün gibi!" dedi Felaket.

Ya Felaket bunu o anda uydurmuştu ya da Twirltongue bunu onun zihnine kazıyana kadar tekrarlamıştı, Gregor'un hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği üç buçuk metre boyunda bir sıçanın ona doğru geldiği ve uzun zamandır beklenen dövuşün başladığıydı.

Ares sıçanın ilk saldırısından dönerek kaçabilirdi. Yarsa bir tur atıp tekrar dönene kadar Gregor'un öfkeci hali doruk noktasına ulaşmıştı. Ama kontrol edebiliyordu. Hatta hareketlerini o kadar büyük bir kesinlikle gerçekleştiri-

yordu ki güç duygusundan başı döndü. Bu yeni bir duyuydu. Bu güç. Bu ölümcüllük. Demek Ripred hep böyle hissediyordu.

"Yüzüne git!" dedi Gregor. Bu yöntem daha önce işe yaramıştı ve bu kez Felaket'in karşılık verecek bir kuyruğu yoktu.

Ama Regalia'dayken Felaket'in hareketlerinde biraz da olsa mantık vardı. Şimdiyse davranışları tuhaf ve tahmin edilemezdi. Artık kendini hiç düşünmüyordu, yalnızca Gregor'un ölmesini istiyordu. Felaket onlara tekrar saldırı, Gregor'un ataklarına karşı koymaya çalışmıyordu bile. Pençeleri Ares'in kanadına, Gregor'un koluna isabet ederken kendisinde açılan yaralara aldırımıyordu.

"Geri çekil!" diye bağırdı Gregor ve Ares Felaket'in menziline çıktı.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi Gregor, sol kolundaki yaradan akan kanı durdurmak için gömleğinin kolunu sıkıya çekti.

"Dengesini kaybetti," dedi Ares.

"Bunu kullanalım," dedi Gregor.

Ares Felaket'in etrafında düzensiz daireler çizerek ona doğru dalmaya başladı. Sıçan kısa sürede yönünü kaybetti, oradan oraya savrulmaya başladı ama hâlâ vahşice savaşıyordu. Gregor pençelerine zarar vermeyi başardı ama kılıcının onunla tek teması bu kadarla sınırlıydı.

"Onun işini bitirmek istiyorsam daha yakınına gitmem lazım!" dedi Gregor.

"Eli kılıcını bırak!"

Gölük attı ve geriye çekilerek Gregor'un kılıcının kurtulmasını sağladı.

"Çık!" diye haykırdı Gregor. "Çık buradan Ares!" İçinde bir dehşet duygusu vardı. Felaket'e bu kadar yakın oldukları pozisyonda bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Yarasa daha kanatlarını açmadan Gregor pençelerden kaçmalarının mümkün olmadığını anlamıştı. Kılıcını Felaket'e doğrulttu ama geç kalmıştı. "Ares!" diye bağırdı Gregor. "Hayır!" Her şey ağır çekimde gibi gerçekleşti, sıçan Ares'in kanadını yakaladı, onu yüz yüze gelecek şekilde döndürerek kendine doğru çekti. Gregor Solovet'in hançerini attı ve iki eliyle kılıcının kabzasına yapıştı. Felaket dişlerini Ares'in boynuna geçirirken Gregor da kılıcını sıçanın kalbine sapladı. Bir an için ölece kıldılar, birbirlerine diş, kılıç ve pençelerle kenetlenmiş bir halde. Sonra Felaket dünya dışı bir ses çıkardı ve boşta kalan pençesini Gregor'un göğsüne savurdu. Gregor havaya savrulup yere çarparken kılıcını bırakmak zorunda kaldı. Eli kaburgasına gitti. Pençe zırhını yırtıp buruşturmuş ve göğsünde ıslak bir delik açmıştı. Parmaklarının altında kalbinin hızlı attığını hissedebiliyordu.

Tepesinde, Ares hâlâ Felaket'in çenesinden sarkıyordu. Sıçan ağzını açınca yarasa cansız bir halde yere düştü. Felaket göğsüne saplı kılıcı çıkarmak isteyerek pençeledi. Sonra hareketsiz kaldı ve yavaşça önce dört ayak üstüne, sonra yere büzülecekmiş gibi yana devrilip en sonunda da

sırtüstü yığıldı. Onların öldüğünü anlamıştı. Hem Ares hem Felaket. Çünkü soluk alan tek bir canlı kalmıştı. O da Gregor'du.

Bunu bilmesine ve bütün acısına rağmen yerde bağına doğru sürünmeye çalıştı. Ares sırtüstü yatıyordu, kanatları tuhaf açılarla duruyordu. Boynunun ön tarafı tamamen parçalanmıştı. Gregor yüzünü yarasanın kendi kanıyla sırtıksıklam olmuş göğsüne yaklaşıp çaresizce bir kalp atışı duymaya çalıştı, onu canlandırmak için bir şans aradı. "Ares? Ares? Gitme, Ares, tamam mı? Yapma." Ama gitmişti. Böyle bir yarayla kimse hayatta kalamazdı. "Ares?" Gregor'un sağ eli uzandı ve Ares'in pençesini bularak tuttu.

Uçan Ares, sana bağlanıyorum.

Sözcükler zihninde yankılandı ama onları dile getiremiyordu. Artık değil.

Hâlâ Ares'in pençesini tutarken, Gregor sırtüstü yuvarlandı ve kendini yarasanın kanadına sarınmış halde buldu. Kanı vücudunu hızla terk ediyordu. Göğsünden süzülüp yerde Ares'in kanına karışıyor, sonra da yerde akararak Felaket'inkiyle birleşiyordu.

"İşte bu," diye düşündü Gregor. "Sonum geldi." Kan o kadar hızlı akıyordu ki ona yardım edecek kimse yoktu, nerede olduğunu bilen bile yoktu. Sandwich haklıydı. Sonunda haklı çıkan o olmuştu. Felaket ölecekti, Gregor ölecekti hatta fazladan Ares bile ölecekti. Onları yüzeyin bu kadar altında bu delikte gömülmüş bulacaklardı sonunda.

"Tamam," diye fısıldadı Gregor kendi kendine. "Tamam. Şövalyeyi düşün." Manastırdaki huzurlu, sakin yüzü

sonuç olacağını düşündü. Nasıl olsa bir daha New York'a dönemeyecekti. Bu gülünç bir hayaldi. Bütün bu olaylardan sonra nasıl dönebilirdi? Böyle birine dönüşmüsen? On iki yaşında bir çocuk, bir savaşı, bir katil nereden evinde olurdu? Yerüstü'nde değil. Yeraltı'nda mı? Hayır, sonu Ripred gibi olurdu. Ares gibi. Tehlikeli bir tip. Güvenilemez. İssiz bir yerde hayatını tamamlamaya çalışan biri. Çünkü insanlar onu savaş sırasında ne kadar seversen sevsin normal zamanda ne olacaktı? Gregor'a uygun bir yer yoktu. Ne yukarıda, ne aşağıda ne de arada.

O Felaket'ten çok farklı değildi. İkisi de daha ne olduğunu anlayamadan kendilerini bütün bu karmaşanın ortasında bulmuşlardı. İkisi de bu savaşta rol almak için kullanılmışlardı, Felaket sıçanlar tarafından, Gregor insanlar tarafından. Ve ikisi de bunu hayatlarıyla ödüyor. Ölmeleleri herkesin rahatlamasına neden olacaktı.

Belki Gregor'un ailesi hariç... ama onların onun neye dönüştüğünden haberi yoktu... ne kadar çok öldürdüğünden... ve bunu asla öğrenmemelerini diledi...

Mağaradan gelen imgeler soluyordu. Artık derin soluk alamıyordu. Dünyanın kayıp gittiğini hissedebiliyordu. "Tamam," diye fısıldadı kendi kendine. "Tamam."

Uzakta, saf, mavi bir ışık belirdi. Bu insanların sözünü ettiği o ışık olmalıydı. İnsanların ölümden döndükten sonra anlattıkları. Bir tünele giriyorsun. Orada bir ışık

var. Daha önce ölmüş olan sevdiğin sana doğru geliyor. "Belki Ares oradadır," diye düşündü Gregor. "Belki beni bekliyordur."

Artık acı hissetmiyordu ve Gregor hareket ettiği duy-
gusuna kapıldı. Mavi ışığa doğru gittikçe daha yaklaşıyor-
du. Birkaç saniye sonra ona ulaşmış olacaktı. Ona ulaşmak
istiyordu. Mavinin içinde çözünmek. Neredeyse oraya
varmıştı.

Sonra her yer karardı.

BÖLÜM

25

A lında bir serpinti hissetti. Kum olabiliirdi. Kumsal-
da mıydı, güneşin altında uyuya mı kalmıştı? İşte
yine oldu. İnsanlar biraz dikkatli olmalıydı. Etrafa
kum sıçratmak falan. Keşke daha iyi bir yer bulsaydı. Ama
mağarada ölümler aklında çok farklı şeyler... Dur! Mağa-
rada ölümler mi? Neredeydi?

Gregor'un gözleri birden açıldı. Üzerinde hastanenin
tavanı meşalelerle iyice aydınlatılmıştı. Bot'un yüzü görüş
alanına girdi. Elindeki kurabiyeden bir ısırık alırken yüzü-
ne kırıntılar yağdı. "Selam, seni!" dedi. Bir şeyler tamamen
yanlış gitmiş olmalıydı. Hâlâ hayattaydı.

Bot kurabiyeden bir ısırık daha alınca kırıntılar gözle-
rine kaçmasını diye onları sıkıca yumdu. "Çok uzun uyudun.
Beklemekten yoruldum." Biraz cansız görünüyordu.

"Üzerine kırntı döküyorsun, Bot," diye fısıldadığını

duydu Lizzie'nin.

İkisi de hayattaydı. Ripred onları bir şekilde kurtarmış
olmalıydı.

"Gregor?" dedi bir daha duymayı hiç ummadığı bir
ses. Babası üzerine eğildi, yüzü yaşlanmış görünüyordu.
"Nasıl? Benim küçük adamım nasıl?"

Babası mı? Babasının burada ne işi vardı? Ve neden öl-
memişti? Mavi ışık nereye gitmişti? O kuş uçmaz kervan
geçmez yerde onu kim bulmuş olabiliirdi?

"Beni anlayabiliyor musun, Gregor?" diye sordu baba-
sı. Gregor onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Evet." Sesi çok paslı, neredeyse anlaşılmasız çıkmıştı.

"Selam, baba. Buradasın."

"İlk fırsatta geldim," dedi babası. "Seni eve götürmeye
geldim."

Gregor yavaş yavaş bedeninin farkına varmaya başla-
dı. Büyük bir çabayla ayak parmaklarını oynatmayı başar-
dı. Neden bu kadar güçsüzdü? Ne kadar zamandır bura-
daydı? Sağ elinin parmaklarını oynatmaya çalıştı ama bu
imkânsızdı. Sol kolu panikle fırladı ve büyük bir acı bütün
bedenine yayıldı, göğsü, of, göğsü! Kolu hemen geri dü-
tü. Ağrı büyüktü ama hâlâ oradaydı. Kıpırdamasa daha iyi
olacaktı.

"Sonunda uyanmaya mı karar verdin?" Howard'ın gü-
lümsemesi o kadar sıcaktı ki Gregor da ona gülümsemek-
ten kendini alamadı. Yüz kasları tutuk ve uzun zamandır
kullanılmamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Ölü Topraklar'dan iki ceset..."

Bazıları, ben de dâhil, bunun senden çok pasta aşkına ya-
pıldığını düşünüyor."

"Pasta mı?" dedi Gregor. Ve aniden her şey açıklığa ka-
vuştı. "Ateş böcekleri olamaz."

"Ya, evet. Eski ve değerli dostlarımız Parlak Foto ve
Zap," dedi Howard.

Bu her şeyi açıklıyordu. O güzel, mavi ışık başka bir
dünyadan değil, Parlak Foto'nun poposundan geliyordu.
Gregor canının yanmasına neden olmasına karşın gülme-
sini engelleyemedi. Her şey o kadar saçmaydı ki.

"Son iki haftayı bir odaya kapanıp mutfakta ne var-
sa tuknarak geçirdiler. Senin iyileştüğünden emin olmadan
buradan ayrılmaları mümkün değilmiş. Luxa'nın da onla-
rı burada tutmak için kendi nedenleri var," dedi Howard.

"Neyse, Gregor, ne kadar kötü hissediyorsun?"

"Çok kötü," dedi Gregor. "Bütün vücudum ağrıyor."

"İyi. Demek ki sinir sistemin sağlam. İç bunu," dedi
Howard, başını kaldırmasına yardım ederek ona birkaç
ilaç ve biraz su verdi.

"Parmaklarımı kıpırdatamıyorum." Gregor sağ tarafı-
na göz atarken orada hâlâ elinin olması için dua ediyordu.

"Evet. Şey. Zamanla çalışacak," dedi Howard. Yüzü
solariken nazikçe Gregor'un elini kaldırıp görüş alanına
getirdi. Parmaklarının arasına kenetlenmiş, kanlar içinde
Ares'in pençesi vardı. "Parlayanları elini açmayı başara-

mamış. Zap kemirerek pençeyi koparmayı başarmış. Elini
zorlayarak açmak istemedik, kemiklerini kırmaktan kork-
tuk. Islatıp yumuşatabiliriz... ama kendin bırakmalısın."

Ares. Yarasanın o korkunç son anları Gregor'un gözlerinin önünde canlandı ve gözlerini kapadı. Howard ona birkaç soru daha sordu ama yanıt veremedi.

"Zihninde bütün bunlar olalı yalnızca birkaç dakika oldu. Ona zaman tanımalıyız," dedi Howard ailesine. "Dinlenmeli."

"Kızlar, siz çocuk odasına çıkın. Gidip Dulcet'e bebekler için yardım edin, tamam mı? Ben ağabeyinizle kalırım," dedi babası.

Gregor kendi sesini kulaklarında duydu. "Onun işini bitirmek istiyorsam daha yakınına gitmem lazım!" Kanat çırpması. Felaket'in onları çekmesi. Çenesinin Ares'in boğazına kenetlemesi. Kalbindeki kılıç. İkiye ayrılan göğüs. Düşüşü. Ölüşü. "Ares? Ares? Gitme, Ares, tamam mı? Yapma." Kan içinde yatması. Kana bulanması. Ölüşü. Ölüşü.

Karanlık onu yeniden sarmaya başladı. Ama karanlığın içinden babasının sesini duydu. "Her şey yoluna girecek, Gregor. Şu anda buna inanmıyorsun. Bunun olabileceğini sanmıyorsun. Ama bir gün, sana yemin ederim ki her şey yoluna girecek."

Daha sonra uyandığında yatağının yanındaki iskemlede Mareth oturuyordu. Babası portatif bir yatakta uyuyordu. İki hemşire Gregor'u yastıklarla destekleyerek biraz dikleştirdi ve et suyu çorbası getirdi. Mareth onu yedirmeye gönüllü olunca hemşireler bunu kabul ederek dışarı çıktı.

Bir kaşık dolusu çorbayı ağzına uzattı ve iki haftadır ilk kez Gregor'un boğazına bir şey girdi. Ateş böcekleri Tartarus Düzlüğü'ne ulaşıp Felaket'in ölüm haberiyle birlikte Gregor'un bilingsiz bedenini getirdiğinde Felaket'in güçleri tamamen dağıldı ve insanlarla müttelikleri tarafından kolayca bastırıldı. Zaten o zamana dek Pençe Şifresi'nin çözüldüğünü anladıkları için psikolojik olarak zayıflamışlardı. Lapblood'ın ordusu da çok etkili olmuştu. Felaket'in ölümü onlardaki ruhu parçalayan son darbe olmuştu. Are-nada yakında resmi bir teslim töreni olması bekleniyordu. Sonrasında da şartlar konuşulmaya başlanacaktı.

Sevdiklerine gelince; Vikus iyileşiyordu ama sağ tarafını artık pek kullanamıyordu. Ripred'in tahmin ettiği gibi herkes liderlik için Luxa'dan medet umar olmuştu. Amcası York da teslim için Fount'tan gelecekti. Ve yanında Gregor'un annesini getirecekti.

"O zaman annem daha iyi, öyle mi?" diye sordu Gregor.

"Evet. Ama hâlâ çok güçsüz," dedi Mareth. "Ailenin iyileşmek için daha çok zamana ihtiyacı olacak."

"Başka kimleri kaybettik?" diye sordu Gregor.

"Pek çok kişi," dedi Mareth. "Ama belki hayatta kalanlardan söz etmek daha iyi olur. Ailen, Luxa, Hazard, Aurora, Nike, Howard, Nerissa, Vikus. Ve bütün şifre ekibi hayatta kaldı."

"Hastane ekibi hâlâ gece gündüz çalışıyor," dedi Mareth. "Haydi bakalım, beslenmeye ihtiyacın var." Asker

ve Ripred," dedi Gregor. "Ona annem çok şeyin var."

Mareth gözlerini kaçırıp çorbayı karıştırdı. "Hayır,

Gregor, o başaramadı."

"Ne? Ama herkes mağaradan çıkmıştı," dedi Gregor.

"Orası aslında bir tüneldi. Tartarus Düzlüğü ve başka bir mağara arasında, duvarların ötesinden geçen kısa bir tüneldi. Siçanlar iki taraftan saldırdı. Ripred arka tarafı korumayı başardı, böylece Nike kız kardeşlerini, Hazard, Temp, Heronian ve Reflex'i alıp kaçmayı başardı. Ama Ripred yemildi, aşağıdaki uçuruma düştü. Haber alır almaz oraya bir kurtarma ekibi yollandı. Olay yerine ulaştıklarında oraya yakın bir yerde kovanları olan et yiyen ve uçan bir böcek sürüsü tarafından yenmiş oldukları anlaşıldı. Onları biliyordun. Su Yolu'nda görmüştük."

"Pandora'yı öldüren akarlar," dedi Gregor.

"Evet, aynuları," dedi Mareth.

"O zaman aslında Ripred'i bulamadınız," dedi Gregor inatla.

"Siçan iskeletleri bulduk. Üç tane. Biri iri bir erkekti, düşüşten sağ kurtulmuş ve böcekler üşüene kadar birkaç metre sürünmeyi başarmış," dedi Mareth. "Kurtarma ekibi yalnızca bu kadarına ulaşabilmiş, sonra havalanmak zorunda kalmışlar. Kendin karar ver, Ripred'den başka kim bunu başarabilir?"

"Kimse," dedi Gregor usulca. Yine de inanmıyordu. Ripred'in ölmüş olması. Ripred ölemezdi. O yenilmezdi. O bir öfkeliydi. Ripred'in sözlerini anımsadı. "Bir öfkeli bile sayıca az duruma düşürülebilir, Gregor. Dört yüz kişi

bir olunca." Bir kovanda dört yüzden fazla akar olurdu. Binlerce, binlerce olurdu.

"Bunun yanı sıra ondan hiç haber alamadık. Savaş sırtında bu kadar önemli bir rol oynayan birinin savaş bitince ortaya çıkmaması mantıklı değil," dedi Mareth.

"Evet," dedi Gregor. Ripred'in kaybına Ares'inki kadar üzüldüğüne kendisi de şaşırmıştı. En azından baş Gregor'un kendisine olan hislerini biliyordu. Ripred'e hiç etmemişti. Siçana hiç ona ne kadar hayran olduğunu söylememişti. Belki onu sevmiş bile olabilirdi. Bu aralarında konuşacakları türden bir konu değildi.

"Ben bunu... duymaya... bununla başa çıkmaya... hazır değildim. Son sabaha kadar öleceğimden emindim. Ama sonra Ripred bana..." Gregor sustu. Ripred'in Sandwich'in kehanetlerine inanmadığını söylememesi gerekiyordu. Aslında siçan öldüğüne göre ne fark ederdi? Belki Ripred herkesin ne düşündüğünü bilmesini istedi. Üstelik artık ellerinde kanut da vardı çünkü Gregor'un bu savaşı canlı atlatacağı konusunda hakkı çıkmıştı. Ama Gregor bunu kime söyleyebilirdi? Luxa'ya mı? Vikus'a mı? Bu konuları konuşamayacak kadar zayıftı. "Ripred benimle bir motivasyon konuşması yaptı. Bana Felaket'i yenebileceğimi söyledi."

"Ve yendin," dedi Mareth.

"Kendi başıma değil," dedi Gregor. Sağ eli Ares'in pençesini kavradı, bırakmak istemiyordu ama bırakmak

zorundaydı. Ares geri getirmeyecekti. Pençesini tutmak onu geri getirmeyecekti. Geri kalıyorsa birlikte gömülüyordu. "Howard elimi ıslatabileceğimi söylemişti."

"Sana bir leğen bıraktı," dedi Mareth. Gregor'un yanına koyup elini suya batırmasına yardım etti.

"Kalmama gerek yok, Mareth," dedi Gregor. "Şu anda herkesin yardımı ihtiyacı vardır. Ben iyiyim."

Mareth Gregor'un yalnız kalmak istediğini anlamıştı. "Arada sana uğrar durumuna bakarm," dedi ve çıktı.

Su ılık ve iyi geldi. Yavaşça Gregor'un yumruğu gevşedi. Onu pençeye yapıştıran kan suda çözündü. Birer birer parmakları soyuldu ve katılaşmış parmaklarını germe-yi bıraktı. Pençe elinden ayrıldı ve leğende elinin yanında yüzmeye başladı.

Nereden nasıl çıktysa Luxa elinde bir havluyla yanın-da belirdi. Pençeyi saygıyla aldı ve üzerinde kalan kanı te-mizledi. Tertemiz olunca onu beyaz bir kumaşa sardı ve yanındaki masaya koydu. Sonra yatağın yanına oturdu, Gregor'un elini aldı ve özenle kuruladı. "Yaralanmış gö-rünmüyor. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Boş geliyor," dedi Gregor. Luxa parmaklarını onun-kilerin arasına geçirdi. Cildi su gibi ılıktı ama canlıydı. "Daha iyi."

Birbirlerine söyleyecek milyonlarca şeyleri olma-sına rağmen saatlerce hiç konuşmadan öylece kaldılar. Gregor'un babası bir kabus başlangıcından uyanıp Gregor ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek yatıştırana ka-dar. "Belki sürekli birbirimize bunu söyleyip durursak bir gün gerçek olur," diye düşündü.

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

O kadar halsizdi ki oturmaya başlaması büyük bir beceri, hele odada yürümeyi başarması küçük bir mucize olmuş-tu. Ancak ilk banyosunda durumunun ne kadar kötü oldu-ğu dank etti. O kadar cılız, titrek ve hırpalanmış ki. Göğ-ü ayrı dikilerek kapatılmıştı. İyileştiğinde Gregor Felaket'in son saldırısını anımsatacak beş ayrı iz olacağını görebili-yordu. Bunu Yerüstü'ndeki birine nasıl açıklardı?

Babası sürekli Yerüstü'ndeki yeni hayatlarından söz edip duruyordu. Ve Gregor ona Virginia'daki çiftliğine gitmek istemediğini hatta New York'a bile dönmek isteme-diğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sıcak bir yaz günü havalandırma deliğinden düşen o çocuk gitmiş, hiçbir yerde kendini evinde hissedemeyecek birisi gelmişti. Ama babası nasıl domates ekip bir kısmını yeşilken kurutacak-larından, balığa çıkacaklarından ve Gregor'un yine okul orkestrasına gireceğinden söz edip duruyordu.

Okul orkestrası mı? Hangi müzik aletini çaldığını anımsaması bile bir dakika sürdü. "Saksafon. Atletizm de yapıyordum. Fen derslerimi severdim. Yani o severdi. Baş-ka bir zamandan gelen diğer çocuk," diye düşündü Gre-gor.

Peki, ya kız kardeşleri? Bot düzelirdi. O yalnızca üç yaşındaydı. Süzinence konuşmayı bırakırdı ve büyük ihti-malle her şeyi unutturdu, bu bir bakıma üzücüydü ama bir bakıma da rahatlatıcıydı. Ama Lizzie... Lizzie hiçbir şey unutmazdı. Zihninde dönün duracaklardı. Savaş sona er-

Sonraki birkaç gün Gregor'un uyumaktan ve yemek yedirilmesine izin vermekten başka yapacak şeyi olmadı.

• 316 •

diğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Ayaklarını alba-na alıp bir sandalyede oturuyordu ve yüzü ince ve üzgün-

• 317 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5

dü. İnsanlar onunla konuştuğunda çoğu zaman bunu fark etmiyordu bile. Ripred'in ölümü onu derinden etkilemişti. Bir gece, babaları ve Bot uyurken Gregor ona bu konu-yu açtı. Ripred şifre ekibini neden savaşın o kadar yakınına kadar götürmüştü ki.

"Benim yüzümden. Bunu söylemedi ama gözünün önünde olmamı istediğini biliyordum. Beni korumak isti-yordu çünkü o daha önce..." Lizzie sözünü tamamlamadı. "Silkssharp'ı koruyamamıştı," diye onun yerine ta-mamladı Gregor.

"Bunu sen nereden biliyorsun?" diye sordu Lizzie.

"Bir gece siz konuşurken duydum," dedi Gregor.

"Benim yüzümden öldü, Gregor," dedi Lizzie. "Ben orada olmasaydım o hâlâ hayatta olacaktı."

Ve Gregor'un onu bunun aksine inandırmak için yap-a-bileceği hiçbir şey yoktu.

"Ah, evet, hemen Virginia'ya yerleşip domates eke-lim," diye düşündü Gregor. "Bu her şeyi düzeltir." Ama babasına bunu söyleyemezdi tabii.

Hafta sonuna doğru Gregor artık hastane içinde do-laşabiliyordu. Luxa elinden geldiği kadar çok zamanını onunla geçiriyordu ama şimdiden yeni sorumluluklarıyla oldukça yoğundu. Konsey üyeleri ve Solovet öldüğü ve Vikus da sol eliyle yemek yemeyi öğrenmeye çalıştığı için herkes her şeyi ona soruyordu. İnsan nüfusunun üçte biri silinip gitmişti, Regalia bir yıkıntı halindeydi ve bütün bir kemirgen ırkı evsiz kalmıştı. Halkın gözünde Luxa denge-li ve güçlüydü ama bazen Gregor'un yanındayken başını

GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ

ellerinin arasına alıp tekrar tekrar söyleniyordu, "Ne yap-a-cagımı bilmiyorum." O zaman Gregor onu kollarına alıp zihninde nasıl öldüreceğiyle ilgili bilgiler vardı, onları na-sıl hayata döndüreceğiyle değil.

Neyse ki Luxa'nın güçlü bir destek grubu vardı: Aurora, Mareth, Perdita, Howard, Hazard, Nerissa, Nike ve ellerinden geleni yapmaya çalışan birkaç fare. York ona Fount'tan gönderdiği mektuplarla tavsiyeler veriyordu. Ve Gregor onu Temp'le derin sohbetlere dalmış görünce gü-lümsemesine engel olamıyordu. Ama sonuç olarak bütün kararların yükü onun omuzundaydı.

Asıl ne olacağı belli olmayan teslim günüydü. Felaket'in güçlerinin onun ölümünü öğrenince havlu at-mış olmasına rağmen o gün sıçanların yenilgisi resmî ola-rak açıklanacaktı. Ama insanların tarafında yer almış olan Lapblood gibi sıçanların durumu ne olacaktı? Onlar da düşman sıçanlarla bir mi tutulacaktı? Bu adil olmazdı ama kimilerinin görüşüne göre Lapblood'un orduları insanların kurtarmak için değil, kendilerini Felaket'ten kurtarmak için savaşmıştı. Üstelik iki ırk arasında o kadar büyük bir kin vardı ki her şey olasıydı. Herkes bu teslim olayının he-men arkasından asıl sorunun geleceğini biliyordu, "Şimdi ne olacak?" Ve Luxa'dan, Regalia'nın başındaki kişi olarak bu soruların yanıtlarını vermesi beklenecekti, toprakları kim yönetecek, canlılar ölümlerini yaptıklarını nasıl ödeye-cek ve sıçanlar dost ve düşman diye ayrılacak mıydı? Kar-

maştık işlerdi.

Gregor bir keresinde, Luxa ile Nerissa Zaman

• 318 •

maştık işlerdi.

Gregor bir keresinde, Luxa ile Nerissa Zaman

• 319 •

Kehaneti'nin son dizelerini çözmeye çalışırken odaya girmişti...

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE,
SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE,
KAPI ÇALINCA GÖRMEZDEN GELME
YA DA TIKLAMA TIKLAMA TIKLAMA
KEMİRENLER SENİ UYKUDA YAKALARSA
ONLAR PLAN YAPARKEN ÖLÜP GİDECEKSİN
KEMİRENLERİN PLANINI BOZMAK İÇİN
PENÇE ŞİFRESİNİ ÇÖZMELİSİN

... ama onu görür görmez kestiler. Onlara aldırma-
ğını söylemek isterdi. Bunu anlayamıyorlar mıydı? Keha-
netin yanlış olduğunun canlı örneği kendisi değil miydi?
Sandwich'in bir sahtekâr olduğunun? Ama onları nasıl
ikna edebileceğini, Sandwich hakkındaki fikirlerini nasıl
değiştirebileceğini bilmiyordu. O kadar uzun süre onun
sözcükleriyle yaşamışlardı ki.

Teslimden bir gece önce hastanedeki odada Luxa ve
ailesiyle birlikte yemek yerken kapıdan içeri yürüyerek
annesi girdi. Çok zayıftı ve ayaklarını yere sağlam basa-
mıyordu ama yine de yürüyerek girdi ve hiçbir şey söy-
lemeden kollarını açtı. Hepsini ona doğru koştu ve büyük
bir kucaklaşma oldu. Olayın merkezinde yer alabilmek

öpicüklere boğdu, bu onun yalnızca daha çok gülmesine
ve daha fazlasını istemesine neden oldu.

Bir süre sonra Gregor Luxa'nın kapının yanında tek ba-
ğına durmuş ailesinin bir araya gelişini izlediğini fark etti.
Onun da bir zamanlar onu sevecek pek çok kişiye sahip
olduğunu ama artık burada olmadıklarını düşünmekten
dâvet etti ama o başını sallayıp kapıdan dışarı süzül-
dü. Ve sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra Gregor ilk kez ne
kadar şanslı olduğunu anımsadı.

Ertesi sabah Gregor teslim törenine gitmeden önce
Luxa'yla buluştu. Muhteşem, uzun bir elbise giymişti ve
başında değerli taşlarla süslü bir taç vardı. "Vay canına, bu
giysiyle yetişkin gibi görünüyorsun. En az on üç yaşında
gibisin," dedi.

Bu onu güldürdü, yine de oldukça gergin olduğu an-
laşılıyordu. Gregor sade bir gömlek ve pantolon giymiş-
ti. Ve silahlıydı. Onlarsız kendini çıplak hissediyordu.
Yerüstü'ne geri döndüğünde onları takamayacağı nasıl
olsa. Şimdiden bunu düşündükçe ayrıntı acısını hissetme-
ye başlamıştı bile.

Kız kardeşleri ve babası çoktan arenaya uçmuşlardı
bile ama Gregor Luxa'ya onunla birlikte şehirden yürüye-
rek gitmeye söz vermişti. Platform yere inince Gregor yo-
lun iki tarafına dizilmiş insanları gördü. Kimse tezahürat
yapmıyordu. Yine de Luxa geçtikçe eğilerek selam veriyor-
lardı. Pek çok insanın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

İçin boyu çok kısa olan Bot muzmızlanmaya başladı, "Beni!
Beni! Beni öpün!" ve babası onu kaldırıncı herkes onu

Luxa kalabalıkla ilgilendi, başını sallayarak selam verdi,
nadiren elini salladı. Yalnızca bir kez, bir dört yol ağzına

geldiklerinde konuştu. Durdurdu ve etrafındaki enkazı ince-
ledi. Sıçanlar, kazanların da yardımıyla binaları yıkıntıya
dönüştürmüşlerdi. Ayaklarının altındaki kaldırım taşları
kanla ve düşen meşalelerin aleviyle lekelenmişti. Tek kolu
olmayan küçük bir kız onlara boş gözlerle bakıyordu.

"Şehrimin haline bak, Gregor," dedi Luxa. "Yuvamın
haline bak."

Arenanın kapısına geldiklerinde Luxa durakladı. Gre-
gor uzanıp çabucak elini sıktı. Sonra derin bir soluk aldı
ve içeri girdi. Gregor onu birkaç adım gerisinden izliyo-
du. Etraf savaşta önemli rol oynayan her türün elçileriyle
tıktım tıklımdı: Sürünenler, eğiriciler, kazanlar, kemirgen-
ler, uçanlar, kemirenler ve insanlar. Gregor Parlak Foto ve
Zap'ın bile bir sırada oturduğunu fark etti. Onları kurtarı-
ldığı günden beri görmemişti ve onlara teşekkür etmek
aklına bile gelmemişti. Törenden sonra bunu anımsamaya
çalışacaktı.

Onların geçmesi için bir yol bırakılmıştı, yine de uy-
gun bir giriş yapmak pek mümkün değildi çünkü arenanın
zeminini kazanların açtıkları tüneller nedeniyle delik deşikti.
Luxa onların çevresinden zarafetle dolaşmayı becerirken
Gregor onun peşinde hoplayıp zıplıyordu. Arenanın orta-
sında boş bir daire vardı. Önünde üç sıçan bekliyordu.

Luxa dairenin içine adım atarken Gregor kenarda kal-
dı. Aurora da alçalıp tam dairenin dışına kondu. Yakınlar-
da Gregor babasını ve Lizzie'yi görebiliyordu. Mareth, Per-
dita, York ve Howard bir grup halinde duruyorlardı. Nericesi

tepesini görünce Bot ve Hazard'ın da izlediğini anladı.

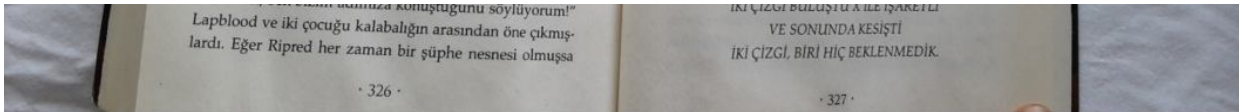
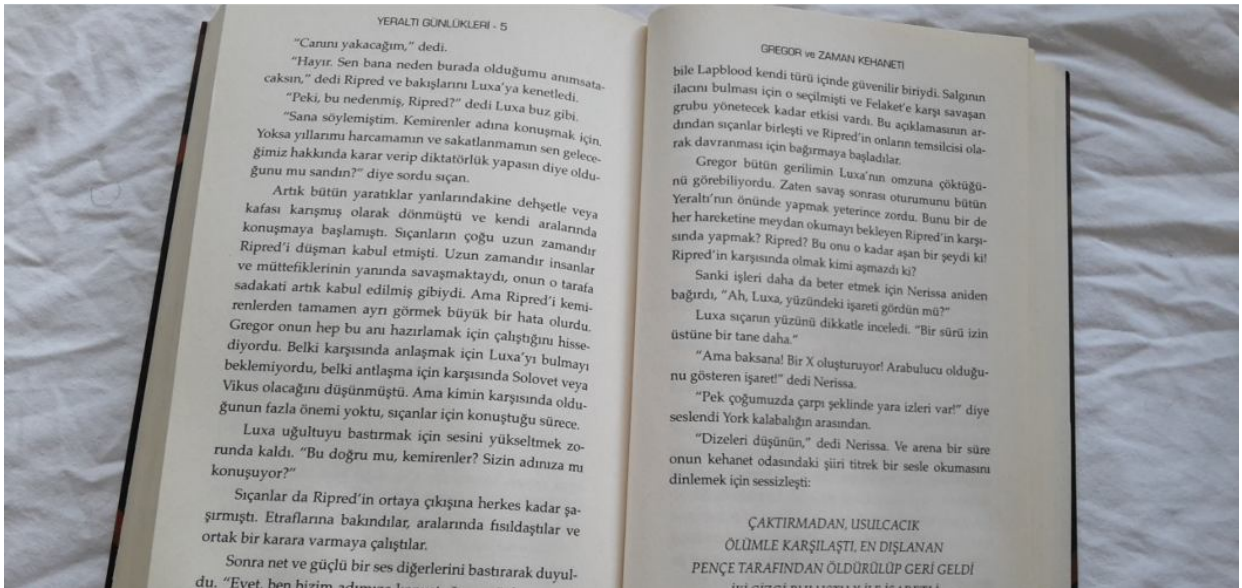
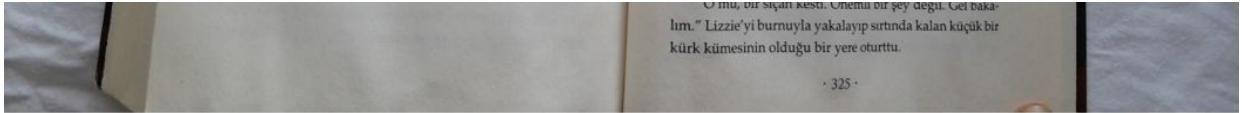
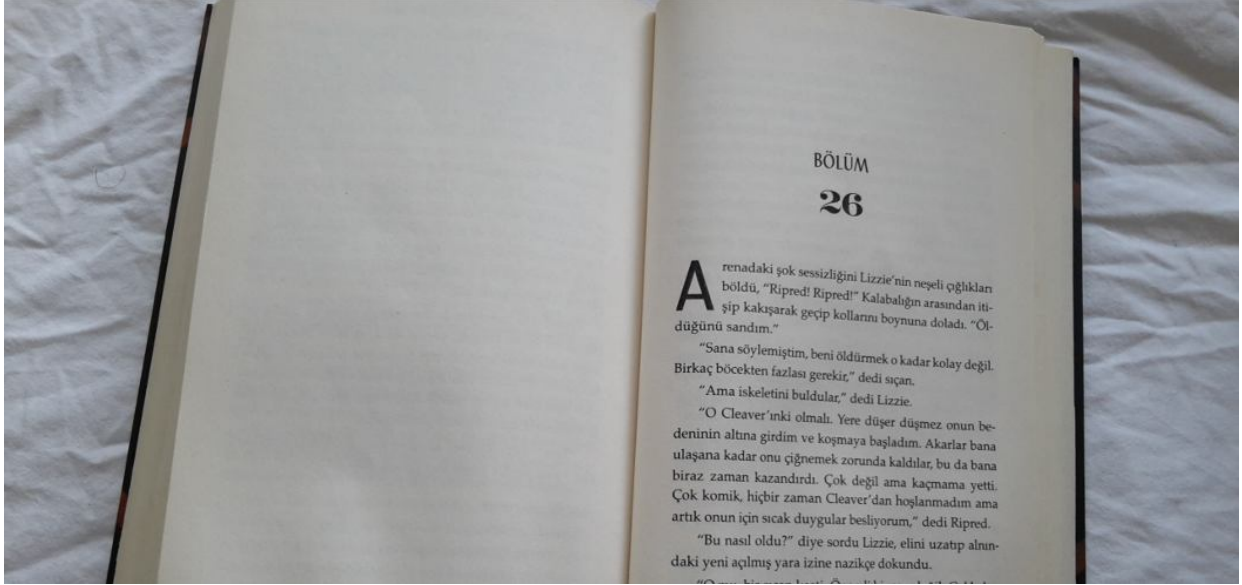
Luxa yerini alırken arenadaki tek tük konuşmalar da
kesildi. Hâlâ gerginse bile bunu belli etmiyordu. Asaletle
raya kötü ve sonuçları ağır olan bir savaşa sona erdiğini
bildirmek için toplandık. Teslim isteğini kabul ediyorum
ve barış antlaşması şartlarını sunuyorum. Kemirenler, si-
zin için kim konuşacak?"

Sıçanlardan biri tam yanıt vermek için öne çıkmıştı
ki bir kargaşa oldu. Kazanların tünellerinden birinin ağı-
zından küçük taşlar ve toprak yükselmeye başlamıştı.
Arenanın boyuncu bir alarm dalgası yayıldı. Herkes önceki
saldırılarından hâlâ çok tedirgindi. Sonra çamurlar içinde bir
yaratığın burnu göründü.

Neredeyse tanınmazdı. Kürkünün yansı ve derisinin
büyük bir kısmı yenmiş, yerine kanlı ve kötü yaralar kal-
mıştı. Arka bacaklarından biri çalışmıyor, arkasında sürük-
leniyordu. Yüzünde yeni bir eğik kesik vardı, önceden var
olan yara izini capraz olarak kesiyordu. Ama sesi kesinlik-
le başkasıyla karıştırılacak gibi değildi.

"Ben," dedi Ripred, kendini daireye doğru sürükler-
ken. "Kemirenler adına ben konuşacağım."

bile bu olay için kendine çekidüzen vermişti. Bir yerde bir
grup hamam böceğinin arasında iki küçük kıvrık başın

"Görmüyor musun?" diye ısrar etti Nerissa. "Tamen Ripred'i tarif ediyor. Çaktırmadan usulca, ölüm, küçül, nefret edilen, öldü sanılan ama hayata dönen. Ve şu! Yani bir insan tarafından, diğer yarı bir kemiren tarafından yapılmış. İki çizgi kesiyor. Ve şimdi insan hattı ve kemiren hattı canlı olarak da birleşti. Luxa ve Ripred'in temsilciliğinde."

Arena çıldırması gibiymi ama Luxa hareket etmeden duruyordu. Kargaşanın biraz azalmasını bekledi ve konuştu, "Kendini arabulucu olarak görüyor musun, Ripred?"

"Şey, kendi borumu öttürüyormuş gibi olmak istemem ama bu Nerissa'nın söyledikleri anlamlı geliyor. Ve eğer o bensem söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmez, değil mi?" dedi sıçan.

Gregor herkesin birbirine bunun doğru olduğunu fısıldadığını, bu kehanetin taşta kazınmış olduğunu söylediğini duyuyordu. Ama sıçan Gregor'a sırtarak ve gözlerini devirerek bakıyordu, "Ne demek istediğini anladın mı?" der gibiydi.

Kanıtlanmanın bir yolu olmamasına rağmen Gregor aniden Ripred'in bu ikinci yarayı kendi kendine yaptığını düşündü. Arabulucu olarak seçilmek karşılığında ödenecek çok küçük bir bedeldi.

"İyi. O zaman kemiren dostlarını barış içinde Bilinmeyen Topraklar'a götürmekte sorun yaşamayacaksın demektir," dedi Luxa.

Bu sözleri duyan...

gidip kimin kalacağına karar verecek." Ama o savaş sırasında bütün bu olanlardan sonra Luxa'nın fikrini değiştirmiş olacağını düşünmüştü. Belli ki değiştirmemişti.

Bu teklifle işler çirkinleşti ve zorlaştı.

"Hayır aksine, bununla şimdiden sorun yaşıyorum. Ekselansları. O kadar sorun yaşıyorum ki açıkçası reddetmek durumundayım," dedi Ripred nükürmesine. "Buna ne dersin?"

"Derim ki, ya barış içinde gidersiniz ya da zorla; bu sizin seçiminiz!" dedi Luxa.

"Eğer başka bir savaş için niyetlendiyse inan bana bunu elde edersin!" diye kükredi Ripred. "Ama açıkçası bunu nasıl yapacağını çok merak ediyorum, sakat ordun, yıkılmış şehrin ve arkada olmak yerine gırtlığında olacak olan benimle!"

"Sana ihtiyacım yok, Ripred. Gregor'a sahibim!" dedi Luxa.

"Öyle mi? Ben olsam buna çok güvenmezdim. Burada kalsa bile senin kararlarını biraz aşırı bulacağından eminim. Belki geçmişte yaşanan özel anlamının hatırasına benim tarafımdan olmayı seçer!" diye tersledi Ripred.

Gregor'un ağız şaşkınlıkla açılmıştı. Bunlar neden bahsediyorlardı böyle? Ne yapmaya çalışıyorlardı? Gerçekten savaşa yeniden mi başlayacaklardı? Ve onlara katılmasını mı bekliyorlardı bir de?

"Kararı ona bırakalım bence," dedi Luxa ve ona dön-

du aslında beklisi de beklenmesi gereken bir şey olsa da Gregor'u bile şaşırttı. Savaşı başlattığında Luxa Gregor'a aynen şunu söylemişti, "Onu boş verebiliriz. Savaş kimin

dü. Arenadaki herkes ona döndü, ne tarafta duracağını öğrenmek istiyorlardı.

"Gerçekten bunu yapacaksınız, değil mi? Yeniden sa-

vaşacaksınız?" dedi Gregor. İçinde bir şeylerin kaynamaya başladığını hissediyordu. "Yani olan biten her şeyi unutacağız. Orman, Ateş Toprakları, Felaket." Sesi yükseliyordu ve ötkeci yönünün kontrolü ele geçirmeye başladığını hissediyordu. "Bütün ölenleri unutacaksınız! Tick, Twitchtip, Hammet, Thalia ve Ares! Ve senin ailen, Luxa! Ve senin eniklerin, Ripred! Haydi, burada bu anı yaşayabilmeniz, bir şeyleri düzeltme fırsatı bulabilmeniz için canını veren herkesi unutalım! Artık öldürmeyi bırakmanız lazım! Aynı şey için savaşıyorduk biz, unuttunuz mu? İkinci de birbirinize yaşamlarınızı borçlusunuz! Bana yaşamlarınızı borçlusunuz! Ve şimdi orada durmuş bana ikinizden birini seçmemi mi söylüyorsunuz? Birbirinizi öldürmenize yardım etmem için hem de?" Gregor Sandwich'in kılıcını bir hamlede kemerinden çekti ve o kadar şiddetle savurdu ki Luxa ve Ripred bile geriledi. "Bilin bakalım ne olacak? Savaşçı ikiniz için de savaşmayacak!"

Ve bu sözleri söyler söylemez Gregor kılıcının keskin kısmını iki elinin arasına aldı ve dizine o kadar şiddetle vurdu ki çelik ikiye ayrıldı. İki parçanın birini Luxa'ya diğerini Ripred'e doğru fırlattı. Boş ellerini havaya kaldırdığında kan akıyordu. "İşte. Savaşçı öldü. Onu öldürdüm."

"Ve böylece Zaman Kehaneti gerçekleşerek tamamlanmış!" dedi Nerissa soluk soluğa.

Gregor başını salladı. Şu kehanet saçmalıklarından söz etmekten vazgeçmeyecekler miydi? Ama uzatmadı, "Neyse. Şimdi ikiniz ne yapacaksınız?"

"Gerçekten de böyle bir gösteriden sonra?" dedi Ripred Luxa'ya. "Çocuk daha öncekinin kanı kurumamışken

yeniden bir savaşa başlamanın saçmalığını gösterdi sanırım. Özellikle de kesiciler sınırlarınızın yakınlarında toplanırlar. Kalabalık tepki verdi ve Ripred herkesin kendisini duymasını sağlamak için dönererek konuştu. "Ah, bunu benim, onlar işimizi bitirmek için bu fırsatı yararlanmayı planlıyorlar ve itiraf etmem gerekir ki bu harika bir zamanlama. Onlar bu kadar güçlü biz de bu kadar zayıfken. Elbette aramızda bazı şeyler daha farklı olabiliyordu..."

"Evet, anladım. O zaman onların gözlerini korkutup vazgeçirebiliriz," dedi Luxa sertçe.

"Bunu geçmişte de yapmıştık," dedi Ripred.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Artık size güvenebileceğimi nereden bilebilirim?" diye sordu Luxa.

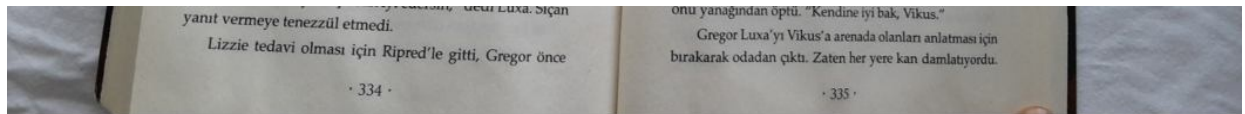
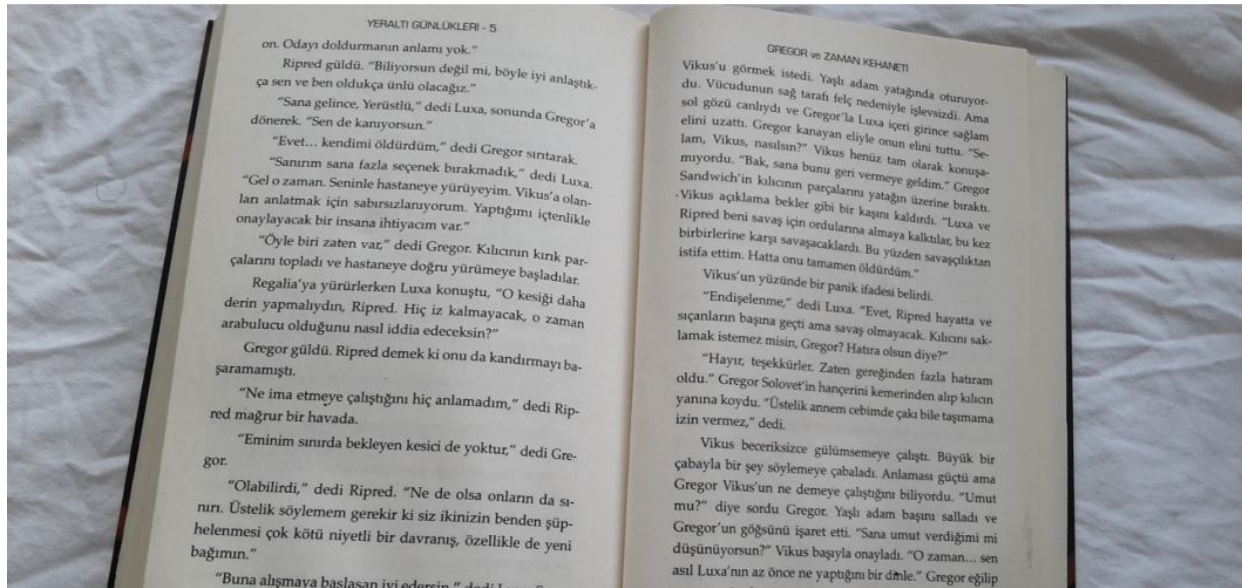
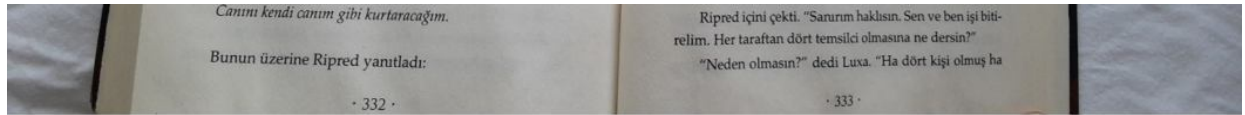
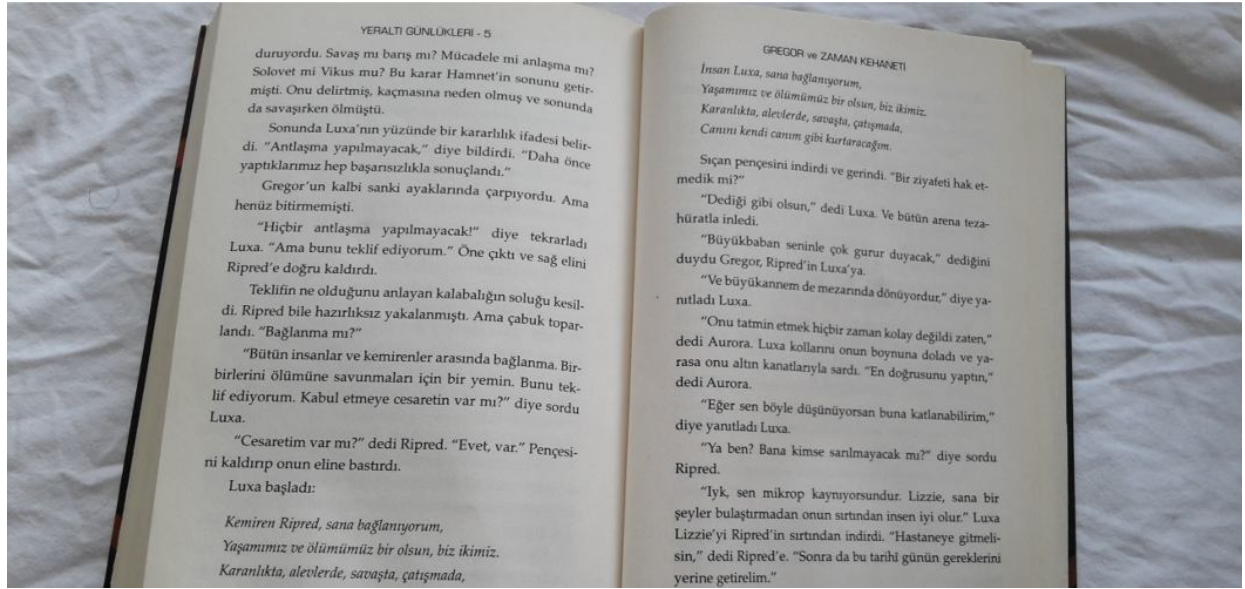
"Bize güvenmek mi? Bizi Bilinmeyen Topraklar'a sürmek isteyen sensin! Biraz güvenceye ihtiyacı olan birileri varsa bence onlar kemirenlerdir!" diye yanıtladı Ripred. "Yani... bilemiyorum ama... bir anlaşma gibi bir şey belki."

"Kimse anlaşmalara güvenmiyor. Bir anda çiğneniyor," dedi Luxa.

"O zaman sen karar ver, Luxa. Dost muyuz, düşman mı, güvenmek mi güvenmemek mi? Seninle benim aramda. Türlerimiz arasında. Nasıl olacağına sen karar ver," dedi Ripred.

Karar anı gelmişti. Gregor Luxa'nın yüz ifadesinden içinde kopan fırtınaları görebiliyordu. Solovet'in kahlı-

nun alevleri Vikus'un anlaşma arzusuyla mücadele ediyordu. Yeraltı'nın kaderine karar vermeye çalışırken bütün o eski nefretler, özvenler, borçlar ve umutlar içinde dönüp

Ripred'le Lizzie'yi bir odada buldu. Bir doktor ekibi sıçanı toparlamaya çalışıyordu, bacağı alçıya alınmış, akarların yediği derisi temizlenip bandajlanmıştı. Onun kadar sert birisine göre Ripred oldukça şamata yapıyordu. Ama Lizzie yanında onu teselli etmek için bulunmasaydı daha beter olacağı belliydi.

Howard Gregor'un elini sarana kadar temsilcilerin toplantı zamanı gelmişti. Lizzie Ripred'in yanında kalmak isteyince Gregor da ona göz kulak olmak için gitti. Toplantı büyük yuvarlak bir masanın etrafındaydı. Gregor ve Lizzie duvarın dibinde oturdular ama her türden dörder temsilciyle, insanlar, sıçanlar, yarasaalar, fareler, örümcekler, hamam böcekleri ve köstebekler masanın etrafında toplandı. Toplam yirmi sekiz kişiydiler ama kısa sürede konuşmaların çoğunu Ripred'in ve Luxa'nın yapmayı planladığı anlaşıldı. Daha az önce bağlanmış bir ikili olarak pek anlattıkları söylenemdi. Ne toprak paylaşımı ne toplanma ne de askeri kontrol konusunda. Araya başka sesler de karışınca konu kısa zamanda geleceği planlanmaktan eski olaylara, birbirlerine zaman içinde yaptıkları kötülüklere döndü. İşler tam fiziksel kavgaaya dönüşecekken Ripred masanın tepesine sıçrayıp bağırdı, "Üstünlük taslamayın! Bu odada kimse üstünlük taslamasın! Hepimiz diğerlerine dile getirilemeyecek kadar kötü şeyler yaptık. Bunu kabul etmezsek yerimizde sayıp duracağız!"

"Hey, tıpkı kehanetteki gibi," diye araya girdi Gregor.
"Zaman geri dönüyor."

Sonra Lizzie çekinerek söz aldı. "Bir fikrim var." Aslında konuşma yetkisi yoktu ama herkes şifre çözücüyü saygı gösterdi.

"Eminim herkes bunu duymak isteyecektir, Lizzie," diye onu cesaretlendirdi Heronian.

"Bence siz çok kalabalıksınız. Sanırım her gruptan yalnızca bir temsilci olmalı." Lizzie dudaklarını yaladı. "Ve bu temsilci diğer ırklar tarafından seçilmeli."

Haliyle herkes diğer türlerin temsilcisini seçme fikrini çok beğenmişti. Ama diğerlerinin kendilerininkini seçmesi...

"Bence Lizzie'nin önerisini denemekten zarar gelmez," dedi Luxa.

"Ah, surat asmanı bekle. Gel. Gel."

cekler," diye yanıtladı Luxa.

"Doğrusu ben ikinize de oy vermezdim," diye belirtti Gregor. İkisi de ona bakınca Gregor sırıttı.

Temsilciler seçildi. Yedi kişiydiler, Mareth, Nike, Tem Heronian, Lapblood, Reflex ve kimsenin adını söyleme başaramadığı bir köstebek vardı.

"Tamam, bakın, mantıklı temsilciler kaldı," dedi G. gor seçilmeyenlerle birlikte dışarı çıkarken.

"En zayıfları demek istiyorsun," diye homurdandı Gregor'un tanımadığı bir örümcek.

"Sussana sen!" dedi Ripred tükürerek. Sıçan masadan indiğinde kimse konunun nereye varacağını bilmiyordu.

Gregor odaya baktı. "Hayır," dedi. "Odada zayıf kimse yok. Bol şans hepinize." Lizzie'nin elini tuttu. "İyi fikirdi, Liz."

"Peynir bulmacasındaki mantık gibi yaptım. Yalnızca onu ters çeviriyorsun. Yani bir peynir var ve yedi yararak bunu paylaşmak zorunda. Püf noktası paylaşmaya en çok yanaşacakların kim olduğu," dedi Lizzie. Sonra üzgünce ekledi, "Ama Ripred bana kızdı."

"Aksine," dedi Ripred, örgüsünü çekerek. "Ripred kimse onu seçmediği için çok memnun oldu çünkü artık ziyafet çekmeye gidebilir. Atla," dedi ve Lizzie onun sırtına tırmadı. "Bu en iyi çözümdü. Bir plan yapmayı başardık. Bu kimsenin hoşuna gitmeyecek. Herkes kendisine haksızlık yapıldığını düşünerek ama komşusunun da aynı şeyleri hissettiklerini bilince mutlu olacak. Bu uzlaşmanın doğasında var. Haydi, artık gidip deli gibi tı kunalım."

Gregor ve Luxa ziyafete gidenlerden koridorda ayrıldı.
"Ne zaman gitmen gerekiyor?" diye sordu Luxa.
"Annem bugün gitmek istiyor."

"Annem bugün gitmek istiyor. Belki birkaç saat içinde," dedi Gregor. "Babam antlaşmaya kadar kalmamız için onu ikna etmeyi zor başardı. Ama Virginia'ya olabildiğince erken gitmek istiyor."

"Sonunda pikniğimizi yapabiliyoruz," dedi Luxa.

"Evet," dedi Gregor. Ama ikisi de yemek yiyemiyordu. Sarmaş dolaş oturdular.

"Virginia nerede?" diye sordu LUYA

Gregor Sandwich'ın savaşı hakkında başka kehanetler yazmış olmasını dilerken buldu kehanet

"Evde olmak seni mutlu edecek mi?"

"Hayır," dedi Gregor. "Geri döndüğümü hayal bile edemiyorum. Zaten Virginia benim evim sayılmaz. O yalnızca ziyaret ettiğim..."

"Senin için daha kolay olacak. Burada hep senden söz edilecek. Yerüstü'nde sözlerim..."

Beni unutmam kolay olacak," dedi Luxa.

"Asla," dedi Gregor. "Ne kadar uğraşırsam uğraşıyım seni asla aklımdan çıkaramam." Artık söylemek zor gelmiyordu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Luxa.
Ve bunun üzerine artık söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik...
tak, tik...

Kısa bir süre sonra Regalia'dan boru sesleri duyuldu. Aurora hemen yanlarına geldi. "Bizi geri çağırıyorlar" dedi.

Gregor bunun gerçekten olduğuna inanmadı. G
dönüş çok kısa sürdü. Ailesi rıhtımda bekliyordu, gitme
hazırdı. Müzede bulunan çok az esvayı bir cantaya de

"New York'tan çok uzakta. Yüzlerce, yüzlerce kilometre," dedi Gregor.

günce yerleştirilmişti. Kucaklaşmalar, vedalaşmalar ol-
 ma yalnızca Bot, "Yakında görüşürüz," dedi Temp'i öp-
 üklere boğarken.

Ripred Gregor'a bir son dakika öfkeci tavsiyesi vermedi. "Kendine dikkat et. Öfkeci duygusu öyle birdenbire kaybolmaz. O senin bir parçan. Onu senden kimse alamaz. Ve gözünü kırpmadan öldürmene neden olacak kadar çok öldürdün. Unutma, aklını kaçırmak onu korumaktan daha kolay."

Bu sözler Gregor'un kanını dondurdurdu. "Bunu unutmayacağım," dedi. Hatırlasa iyi olurdu. Yoksa kim bilir neler yapabilirdi. "Nehir gibi ak, Ripred."

"Yüksekten uç, Yerüstü Gregor," dedi sıçan ve dikkatini ağılamaktan kendini kaybetmiş olan Lizzie'ye verdi.

Nike ve Aurora ailesini ve Luxa'yı Su Yolu'nun üzerinden uçurarak Central Park'ın altındaki basamaklara bıraktı. Gregor yarasalarla vedalaştı, sonra babası kayayı yana çekene kadar Luxa'nın elini tuttu. Serin gece havası içeri doldu.

"Gelip bir saniye bak," dedi Gregor. Ama Luxa yalnızca başı ve omuzları çıkacak kadar tırmandı. Güzel bir geceydi. Birkaç yıldız ve muhteşem bir ay vardı.

"Seni burada düşünceğim," dedi. "Nerede olacağımı biliyorsun."

Gregor Luxa'ya veda öpücüğü verdi ve parka tırmandı. Luxa birkaç basamak indi ve Gregor'un babası onları sonsuza dek ayıracak kayayı yerine koyana kadar birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

BÖLÜM

27

Çok geç olmuştu. Taksinin saati ikiyi çeyrek geçeyi gösteriyordu. Sürücü yorgundu, konuşkan değildi ve o saatte Central Park'ta ne aradıklarını merak etmiş görünmüyordu.

Binalarına vardıklarında asansör bozuktu, bu yüzden dairelerine merdivenden çıktılar. Gregor'un annesinin her iki katta bir dinlenmesi gerekmişti. Babası sonunda Gregor'a anahtarları verdi ve kızları önden götürmesini söyledi. Gregor evlerinin kapısını açtığında içerisinin ne kadar küçük ve tıkmış göründüğüne inanmadı. O ve Lizzie koltuklara yığılırken Bot hemen halının üzerine bir sepet plastik hayvan boşaltıp onları geçit şeklinde sıraladı. Sıra önceki cadılar bayramında aldığı yarasaya gelince onu neşeyle havaya kaldırdı. "Bak! Ares!" O yarasayı başının üstünde havada gezdirirken Gregor söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

On dakika kadar sonra anne ve babaları da geldi, annesi yorgunluktan yıkılacak gibi olmasına rağmen içeri bu-

yükanneye hakmaya gitti. Gregor o zaman onun büyükanne-ninin evde olmadığını bilmediğini fark etti. Babası haberi vermek için eve dönmelerini beklemişti. "Kalbi, Grace... O hastanede. Yarın sabah ilk iş onu görmeye gideriz," dedi babası.

Doğruca yatağa gittiler. Gregor pijamalarını giymeye zahmet bile etmedi. Yeraltı'nda giyilen iç çamaşırlarına kadar soyundu ve battaniyelerin arasına kıvrıldı. Tozlu ve tıknık bir kokusu vardı. Bir siren duyuldu. Hızla geçen bir arabanın radyosundan gelen müzik azalarak kayboldu. Bir sifon çekildi, New York'un eski rahatlatan sesleri Gregor'a ninni gibi geldi ve uyudu...

Tünel karanlıktı. El fenerlerinin pilleri çoktan bitmişti. Gregor yalnızca ekolojasyona kalmıştı. O tarafa gitmek çok saçma bir fikirdi. Ripred onu uyarmıştı ama dinlememişti. Artık onu bulmuşlardı. Koşarken sıçanların peşinden geldiğini hissedebiliyordu, o yüzden döndü ve savurdu, pek çok yüzü biçti, üzerine kanlar fışkırdı. Ama kılıcına bir şey oldu. Lastik gibiydi, adeta elinde eriyordu. Tekrar koşmaya çalıştı ama yer ayaklarının altından kayıyor gibiydi ve karanlık bir kuyuya düştü, düştü, düştü. Ares'e seslendi ama o yoktu ve yaklaşan sivri kayalar görebiliyordu, onlar göğsüne saplanırken ölümcül acıyı hissetti.

Gregor yatakta doğruldu, kalbi çarpiyordu, ter içindeydi, sağ eli patlayacak gibi olan göğsündeydi. Kendi sesi mi onu uyandırmıştı? Kimse koşarak gelmiyordu. Kimse onun adını söylememişti. Herhalde bütün...

bağlandığında kaybolmuştu. Artık geri gelmişlerdi ve bu kez sıçanlarla ve kanla doluydular.

Şehrin üzerine şafak doğuyordu. Yalnızca birkaç saat attır yataktaydı. Yeniden uyuması gerektiğini biliyordu. Ama kabus o kadar gerçek ki. Başını tekrar yastığına dayadı ve gözleri acıyana kadar güneşin doğuşunu izledi.

Gregor penceresini gürültüyle açtı ve egzoz kokulu havadan derin soluklar aldı. Günlerden neydi? Hangi aydı? Hiçbir fikri yoktu. Hazard'ın yaş gününden beri evde değildi. O da yazın sonundaydı. Hava tazeydi. Birden acilen ne kadar zaman geçtiğini öğrenmek istedi, bir tür gerçekliğe tutunmak istiyordu. Mutfaktaki takvim işe yaramazdı, televizyonu açabilirdi... Hayır, bu herkesi uyandırır... Köşeye kadar gidip bir gazetedeki tarihe bakabilirdi, Battaniyesini üzerinden fırlattı ve güneşinde vücudunu görürnce donakaldı.

"Aman tanrım," dedi. Yeraltı'nda oldukça fena hırpalandığının farkındaydı ama iyileşmişti ve o da bunları unutmuştu. Eski ziyaretlerinden kalan yara izlerini besaba katmamıştı. Dokunaçlardan, bağlardan, kaskaçlardan, dişlerden ve pençelerden kalan izler. Sandwich'in kılıcını kırarken elinde oluşan izler bile geçmemişti. Cildi olan biten bütün korkunç şeyleri takip edebileceğiniz bir harita gibiydi.

Yeraltılar ona yine o balık kokan kremden vermişlerdi. Belki işe yaradı. Ama bazı sevdeler... örneğin göğsünde-

yasında atmıştı.

Büyürken geceleri ona musallat olan kabuslar Ares'le

Felaket'in pençesinden kalan beş tırnak izi... o kısa zamanda kaybolacak gibi görünmüyordu. Sonsuza dek onun bir parçası olarak kalacaktı. Bunu onlara nasıl açıklayabilirdi?

Trafik kazası geçirdiğini mi söyleyecekti? Pencere camından geçtiğini mi? Kaplan sürüsüyle kavgaya ettiğini mi? Açıklayamazsa saklamak zorunda kalacaktı. Plajı unut, beden eğitimi dersini unut, ölecek gibi olmadığın sürece doktora gitmeyi de unut. Doktorlar bu açıklamaları yutmazdı. Doğru yanıtları isterlerdi ve bu da Gregor'u akıl hastanesine gönderirdi.

Gregor uzun kollu bir gömlek ve pantolon giydi ama ikisi de ona kısalmış gibiydi. Uzadığı belliydi o kadar sürede... ne kadar süredir yoksa. Çoraplarını giydi ama Yerüstü'nde giyebileceği tek ayakkabısı geçen yıl bahar konseri için aldıklarıydı. İçindeki parmakları büzülmüştü ve bu kılıktaki çok aptal görünüyordu. Bayan Cormaci'nin gönderdiği büyük ayakkabıların olmasını isterdi ama onlar savaşta mahvolmuştu.

Sessizce çıktı ama Bayan Cormaci'nin dairesinin önünden geçerken kapı açıldı. O zaten hep erken kalkan biriydi. "Demek tek parça kalmayı başardın," dedi, onu yukarıdan aşağıya iyice süzerken. "Pantolonun çok kısa. Yumurtalı ekmek ister misin?"

Gregor onun peşinden mutfığa gitti ve kahvaltı hazırlarken masada oturdu. Büyükannesinin durumu hakkında bilgi verdi. "O çok iyi değil, Gregor. Yoğun bakımda. Eğer annen onu Virginia'ya götürmeyi planlıyorsa bunun olabileceğini sanmıyorum."

Çırpılmış yumurtaya batırarak kızarttığı kalın ekmeğin dilimlerini Gregor'un tabağına yığıldı ve yanına da jambon

jambon ekledi. "Burada nasıl kalabileceğimizi bilmiyorum," dedi, ekmeğine şurup dökerken. "Belki yalnızca biz

çocukları alır yanına." Aileyi yeniden parçalamak aslında çok korkunç olurdu. Daha yeni bir araya gelmişlerdi.

"Belki. Pekâlâ, söyle bakalım, senden ne haberler var, küçük bey?" diye sordu Bayan Cormaci.

Gregor evden ayrıldığından beri bütün olanları düğündü. Bütün gördüklerini ve yaptıklarını. Hiçbirini söylemeklemedi.

"Dilini kedi mi kaptı?" diye sordu Bayan Cormaci. "Olsun. İstemediğin sürece ne bana ne de bir başkasına bir şey anlatmak zorunda değilsin." Bir parça jambonu şuruba daldırıp ağzına attı ve düşünceli bir ifadeyle öğnedi. "Biliyor musun, Bay Cormaci savaşta katılmıştı. O da bu konu hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Yine de orada korkunç şeyler olduğunu biliyordum. Adamcağız, ölene dek geceleri kabus gördü."

"Bu sabah ben de kabusla uyanımdı," dedi Gregor.

"Sonuncusu da olmayacak," dedi Bayan Cormaci. "Meyve suyu ister misin?" Yanıt vermesini beklemeden bardağını doldurdu. "Aynen bunun gibi. Bütün küçüklüğün boyunca nazik olmayı öğretilir, bilirlere zarar vermenin suç olduğunu söylerler sonra seni savaşın ortasına postalar ve adam öldürmeni isterler. Bu, insanın aklına neler yapar, ha?"

"İyi bir şeyler değil," dedi Gregor.

"Yine de düzeleceksin, Gregor," dedi Bayan Cormaci.

Bilmeyordum. Kuyamda düşerek oluyordum," dedi Gregor. "Eskiden de düşme rüyaları görürdüm ama ilk kez dibe vurduğumu hissettim."

"Endişelenme. Yere çarparsan ayağa kalkmana yardım edecek bir dolu insan var," dedi Bayan Cormaci.

"Ayağa kalkmama mı?" diye düşündü Gregor. "Daha çok yerden kazımaya herhalde. O kayalara çarptıktan sonra sana kimse yardım edemez." Üstelik insanlar yardım etmek istese bile Gregor rüyasında yalnızdı. Orada ona yardım edecek kimse yoktu.

O yemeğini yerken, Bayan Cormaci yirmi yıl önce oğullarına ait olan bir çift lastik ayakkabı buldu. Pek moda-ya uygun görünmeseler de ayağına uydular ve konser ayakkabılarından daha iyi göründükleri kesindi.

"Okul için yeni giysilere ihtiyacın olacak," dedi.

"Yoksa okul başladı mı?" diye sordu.

"Haftalar önce," dedi. "Ekimin ortasına geldik, Gregor."

"Bilmeyordum," dedi Gregor.

Gregor o sabahı anne babası ve Bayan Cormaci hastanede- yken kız kardeşlerine bakarak geçirdi. Lizzie ve Bot kahvaltı ederken Gregor mutfak penceresinin önünde oturup mahalledeki çocukların okula gidişini izledi. Arkadaşları Larry ve Angelina'yı düşündü ve onun kaybolması hakkında ne düşündüklerini merak etti. Taşındığını mu düşünmüşlerdi? Hasta olduğunu mu? Bir tarafı onları görmek için yarıp tutuşuyordu ama diğer tarafı da bir daha asla onları görmek istemiyordu. O kadar çok şey yaşamış, o kadar değişmişti ki onlarla tahliyesini düşünmek bile

şey normale dönmüş gibi davranmak bile ona olası görünmüyordu.

Anne babası öğlene doğru döndüler. Ziyaret annesi için tam bir şok olmuştu. Kimse büyükannesinin ne zaman hastaneden çıkabileceğini söyleyemiyordu ve çıksa bile büyük ihtimalle tam zamanlı tıbbi bakım hizmeti veren bir bakımevine gitmesi gerekcekti.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Gregor.

"Henüz değil evlat. Belki biraz daha güçlenince," dedi babası.

"Peki ya şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gregor.

"Virginia işini?"

"Bilmeyordum. Bir yolunu buluruz," dedi babası.

"Ben Virginia'ya gitmek istemiyorum," dedi Lizzie ve herkes ona şaşkınlıkla baktı.

"Ama sen dedin ki, Lizzie," dedi anneleri. "Bundan söz ettiğinde eşyalarını toplamaya başlayan ilk sen olmuştun."

"Ama artık gitmek istemiyorum. Bizim evimiz burası. Bırakıp gitmek istemiyorum," dedi Lizzie. "Ripred diyor ki, korktuğun şeylerden kaçarsan peşinden gelip seni bulurlarmış."

"Ya sen, Gregor?" diye sordu babası.

Gregor Virginia'da yaşamının nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Burada kalmayı. "Fark etmez. Nerede yaşadığımız umurunda değil," dedi. Nerede olursa olsun korkunç olacaktı. Kapının yanındaki kancadan montunu aldı.

"Ben üniversite okuyacağım."

Evden çıkarken kafasında gideceği yeri belirlememişti ama birkaç blok yürüyünce nereye gitmek istediğini bildi.

ğini fark etti. Cebine baktı. Otuz beş dolar vardı. Bu kadar yeter de artardı bile. Metroya yöneldi ve manastır yönünü seçti. Bu son birkaç haftada zor zamanlarında ona yardımcı olan taş şövalyeyi görmesi gerekiyordu. Belki bir şeyleri anlamasına yardımcı olurdu.

Hava serin ama güneşliydi. Ağaçların rengi değişmeye başlamıştı. Ama Gregor güneş ışığı olmayan, birkaç ağacın çok değerli olduğu, diğer dünyayı sürekli düşünüyordu. Kendini artık oraya ait hissediyordu. Ailesine oraya geri dönüp Yeraltı'nda yaşamak istediğini söylese ne olurdu? Buradaki gibi bir ucube olmadığı yerde? Arkadaşlarının olduğu yerde? Luxa'nın olduğu yerde? Asla gitmesine izin vermezlerdi. Hem acaba gerçekten de gitmek istiyor muydu? Bunu bilmiyordu. Tek bildiği eskiden evi olan yerde artık kendini bir yabancı gibi hissettiği idi. Ve yapayalnız.

Giriş biletlelerini satan kadın onu görünce bir an tereddüt etti. Ne görmüştü acaba? Birbirine uymayan giysilerle okul saatinde ortalarında dolaşan bir çocuk. Elinde tuhaf bandajlar. Hem Gregor saçlarını en son ne zaman kestirdiğini de anımsamıyordu. Durumu idare etmeye çalıştı. "Okul için bir ödev hazırlamam lazım; New York'taki en serin binayı bulmamız gerekiyor. Ben burayı seçtim. Elinizde bakabileceğim herhangi bir broşür veya bilgi var mı?" Kadın hâlâ çok ikna olmuş görünmemekle birlikte ona birkaç parlak broşür uzatıp hiçbir şey dokunmaması gerektiğini söyledi.

Neredeseyse bombacı. Gregor'un zamanından par-

çalar çalınarak tuhaf ama aynı zamanda huzur veren bir

ortam yaratılmıştı. Manastır, duvarlarına kazanmış tuhaf hayvanlar, eski halılar, taş duvarlar, yerler ve tavanlarıyla Gregor'a Regalia'yı anımsatıyordu. Birkaç oda dolaşıktan sonra mezan buldu. Şövalye. Gregor'un son gördüğündeki gibi cam bir vitrinin altında yatıyordu, elleri kılıcındaydı, sonsuzluğa kadar uyuyacaktı. Bu şövalyeyi düşünmek Gregor'un pek çok zor anı atlatmasında yardımcı olmuştu. Bugün buraya gelmesinin nedeni o taş figürde bir çeşit huzur bulmayı ummasıydı. Ama artık ona ihtiyacı olmadığını fark etmişti. Son birkaç ayı nasıl öleceğini düşünmekle geçirmişti, oysa artık nasıl yeniden yaşayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Şövalye ona bu konuda yardım edemezdi.

Gregor eve döndüğünde öğleden sonranın geç saatleriydi ve daha kapıdan bir adım atmıştı ki annesi üzerine geldi. "Nereledeydin sen? Gideli ne kadar zaman olduğunun farkında mısın? Bütün aile meraktan deliye döndü!"

Tanrım, ne kadar üzül müştü! Gözleri sürekli ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

"Özür dilerim," dedi Gregor. "Yürüyüşe çıkmıştım."

Babası elini onun omzuna koydu. "Tamam. Yeniden annenle baban olduğuna alışman gerekecek."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Gregor.

Annesiyle babası konuşmak için yatak odalarına gitti. Lizzie ve Bot yerde plastik hayvanlarla oynuyorlardı. Gregor televizyonu açtı ve kanalları karıştırmaya başladı. Haberlere rastlayınca durdu. Bir yerlerde bir nazarda bir-

bomba patlamış, kırk dokuz kişi ölmüştü. Etrafta vücut parçaları, duman ve yas tutan insanlar vardı. Sonraki haber

düşman ordusu tarafından yurtlarından sürülürken yolda ölen mütecciler hakkındaydı. Haber sunucusu savaşla rehin alınan bir askerle yapılan bir röportaja başlayacakken annesi geldi ve televizyonu kapattı. Üzgün bir hali vardı. "Bence yeterince gördün, Gregor."

Her şey çok alışıldık geliyordu. Cesetler, korku, çaresizlik. Bu tür şeyler Yerüstü'nde herhalde her zaman vardı diye düşündü ama şimdiye dek hiç dikkat etmemiş olmalıydı.

"Neden kız kardeşlerini çocuk parkına götürmüyorsun?" dedi babası. "Bütün gün içeri tıkılıp kaldılar."

"Virginia'ya mı taşıyoruz, burada mı kalıyoruz?" diye sordu Lizzie.

"Halâ karar veremedik," dedi babası. "Çocuklar siz biraz dışarı çıkıp oynayın."

Çocuk parkına geldiklerinde Bot küçük bir oğlanla kumdan kale yapmak için hemen kum havuzuna koştu. Lizzie gözleri yerde, ellerini montunun ceplerine sokarak tek başına etrafta dolaşmaya başladı.

Gregor bir banka oturdu. Bütün gün yürümüştü ve bütün yaralanıyordu. O haberleri görmek onu düşündürmüştü. Şimdilik burada, çocuk parkında güvendedi ama dünyanın her yerinde insanlar acı çekiyor, aç kalıyor, kaçıyor ve kendi savaşlarını başlatarak birbirlerini öldürüyor. Birbirlerine zarar vermek için ne kadar da çok çaba harcıyorlardı. Kurtarmak içine çok az. Bu hiç değildi.

miydi? Değiştirmek için ne gerekiyordu? Luxa'nın elini Ripred'in pençesine bastırmasını düşündü. Gereken buy-

du. İnsanların savaşa karşı çıkması. Bir ya da iki kişinin değil, hepsinin. Farklılıklarını yok etmenin bir yolu olmadığını kabullenmeliydiler. Ama işlere bakınca insan ırkının bunun gerçekleştirilmesi için daha önünde çok yolu vardı. Belki de imkânsızdı. Belki değildi. Vikus'un dediği gibi olabileceğini ummadığını hiçbir şey gerçekleştirmede. Eğer umudun varsa belki değiştirmek için bir şeyler yapabilir-din. Çünkü onun hakkında düşündükçe denemek için pek çok neden bulabilir-din.

Biri onun montunu çekiştirdi ve kollarını kaldırdı. "Kucağına al." Gregor Bot'u kaldırıp kucağına oturuncu başını montunun içine gömdü. Başını omzuna dayayarak yüzünü inceledi. "Mutsuzsun," dedi.

"Biraz," dedi Gregor.

"Onları özlüyorsun," dedi Bot.

"Evet, özlüyorum," dedi Gregor. "Neyse ki sen yanımdasın."

Onu kaybettiğini düşündüğü onca zamanı anımsadı ve daha sıkı sarıldı.

"Al." Bot cebini karıştırdı ve siyah plastik bir yarasa çıkardı. Ares. Avucunun içine koydu. "Bu sende kalsın, Gregor."

"Teşekkürler," dedi. Arkalarına yaslanıp sokak lambalarının yanmaya başlamasını izlediler.

Aniden Gregor gülümsedi. "Hey, Bot," dedi. "Sonunda adımı doğru söyledin."

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins kitaplarında ağırlıklı olarak felsefe, macera ve romans öğelerini birleştirmektedir. Yazar bu kitabında gerçek dünyayla fantastik yeraltı dünyası arasında geçen heyecanlı bir serüveni bizlerle paylaşıyor.

Suzanne Collins, tüm dünyada fenomen haline gelmiş *Açlık Oyunları* serisinin de yazarıdır. Bu seride çağımızdaki savaş ve şiddetin etkilerini fantastik bir kurgu içinde ustalıkla işlemektedir. Suzanne Collins ailesiyle birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.

Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke